

Kasr-1

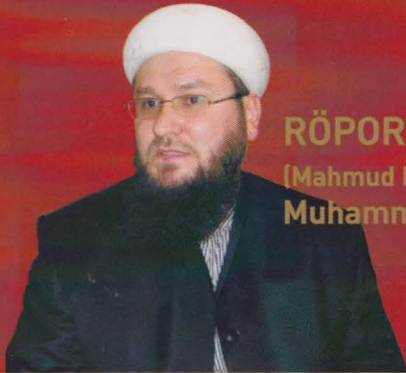
Arifan®

Kasr-1 Hinduvân'dan Kasr-1 Ârifân'a...

18 MART ÇANAKKALE ŞEHİTLERİ'Nİ ANMA GÜNÜ

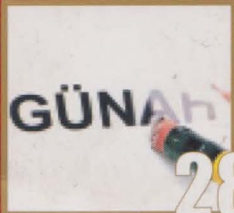
sayfa 22

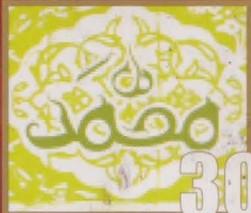
RÖPORTAJ

(Mahmud Efendi Hazretleri'nin Bacanağı)
Muhammed KESKİN HocaefendiAhmet Mahmut ÜNLÜ
MEVLİD KUTLAMALARINA VE KIRAATİNE BİDAT DİYENLER
ACABA "BİDAT"IN NE OLDUĞUNU BİLİYORLAR MI?!Kadir MISIROĞLU
SOSYAL ADALETSİZLİKTEN MUZDARİB
BÜTÜN DÜNYA İÇİN YEGÂNE ÇÂRE İSLÂMDIRAli EREN
İBÂDETİ EMRETMİYEN
HİÇ BİR PEYGAMBER YOKTUR...

20

28

30

44

46

Mehmet PAKSU
BÜYÜK GÜNAHLARI
İŞLEYEN DİNDEN ÇIKAR MI?Ali Ulvi UZUNLAR
EĞİTİMDE TERBİYENİN
ÖNEMİSalih MEMİŞOĞLU
CİNLER

Bu ay Çanakkale zaferinin 95. yıldönümünü idrak edeceğiz. Çanakkale zaferi; Müslüman Türk milletinin kazandığı, düşmanına dahi parmak ısırtan bir destan olarak Tarihe geçmiş şanlı bir zaferdir. Bu necip millet canını dişine takmış, etinden ve kemiğinden adeta kale kurarak, vatanını mukaddesatını korumuş ve canlarını seve seve feda edip dünya tarihine altın harflerle "Çanakkale geçilmez" diye yazdırtmışlardır. Böylesine şanlı bir zaferi, bir kahramanlık destanını hatırlamadan, anmadan es geçmemiz elbette mümkün değildir. Dile kolay, iki yüz elli bin vatan evladımız dini, vatani ve mukaddesatı uğruna, bu savaşta can verip şehid olmuştur. Anadolumuzun hemen hemen her evinde ve ocağında, mutlaka bir Çanakkale şehidine fatihalar okunur ağıtlar yakılır.

Peki, Çanakkale'yi geçilmez yapan ruh acaba hangi ruhtur?

Çünkü Avustralyasından tutun da, Kanasına kadar, Yeni Zelanda'dan dahi asker toplayıp Çanakkale'ye getirilmiş. Mehmed Akif'in:

"Eski dünya yeni dünya bütün akvami beşer,

Kaynıyor kum gibi tufan gibi mahşer mahşer" diye ifade ettiği yedi düvele karşı, bu millet kahramanca çarpışıp tarihi bir destanı yazmıştır. Acaba o gün Mehmetçiğin silahımı moderndi ya da düşman askerinden sayısı daha mı fazlaydı? Bilakis son derece yoksulluk içindeydi, gerek silah ve teçhizat bakımından, gerekse asker sayısı bakımından imkanlar çok kısıtlıydı. Ama bu millet kendisinden kat kat üstün olan düşman kuvvetlerine Çanakkale Boğazı'nı mezar etti. İşte bu güç ve kuvvet kalplerindeki imandan, şehadete olan arzularından gelmektedir.

Şanlı ecdadımız, şehitliği en üstün mertebeye, gaziliği de en büyük rütbe kabul ederek dinini ve vatanını düşmanına karşı canı pa-

hasına muhafaza etmiş, nice zaferlere imza atmıştır.

İnşallah 18 Mart'ta Çanakkale zaferinin 95. yıldönümünü idrak edip, dünyaya parmak ısırtan şanlı ecdadımızı, her sene olduğu gibi yine rahmet ve minnetle anacağız.

Kıymetli Arifân okurları!

Her ay merakla beklediğiniz ve zevkle okuduğunuz röportaj serimiz devam ediyor. Bu ay ki konuğumuz; hemen hemen hepimizin yerinde olmak isteyeceği, Mahmud Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun geceli gündüzlü daima yanında bulunup, hizmetle şereflenmek gibi büyük bir bahtiyarlığa mazhar olan, Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun bacanağı Muhammed KESKİN Hocaefendi...

Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun pek çok haline yakinen şahid olan Muhammed KESKİN Hocaefendiyle sizler için konuştuk. Samimi bir hava içerisinde geçen sohbetimizde; onun, üstadımızla bacanak olma serüveninden, devamlı hizmetinde bulunmasına kadar; Efendi Hazretlerimizle ilgili şahid olduğu enteresan olaylardan, sağlığıyla alakalı son duruma kadar pek çok şeyi konuştuk. Bu vesileyle, Efendi Hazretlerimiz (Kuddise Sirruhu)'na olan hasret ve özlemimiz inşallah bir nebze olsun dinecek.

Bu röportajı feyizle okuyacak, aynı zamanda kafalarda oluşan pek çok soruya da cevap bulacaksınız. İstifade etmenizi temenni ederken, toprak altında yatan şehit dedelerimizin ve aklı saçlı ninelerimizin, hâssaten Çanakkale'de destan yazan şehitlerimizin ervâhı için birer Fatiha, üçer İhlas okumanızı istirham ediyorum.

Mustafa Özsimşekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

RÖPORTAJ
(Mahmud Efendi Hazretleri'nin Bacanağı)
Muhammed KESKİN Hocafendi

6

Mart 2010 - Yıl 3 Sayı 30
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Genel Koordinatör
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
60 Euro

Abonelik için Banka Hesap Noları

Türkiye İş Bankası (Fatih Şb.)

EUR IBAN: TR820006400000210200732462

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001

EUR IBAN: TR290020800022023097800003

USD IBAN: TR560020800022023097800002

POSTA ÇEKİ

Hesap No: 5911942

Hesap Sahibi: Arifan Yayın Film

Adres

Defterdar Mah.

Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)

Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

14

MEVLİD KUTLAMALARINA VE KIRAATİNE BİDAT
DİYENLER ACABA "BİDAT"IN NE OLDUĞUNU
BİLİYORLAR MI?!

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

SOSYAL ADALETSİZLİKTEN MUZDARIB BÜTÜN DÜNYA İÇİN
YEGÂNE ÇÂRE İSLÂMDIR!...

Kadir MISIROĞLU

20

18 MART ŞEHİTLER GÜNÜ

Mehmet TALÛ

22

28

BÜYÜK GÜNAHLARI İŞLEYEN
DINDEN ÇIKAR MI?

Mehmet PAKSU

İBÂDETİ EMRETMİYEN HİÇ BİR
PEYGAMBER YOKTUR...

Ali EREN

30

KUR'AN VE SÜNNETE GÖRE
TESETTÜR -2-

Mustafa Özşimşekler

36

MUHABBET

Adem ŞENER

40

EĞİTİMDE TERBİYENİN ÖNEMİ

Ali Ulvi UZUNLAR

44

CİNLER

SALİH MEMİŞOĞLU

46

FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

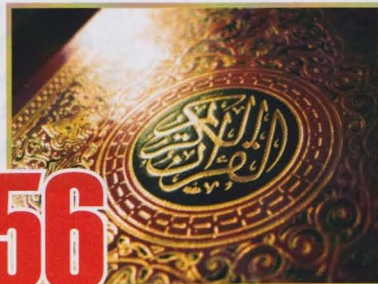
48

DUÂLAR VE ZİKİRLER

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

56

Mahmud Efendi Hazretleri'nin Bacanağı

Muhammed KESKİN Hocaefendi

ARİFAN: Efendi Hazretleri (Kuddise sirruhu)'nun devamlı yanında olmanız hasebiyle, sizin kim olduğunuzu merak edenler için öncelikle kısaca sizi tanıyabilir miyiz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: 1974 Adapazarı doğumluyum. İlk ve ortaokul tahsilimin bir kısmından sonra bir müddet savunma sporlarıyla meşgul oldum. İlk dini tahsilimi ise askere gitmeden önce Arifiye'deki Hasan Hüseyin KESMEN Hocadan, Kur'an-ı Kerim ve tecvid okuyarak başladım. Ve yine askere gitmeden birkaç ay önce Efendi Hazretleri'mize intisab ettim. Askerliğimi yaparken ciddi bir rahatsızlık geçirdim ve bu hastalığım sebebiyle malesef tamamlayamadan dönmek zorunda kaldım. Askerlik dönüşü içime bir ilim aşkı düşünce okumaya karar verdim. Ve memleketim olan Adapazarı'nda arapça tahsiline başladım. İlk olarak da İsmet DERTLİ ve Adem ŞENER Hocaefendi'lerde okudum. Daha sonra da, ilim tahsili için gurbete çıkma geleneği sebebiyle memleketimden ayrılıp İstanbul'a geldim ve Fatih'te Ömer KELEŞ Hocaefendi'de okumaya başladım. Sarf Kitabı'ndan itibaren medrese usûlüyle okuyup mezun oldum. Mezun olduktan sonra da talebe yetiştirmekle meşgul olmaya başladım.

Bir müddet sonra Rabbimin bir lütfu olarak Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*) gibi yüce bir zâta bacanak olma şerefini Allah-u Teâlâ Hazret-

leri bu fakire ikram etti. Tabii Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*) ile bacanak olduktan sonra, yine talebe yetiştirmeye devam ettim. Bu arada üstadımızın isteği doğrultusunda sabahdan öğlene kadar talebe okutup, öğleden sonrada üstadımızın hizmetinde bulunuyordum. Beş-altı ay kadar böylece devam ettikten sonra Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)-nun emriyle tamamen onun hizmetinde bulunmaya başladım. Hamdolsun yedi-sekiz yıldır bu hizmette bulunuyorum. Allah-u Teâlâ dostları hürmetine kusurlarımızı mağfiret buyursun.

ARİFAN: Efendi Hazretleri'mizin hizmetinde olmak şüphesiz büyük bir şereftir. Fakat bu görevi bihakkın yerine getirmek kolay olmasa gerek. Ne gibi zorlukları var?

Bu ay ki konuğumuz; hemen hemen hepimizin yerinde olmak isteyeceği, Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun geceli gündüzlü daima yanında bulunup, hizmetiyle şerefelenmek gibi büyük bir bahçiyarlığa mazhar olan Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun bacanağı Muhammed KESKİN Hocaefendi.

Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'nun pek çok haline yakinen şahid olan Muhammed KESKİN Hocaefendiyle sizler için konuşup, Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu)'ya olan hasret ve özlemimizi bir nebze olsun dindirmeye çalışacağız. Kendisiyle yaptığımız bu röportajı feyizle okuyacağınızı, aynı zamanda kâfelerde oluşan pek çok soruya da cevap bulacağınızı ümid ediyorum.

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Ehlüllâhın imamı olan bir zâta hizmet etmek elbette kolay değildir. Günün her anında hazır ve nâzır olarak, son derece dakik ve süratli olmak gerekir ki, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*) da yanında olan kimsenin böyle olmasını sever. Hatta yapılması gerekenleri, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*)nun söylemesine ihtiyaç bırakmadan anlayıp yerine getirmek lazımdır, bu ise tahmin edildiğinden daha zordur.

Ziyarete gelen Müslüman kardeşlerimizin, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*) ile görüşmelerini sağlama ve ihvânî ile buluşturma, arzuhallerini bildirme esnasında, üstadımızın mübarek ve narin bedenlerini yormadan yapmak çok mühim bir meseledir. Şunu da belirtmek gerekir ki, evvelce Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*) ihvanıyla bire bir görüşüp sorunları ile ilgilenir, kimsenin vafına bakmaksızın iltifat gösterirlerdi. Lakin olağanüstü hızla ve yorucu geçen uzunca hizmet yıllarından sonra, yaşının da ilerlemesi sebebiyle eskiden olduğu gibi ziyaretçilerle aynı yoğunlukta görüşmesini elbette beklemek gerekir. İşte bundan dolayı üstadımızı daha az meşgul edecek toplu görüşmeleri tercih ediyoruz. Bu hususta ihvanımızdan bize müsamaha göstermelerini ve yardımcı olmalarını arzu ediyoruz.

Hizmetin zorluğu konusunda şunu da ilave etmek istiyorum. Meşâyihın, her an müridlerini imtihandan hali olmadığı ve onların hallerinin, tavırlarının ve kelimelerinin anlaşılması meselesinin de son derece ince ve hassas bir mevzu olduğu mülâhaza edildiğinde, hizmet esnasında kalbi muhafaza etmenin ne kadar önemli ve zor olduğu anlaşılmaktadır. Bu hususta kusuru-

muzu itiraf ediyor, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*)nun engin merhametine sığınıyor ve tüm kardeşlerimizden muvaffakiyetimiz için dua bekliyoruz.

ARİFAN: Hocam sanırım pek çok okurumuz merak ediyordur. Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) ile nasıl bakanak oldunuz, hizmetinde bulunmaya nasıl başladınız?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*), baldızıyla evlendirmek için uygun bir damat aradığını Recep ERYİĞİT Hocaefendi'ye iletmış. O da hoca arkadaşlarıyla istişare ederek bizi uygun görmüşler. Ve bana durumu iletip beni Efendi Hazretleri'mize çıkardılar. Efendi Hazretleri'miz de bizi uygun gördü. Velâkin o zaman bizim hanım pek evlenme taraftarı değildi. Çünkü ablasından yani Hacı Anne'den yıllardır hiç ayrılmamış, nereye giderse beraber olmuş. Tabi bu vesileyle Efendi Hazretleri'mizle de aynı yerde kalıyor. Evlenince gerek Efendi Hazretleri'mizden, gerekse ablasından ayrılması gerekecek düşüncesiyle evlenmek arzusunda değildi. Evvelce de çok talipler olmuş ama evlenmemiş.

Efendi Hazretleri'miz medhiye olarak; "Onun hiçbir zaman sesini duymadım." buyurdu. Hem şeyhi, hem eniştesi olmasına ve yıllarca aynı evde kalmış olmasına rağmen konuşmamış, sesini duyurmamış, gerektiğinde ise ablası vasıtasıyla konuşmuş. Sultanımız bana, onun çok edepli ve terbiyeli olduğundan bahsetti. Böylece sadece bir söz oldu.

Bundan sonra Efendi Hazretleri'mizle görüşmemiz bir müddet kesildi. Altı ay kadar muallakta kaldık, ne haber ne bir şey... Altı ay gibi bir zaman hiçbir haber ulaşmayınca, ben de "bu mesele unutuldu, böyle bir

şey olmayacak herhalde" gibi bir düşünceye kapıldım. Meğer hanım istemiyormuş ama Efendi Hazretleri'miz hanede bu işi bastırıyormuş.

Ama Efendi Hazretleri'miz bir işe karar verdiyse biliyorsunuz o karardan kesinlikle dönmez, illa olacaktır. Ayrıca kayın validem de; "Efendi Hazretleri istiyorsa evlenmen gerekir" diye bizim hanıma söylüyormuş.

Tabi Efendi Hazretleri'miz istihare yaptırıyor. Istiharede Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'e soruluyor, Peygamber Efendimiz de bu işe onay veriyor.

Bunun üzerine Efendi Hazretleri'miz bana; "Ailesini alsın gelsin, kızı istesinler." diye haber gönderdi. Ben de ailemi aldım ve Efendi Hazretleri'mizden istemeye gittik. Arada Recep ERYİĞİT Hocaefendi vardı. Babamın onayını alarak; "Siz her ne kadar babasıysanız, bizde bunun manevi babası sayılırız, o bizimde evladımız" diyerek, Efendi Hazretleri'mizden Allah'ın emriyle Recep Hocaefendi istedi.

O arada Hacı Anne, Efendi Hazretleri'mizi içeri, mutfağa çağırır. Ben sonradan öğreniyorum, orada demiş ki; "Kız istemiyor. Yani verme." Efendi Hazretlerimiz; "Verdim bile" demiş. Ve ertesi gün beni görüşmeye çağırdılar. Günlerden cumaydı.

Nerede görüşeceksiniz?

Görüşme Efendi Hazretlerimiz evinde olacak, ablasının yanında kaldığı için...

Beni bir odaya aldılar. Tabi Efendi Hazretleri'nin evindeyim, ne yapacağım ne edeceğim çekiniyorum, utaniyorum, adeta terler döküyorum. "Bir an önce görüşme olsa da burdan kaçayım" diyorum. Tabi bizim hanım hâlâ bu işe taraftar olmadığı

için çıkmak istemedi. Böylece iki üç saat odada tek başıma bekledim. Efendi Hazretleri'mizin evi olduğu için gideyim de diyemiyorum, kalayım da diyemiyorum. Onlar da ayıp olacak diye bana git diyemiyor. Yani o halimi, durumumu düşün. Ben de renk filan kalmadı, ter döküyorum.

Cuma ezanları okunmaya başlayınca bana; "Efendi Hazretleri cumaya geçti." dediler. Ben de cumaya gitmek için kalktım ve adeta kaçarcasına oradan ayrıldım.

Daha sonra Efendi Hazretleri'miz beni yine çağırdı. O sırada herkes hacdaydı. Efendi Hazretleri'miz o sene hacca gitmemişti. Odasına gittim, bana: "Bu işin çabuk olmasını arzu ediyorum" buyurdu. Bunun üzerine hemen medreseye gittim, hazırlık yaptım, fotoğraf falan çekindim. Daha sonra Ali KISMET Ağabey ile beraber Sultanbeyli'ye bizi resmi nikâh kıymaya götürdüler. Resmi nikâhtan sonra Efendi Hazretleri'miz dini nikâhımızı yaptı. Nikâhta kendisi de diz üstü oturdu. Yani Efendi Hazretleri bu evliliğe ayrı bir hürmet ve ihtimam gösteriyordu. Zaten bu işin olmasını tâ başından beri istedi ve bizzat takip etti.

Böylece gerek resmî, gerekse dini nikâhımız kıyılmıştı ama henüz düğün olmamıştı. Efendi Hazretleri'miz bir akşam, namaz çıkışında bana: "Sen benden izinlisin evime girebilirsin, yemeklerini de git orada ye!" buyurdu. Herkesin içinde bunu söyledi. Ben o sıralar medresede kalıyordum. Efendi Hazretleri'miz böyle buyurunca, akşam yemeklerine gitmeye başladım. Tabi çok da utanıyordum yani şeyhinin evine yemeğe gidiyorsun, normalin dışında bir şey olduğu için çok utanır, çekinirdim.

Hocam peki düğününüz ne zaman oldu?

Düğün birkaç ay sonra oldu. Efendi Hazretlerimiz "Düğün olacak, pek kimse olmasın." diye haber gönderdi. Bizzat takip ediyor yani.. Annemi, babamı aldım öyle gittik Efendi Hazretleri'mizin kendi evindeki odasında, birkaç kişiyle beraber düğün yaptık.

Düğünden sonra ayrı ev tuttuk. Akşam kendi evimize gidiyorduk. Sabah, hanımı ablasının yanına yani Efendi Hazretleri'mizin

evine bırakıp, ben medreseye gidiyordum.. Ama Efendi Hazretleri'miz devamlı beni Hacı Anneden soruyormuş, "Muhammed nerede? Haber verin gelsin" buyuruyormuş. Bunun üzerine Receb ERYIĞİT Hocaefendi'yle konuşup Fatih'e geldim. Orada öğlene kadar talebeyle meşgul olup, öğlenden sonra da Efendi Hazretleri'mize hizmet etmeye başladım. Bu şekilde devam ederken, Efendi Hazretleri'mizin ısrarla bizi sorması ve yanına istemesi neticesinde,

şükürler olsun tamamen hizmetinde bulunmak nasip oldu. Bir gün Efendi Hazretlerimiz bana hitaben: "**Seni az aramadık, kolay bulmadık. Yanımdan ayrılma!**" buyurdu.

Tabi şunu da ifade edeyim ki; Efendi Hazretleri bizi çok kereler denedi, imtihan etti. Ama şükürler olsun Rabbim bizi mahcup etmedi. Şu anda gece gündüz Efendi Hazretleri'mizin yanında ve hizmetindeyim. Bu bizim için büyük bir şeref ve ahiret sermayesidir. Arada bir annemi-babamı ziyarete Adapazarı'na gidiyorum. O da gece gidiyorum, bir iki saat görüşüp sabah namazına tekrar geri geliyorum.

ARIFAN: Kayınpederiniz çok nasipliymiş. Allah ona Efendi Hazretleri gibi bir damat lütfetmiş. Yeri gelmişken, şayet sizce sakıncası yoksa kayınpederinizden de bahseder misiniz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Bizim hanımın, aynı zamanda Hacı Anne'nin babasına Şih Mansur diyorlar. Şih denmesinin sebebi de; sülalelerinde şeyh varmış. Aileden erkek çocuk olarak buna babası şih demiş, ismi "Şih Mansur" konulmuş.

Bir keresinde Efendi Hazretleri kayınpederimiz hakkında bana: "**Bir kere demeye sakal bıraktı. Şeyh değildi ama şeyh ahlakı vardı**" buyurdu. Yani Efendi Hazretleri'mizin övgüsüne mazhar olmuş bir kimseydi.

Hacı Anne'nin sülalesi yani kayınpederin babaları, amcaları Kahramanmaraş'ın kurtuluşunda savaşmış kimseler. Fransızların oradan atılmasındaki kurtuluş mücadelesinde bizzat bulunmuşlar ve bir amcası da galiba şehit düşmüş. Maraş'ın tanınmış eşrafından olan köklü, bü-

yük bir aile.. Bu aileyi Maraş'ta çok iyi tanır. Zenginlikleriyle beraber asil ve soylu bir sülale..

Hacı Anne bizim hanımla konakta yetişmişler. Eski Osmanlı mimarisine yapılmış büyük bir konakta.. Maraş'ın kurtuluş belgeselini anlatan bir kitapta gördüm, o konağın da resmini o kitaba koymuşlar. Yani tarihi bir konakta Osmanlı kültürüyle büyümüşler. Böylesine köklü bir ailede yetişip, eğitim almış olmaları önemli bir mesele. Onların kültürlerini bir bilerseniz... Yani onların sofrası kültürleri, ikramları, konuşmaları hep Osmanlı kültürüyle yoğrulmuş yetişmelerini neticesinde şekillenmiş.

Tabii ailede, amcalarının çocukları içinde profesör de var, doktor da...

Efendi Hazretleri'mizin mübarek aileleri ise bu yolu seçmişler ve medrese eğitimi alarak, Maraş'a kurs açmışlar ve bu yönde hizmet etmişler. Hacı Anne'ye babası "Hükümet" dermiş, yani o kadar dirayetli, idareci...

Dediğim gibi, normal, sıradan bir aile değiller. Maraş'ın köklü, tanınmış, maruf ailelerinden.. Bugün ağabeylerini, babasını, dedelerini kime sorsanız ille tanır.

ARİFAN: Efendi Hazretleri'miz (Kuddise Sirruhu)'nun daima yanındasınız, mutlaka unutulmayacak bir takım olaylara şahid olmuşunuzdur. Şu an aklınıza gelen birkaç tane Arifan okurlarıyla paylaşır mısınız?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Elbette unutulmayacak pek çok hatıramız var. Zaten üstadımızla geçen her anımız, bizim için unutulmaz birer hatıradır. Hatırıma gelen bir kaçını arzedeğim.

Bir gece kalkıp teheccüd namazını kıldıktan sonra tekrar yatmış idim. Daha sonra sabah namazı için kalkıp Efendi Hazretleri'miz (Kuddise Sirruhu)nun huzuruna girdiğimde **"KALKTIN DA (tekrar) NİYE YATTIN"** buyurdular. Efendi Hazretleri'miz (Kuddise Sirruhu) bu kelamıyla, müridlerinden haberdar olduğuna ve teheccüden sonra sabah namazına kadar zikirle meşgul olmamız gerektiğine işaret buyurdular.

Bir keresinde Adapazarı'na gitmiştim, orada iken bir trafik kazası geçirdim. Daha sonra İstanbul'a döndüm. Yaptığım bu kaza ile ilgili olarak hiç kimseye bir şey söylememiştim. Efendi Hazretleri (Kuddise sirruhu)'nun huzurlarına girdiğimde bana **"GEÇMİŞ OLSUN"** buyurdular.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in otuz altıncı torunu olan Seyyid Muhammed b. Alevî Mâlikî Hase-nî Hazretleri hâli hayatlarında, Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu) için "Rûhumuzun babası" ifadesini kullanmışlardı.

Vefat ettikten sonra görülen bir zuhuratta Eyup Sultan Hazretleri, Seyyid Muhammed b. Alevî Mâlikî hakkında; "O Kutuplardandı." buyuruyor. Ben bu meseleyi Efendi Hazretleri'mize sorup; "Ne buyuruyorsunuz?" dediğimde, **"Bu haber manevi bir haberdir"** buyurarak tasdik etti.

Dolayısıyla, kutuplardan olduğu manevi bir haberle bildirilen bir zat, Efendi Hazretleri'mize "Ruhumuzun babası" buyurduğuna göre, Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu)nun kutupların başı olduğu ortaya çıkıyor.

Bir defasında kendisine sordum:

-Evtadlar, kutuplar, kırklar toplanırlar mı?

- **"TOPLANIRLAR"** buyurdular.

- Birbirlerini tanır mı? diye sorduğumda:

- **"TANIRLAR"** buyurdular.

Bir defasında, kendisine meşrebini soran bir ihvanımıza, bir müddet gözlerini kapattıktan sonra **"MUHAMMEDİ"** buyurdular.

Malum, tarikatlarda taliplerin kendilerine has "Muhammedî, Müsevî, İsevî" gibi meşrepleri vardır. Mürşid-i kâmiller müridlerini bu meşreplerine göre mânen terbiye ederler.

Rusya'dan üstadımızı ziyarete bir genç gelmişti. Kendisi bio-enerji tedavisiyle tanınan manevî hal sahibi bir genç idi. Efendi Hazretleri'miz (Kuddise Sirruhu) ile görüştüğünden sonra: "Bu zatın kıymeti pek bilinmiyor. Bu zatın peygamberlerle irtibatı var. Bir şehre ahdetse o şehir yok olur. Dua etse asla reddolunmaz." dedi. Efendi Hazretleri'mizi ilk defa gören bir kişinin, bu şehâdeti bizi hayrette bırakmıştı.

Yoğun tedavi gördüğü hastanede, yanında iken ansızın bu fakire:

-**"BENİ KALDIR SULTAN FATİH ZİYARETİMİZE GELDİ"** buyurdular.

O günün akşamı ise yanında konuşan bir kimseye:

-**"SUS, ZİYARETÇİLERİMİZ VAR, RESULULLAH (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), YANINDA ABDULLAH İBİNİ MESUD (Radıyallahu anh) BULUNDUĞU HALDE TEŞRİF ETTİLER"** buyurup salavatı şerife getirmeye başladılar.

Bir gece hane-i saadetlerinde alt katta otururken Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu)nun yakın koruması heyecanla içeri girdi ve Sultan Fatih Hazretleri'nin elinde kılıcıyla içeri girdiğini

anlattı. Akabinde Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun yanına gidip durumu anlattım. Bunun üzerine **"YARDIMA ÇOK İHTİYAÇ VAR"** buyurarak, arkadaşımızın gördüğünü teyid ettiler.

Hindistan ziyaretinden dönerken, oranın eşrafından ve sefer rehberlerinden Vekil Ahmed isimli bir zat, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*)ya hitaben şöyle söylemişti:

"Efendim, ben size bütün dünyayı gezdireyim. Masraflar da bana ait olsun. Zira sizin bir ülkenin üzerinden uçakla geçmeniz bile, oradan hidâyet fışkırmasına yeterli olur."

İşte böylesine kıymetli bir zât bizim aramızda elhamdülillah. Ne büyük bir nimet içindeyiz. Rabbim cümlemizi, bu nimetin kıymetini bilenlerden eylesin.

ARİFAN: Röportajımızın başında Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)dan "Ehlüllahın imamı" şeklinde söz ettiniz. Bu konuyu biraz açar mısınız?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Nasıl Evliyallah'ın reisi olmasın ki? Böylesine fitnenin yaygın olduğu bir zamanda, müridlerinin sünneti seniyyeye son derece itina göstererek yaşaması ve hanım ihvanının bu kadar fesat içinde çarşafa bürünmesi gibi meziyetlerin kendisinden zuhur ettiğini tüm dünya bilmekte ve görmektedir. Ayrıca dini konularda cehaletin doruğa ulaştığı bir zamanda, Kur'an-ı Kerim'i anlayıp anlatan binlerce kadın ve erkek hocalar yetiştirmesi, insanların farzları bile terk ettiği bir ortamda, bir kuşluk namazının kaçmasını ölüme bedel kılan birisi olması, onun Evliyallahın reisi olduğunun bir delili olduğu kanaatimdeyim.

Ayrıca sünneti seniyye dendiğinde, takva dendiğinde herkesin aklına gelen ilk isim olması da, O'nun şanının yüceliğini göstermektedir. Hatta geçen sene umreye gittiğimizde İran'lı bir şiinin; "Seneler evvel Mahmud Efendi'nin şöyle dediğini işitmiştik: **'Resûlullah'ın dört bin küsür sünneti vardır. Bunlardan üç tanesini dahi (kasten) terk ettiğimi gören arkamda namaz kılmasın.'** Hâlâ bu sözünün arkasında mı?" diye sorması, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun sünneti seniyyeye son derece bağlı olduğunu ve bunun herkes tarafından bilindiğini göstermektedir.

ARİFAN: Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun sağlığıyla alakalı olarak son durumu hakkında bilgi verir misiniz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Evet! Mühim bir konuya değindiniz. Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise Sirruhu*)nun şimdiki durumunu anlamak için evvela 3-4 sene önceki durumunu anlatalım.

O zamanlar herkesin de malumu olduğu üzere, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun bedeni oldukça yorgun düşmüş, bırakın yataktan kalkmayı oturacak kuvveti bile yoktu. Mübarek lisanından ancak birkaç kelime sudur edebiliyordu. Kendisine haftanın bazı günlerinde pasif fizik tedavisi uygulanıyordu. Günden güne tâkatinin azalması Muhterem Hacı Anne'mizi son derece üzüyor ve bir çıkış kapısı bulabilmek için adeta çırpınıyor, çareler arıyordu. Hacı Anne'mizin getirdiği sahasında uzman doktorlarla yaptığı istişareler neticesinde ve Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun da uygun görmesiyle, Maltepe Darüşşafaka Fizik Rehabilitasyon Merkezi'nde te-

davi edilmesi kararlaştırıldı. Ve üstadımız orada tedavi edilmeye başlandı. Bir hafta gibi kısa bir zaman sonra tedavi meyvelerini vermeye başlamış, Efendi Hazretleri'miz rahatlıkla oturur, konuşur, yemeğini kendi başına yer hale gelmişti.

Bununla birlikte hizmet kadrosunda yapılan bazı değişikliklerle de yeni bir dönem başlamış oldu. Üç buçuk ay sonra doktorlar tedavinin evde devam edilmesini uygun gördüler. Bu zaman zarfında en ufak bir ayrıntı ihmal edilmeksizin diyeti, ilaçları ve doktorları yeniden tanzim edildi. Sıkı sıkıya uygulanan bu tedavi neticesinde büyük merhaleler kat edildi. Hatta Şam-ı Şerif'e gitmiş, birçok ziyaretler yapmış, orda şerefine verilen yemekte dünyaca meşhur ulema ve meşâyih ile saatlerce oturmuştu. Şam-ı Şerif'ten döndükten iki hafta sonra da, en sıcak ve kalabalık zamanda umre yapmış, sıhhatinde en ufak bir aksama olmadan hane-i saadetlerine dönmüşlerdi. (Bu kadar uzun mesafeli yolculuklar yapılmasına rağmen) **"MEVLA BENİ HASTA ETMEDİ"** sözleriyle de Allah'a şükür ettiler. Ayrıca birçok defa hava ve kara yolculukları yapıp on binlerce ihvanı ve sevenleriyle buluşarak gittiği yerleri nurlandırmıştır. Şu an ise Rabbimize çok şükür, iskan ettiği mahallede bulunan Yukarı Baklacı Camii'nde, Cuma namazına çıkmaya devam etmektedir.

Bu arada kendisini ziyaret edenlere defalarca: **"HASTA DEĞİLİM BİRAZ YORGUNUM"** buyurduğuna şahid oldum.

Şunu da özellikle belirtmek istiyorum ki; Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun, tedavisi konusundaki hassasiyeti ve isabetli tesbitleri neticesinde, bun-

ca güzelliklerin zuhur etmesinin baş mimarı olan Hacı Anne'mizin ve bu hizmette ona canla başla destek veren çoğu genç hocalardan oluşan hizmet ekibinin gösterdiği fedâkarlıkları da takdir etmek lazımdır. Zira Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) pek muhterem Hacı Anne'miz hakkında **"BU KADIN AKILLI KADINDIR, BU KADININ DE-DİĞİNİ YAPIN"** buyurarak, on-daki ferâset ve dirâyeti açıkca ifade etmiştir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden, Sevgili Peygamberimiz (*Sallalla-hü Aleyhi ve Sellem*) hürmetine dostuna verdiği sıhhati ziyade etmesini, kıymetli Hacı Anne'miz ve hizmet ekibine muvaf-fakiyetler ihсан etmesini niyaz ederim.

ARİFAN: Hocam, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)nun, resminin çekilmesine, internetten vaaz ve sohbetlerin dinlenmesine müsaade etmesi hususunda bazı kardeşlerimizin hâla şüpheleri var. Bu müsaadenin doğruluğunu sizin ağızınızdan da teyid edebilir miyiz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Fotoğraf hususunda ulema ihtilaf etmiştir. Suriye, Mısır, Türkiye ve Suud'un ekseri ehli sünnet uleması buna cevaz vermiştir. Efendi Hazretleri'miz ise yakın zamana kadar ihtiyat yolunu tutarak fotoğrafa müsaade buyurmuyorlardı. Buna rağmen fotoğrafını çekmek isteyen bazı kimselere izin verdiği de oluyordu. Son iki senede ise umûmen izin verdiler. Buna birçok kere şahid oldum.

Bir defasında Cübbeli Ahmet Hocaefendi, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*)dan resminin **"Arifan Dergisi"**ne koyulması ve internetten sohbetlerin dinlenmesi konusunda izin istemiş, Sultanımız da izin vermişlerdi.

Yine bir defasında Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) ile bir cuma namazı için İsmailağa Camii'ne gelip, namazdan sonra cami bitişiğindeki evine beraberce geçmiştik. İsmailağa Camii'nin imamı Selahattin Hocaefendi, Mahmut EREN Hocaefendi ve Cübbeli Ahmet Hocaefendi'nin de hazır bulunduğu esnada fotoğraf mevzusu kendisine yeniden soruldu. Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) **"SİFTE (EVVELCE) BU İŞİ SIKI TUTUYORDUK. ŞİMDİ SERBESET BIRAKTIK"** buyurdular.

ARİFAN: Geçtiğimiz ay Efendi Hazretlerimizin: "... Bazı gazete ve dergilerin adımızı ve soyadımızı izinsiz kullanarak rant sağlamaya çalıştıklarını üzüntüyle öğrenmiş bulunmaktayız..." diye başlayıp "...Bundan böyle iznimiz olmadan yapmış olduğumuz sohbetleri dergilerinde, gazetelerinde kullananlar hakkında hukûki işlemlere tevessül edeceğiz..." şeklinde devam eden bir basın açıklaması var.

Öncelikle altını çizerek ifade etmek isterim ki; Arifan Dergisi olarak, Efendi Hazretlerimizden izinsiz böyle bir şeye kesinlikle tevessül etmeyiz. Fakat hem töhmet altında kalmamak, hem de okurlarımızın bu konuda müsterih olmaları için, bu basın açıklamasının mâhiyetine kısaca temas edebilir miyiz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Evet, görülen lüzum üzerine Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) bu açıklamayı yapmıştır. Dolayısıyla bundan sonra Efendi Hazretleri'mizin sohbetlerini (müsaade alanların dışında) izinsiz olarak kullananlar hakkında gerekli huku-ki işlemler yapılacaktır. Fakat Cübbeli Ahmet Hocaefendi'nin, Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sir-*

ruhu)'dan bizzat izin aldığını bir önceki sorunuzda açıklamıştım.

ARİFAN: Son zamanlarda Efendi Hazretleri'mizle, Cübbeli Hocaefendi'nin arasının iyi olmadığıyla alakalı sözler duyuyoruz. Efendi Hazretleri'mizin daima yanında bulunan biri olarak bunu en iyi siz bilirsiniz. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Şahsen bu gibi söylentileri hayretle karşılıyorum. Çünkü daha bu sabah Efendi Hazretleri **"Cübbeli nerde?"** diye sordular.

Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) Cübbeli Ahmed Hocaefendi'nin her hafta gelip kendisini ziyaret etmesini istemişlerdi. Cübbeli Ahmed Hocaefendi de Efendi Hazretleri'mizin bu beyanından sonra her hafta mutad olarak gelip ziyaret etmektedir. Bir keresinde Efendi Hazretleri'miz (*Kuddise sirruhu*) Cübbeli Hocaefendi hakkında; **"Allah senin kılına bile zarar vermesin"** diye dua ettiğine bizzat şahid oldum. Yani bu gibi söylentiler, dikkate alınacak ve itibar edilecek şeyler değildir.

ARİFAN: Efendi Hazretlerimiz (*Kuddise sirruhu*) güncel haberleri evvelce takip ettiğini biliyoruz. Şuan da öyle midir?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Evet. Hemen hergün bize haber soruyor. Dünya'dan bazı haberler kendisine anlatıldığında **"AMERİKA BUNA NE DİYOR, RUSYA NE YAPIYOR"** gibi sorular sorarak haberleri takib eder. Ayrıca her kesim insanlara farklı açılardan haber sorduğunu ve değerlendirdiğini görüyoruz.

ARIFAN: Hocam herkesin merak ettiği bir meseleyi sormak istiyorum. Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu) İsmailağa'ya dönecek mi? Böyle bir ümit var mı?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu)yu çok defalar İsmailağa'ya davet ettiler, fakat buna henüz müsbet bir cevap verdiğine şahid olmadım. Zaten Efendi Hazretleri'mizin Çavuşbaşı'na getirilmesi ve burada kalması doktorun isteğidir. Çünkü buranın havası temiz, oksijeni bol olduğundan zannediyorum tedavisi açısından da burada kalması daha faydalıdır.

Bir defasında üstadımızın hizmetinde bulunanlardan Süleyman ÇOĞALMIŞ ağabimize, Çavuşbaşı için; **"BURADA RAHAT ETTİK"** buyurmuştu.

Bir keresinde de, bir ihvanımız Efendi Hazretleri'miz (Kuddise Sirruhu)ya Çarşamba'ya gelip gelmeyeceğini sorduğunda, **"ORA-**

SI SICAK, BURASI SERİN HAVASI İYİ GELİYOR" diyerek cevap vermişti. Durum şimdilik böyle ama yinede ileride ne olacağını Mevla Teâlâ bilir. Irade ve hüküm Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu)ya aittir.

ARİFAN: Efendi Hazretleri'miz (Kuddise sirruhu)nun kıymetli sözlerinden ihvanın gönüllerini mesrur edecek birkaçını sizden alabilir miyiz?

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Memnuniyetle.

"BU ZAMANA KADAR MEVLA BANA HIÇBİR KADINI (HARAMI) GÖSTERMEDİ, BUNDAN SONRA YİNE ÜMİDİM ONADIR" (Acaba bu kelamı dünyada kaç kişi söyleyebilir?)

"AMAN GECE NAMAZLARINI KAÇIRMAYALIM!"

"HOCALARLA BERABER OTURMAK DUT AĞACININ ALTINDA OTURMAYA BENZER. AĞAÇTAN DÜŞER BİR TANE YERSİN, SONRA YİNE DÜŞER

YERSİN, SONRA YİNE DÜŞER YERSİN"

"İNŞAALLAH ISLAM GENE DİRİLECEK"

Bir gün kendisine:

- Efendi Hazretleri herkese iltifat ediyor ve idare ediyorsunuz, dediğimde

- MİNNET ETMEDEN OLMAZ, MİNNET ETMEZSEN İNSAN HELAK EDER KENDİNİ, buyurdular.

- Efendim siz zaten hep minnet ediyorsunuz, dediğimde

- EEE MÜRİTLER ŞEYH, ŞEYHLER MÜRİD OLDU. ÇOCUK AĞLASA, MİNNET ETMEZSEN ONA, KENDİNİ HELAK EDER, buyurdular.

ARİFAN: Bu yoğun hizmet trafiği içinde bize vakit ayırdınız. Çok teşekkür ediyoruz.

Muhammed KESKİN Hocaefendi: Ben teşekkür ederim.

MEVLİD KUTLAMALARINA VE KIRAATİNE BİDAT DİYENLER ACABA "BİDAT"İN NE OLDUĞUNU BİLİYORLAR MI?!

Sonsuz hamd-ü senâlar Ha-bîbine hitâben:

“Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik” (Enbiyâ Sûresi:107) buyurmuş olan Allâh-u Te’âlâ’ya mahsustur.

Sınırsız salât-ü selâmlar:

“Ben ancak hidayet edici olan bir rahmetim” (Sünenü’l-Dârimî, no:15, İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:32442) buyuran Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, O’nun mevlidiyle ferahlanan âl-i eshâbına ve cezâ gününe kadar iyilikte onlara hakıyla uyanlara olsun.

Mevlid-i şerîf ayı olan mübârek rabîulevvel ayının ortalarına geldiğimiz şu günlerde bâzı ilâhiyatçıların ve câhil softaların: “Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in hangi ayda ve hangi günde doğduğu belli değildir, mevlid kutlaması şerîata bir şey eklemek olduğu için bidat sayılır ve reddedilir, ilk üç asır ehli olan selef bunu yapmamıştır, dolayısıyla bu iş haramdır ve bunu reddetmek

vacibtir” şeklindeki bâtil görüşlerine bir takım ilmî reddiyeler yaparak mevlid sâhibi Muhammed Mustafâ’nın şefaatine nâil olmayı murad ettim. Sizler de bu yazımı itikad ve ihlas ile okuyup herkese ulaştırmaya ve okutmaya gayret ederseniz mutlaka Kâinatın Efendisi’nin özel iltifatlarına mazhar olursunuz.

Evvela şunu ifade edeyim ki; böyle bir itiraz asla kabul edilebilecek bir şey değildir. Zîra bidat, haram ve mekruh olarak sınırlanmamıştır. Bidatın mübah olanı da, mendub olanı da hatta vacib olanı da vardır. Aksi takdirde şu anda tatbik ettiğimiz hükümlerin birçoğu yasak tarifine dâhil olacaktır.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ve halîfelerinin yapmadığı her hangi bir şey şerîata ilave kabul edilecek olsaydı, bugün fıkıh konusundaki tüm amellerimizin dayanağı olan ictehad kapısı da dine ilave sayılarak reddedilmesi gereken bir şey durumuna düşecekti.

Evvela “Bidat nedir?” konusuna cevap aramalıyız. İmâm-ı Nevevî (Rahimehullâh)ın “Tehzîbu’l-esmâ” isimli eserindeki beyanına göre:

“Şerîat ıstılahında “Bidat”; Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) zamanında bulunmayan bir şeyi sonradan ortaya çıkarmaktır ki bu, güzel ve çirkin olarak ikiye ayrılmaktadır.”

Şeyh ‘İzz ibni Abdisselâm “el-Kavâ’id” isimli eserinde, Nevevî ve İbnü’l-Esîr gibi diğer bâzı ulemâ da kendi tasniflerinde bidatı; vacib, haram, mekruh, mendub ve mübah olarak beş kısma ayırdıktan sonra şöyle demişlerdir:

“Bunu anlamamızın yolu asr-ı saâdetde bulunmayan bir hususu şerîatın kâidelerine göre kıyas etmemizdir. Bu durumda vacib kâidelerine giren vacib olur, yasak kurallarına dâhil olan haram olur, teşvik edilen ameller babından olan mendub olur, istenmedik şeyler kabîlinden olan mekruh olur, yapıp

yapılmaması serbest olan şeyler türünden olan ise mübah olur.

Vacib olan bidate, Ehl-i Sünnet dışı fırkalara reddiyeler yazmak ve dîni ilimleri doğru anlamak için sarf-nahiv öğrenmek örnek verilmiştir.

Mendub olan bidatlere misal verecek olursak, tekke ve zâviyeler binâ etmek, medreseler (Kur'ân kursları ve dernekler) ihdas etmek, minârelerden ezan okumak, asr-ı saâdette rastlanmadık her hangi bir iyilik faaliyetinde bulunmak, terâvih namazını câmilerde cemaatle kılmak, tasavvufun incelikleri hakkında söz açmak, cedel ve münâzara ilimlerini okumak, itikad ve fıkıh konularında hak olan delilleri açıklamak için bir takım meclisler (toplantılar) tertip etmek, işte bütün bunlar ve daha niceleri sırf **Allâh** rızası için yapılırsa teşvik edilen bidatlere dâhil olurlar.”

Mekruh olan bidat, mescidleri süslemek ve mushaf-ları yaldızlamak gibi şeylerdir. Mübah olan bidat elek kullanmak ve yeme içme hususlarında asr-ı saâdette bulunmayan geniş imkânlardan istifade etmek gibi şeylerdir.

Haram olan bidat ise; sünnet-i seniyyeye muhalefet için ihdas edilmiş olup, şerîatin umumî delillerinden hiçbirinin muhtevâsına dâhil olmayan, dolayısıyla da hiçbir dîni fayda içermeyen şeylerdir.

İmâm-ı Beyhakî (Rahimehullâh) **“Menâkıbu's-Şâfi'i”** isimli eserinde **İmâm-ı Şâfi'i** (Rahimehullâh)ın: **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den sonra ihdâs edilen bidatler iki türdür ki; birinci kısmı Kitab'a (Kur'ân'a) yahut Sünnet'e (hadîs-i şerîflere) veyâ esere (sahâbe ve selefdan gelen nakillere) ya da icmâ'a (bir asırda

bulunan Ehl-i Sünnet âlimlerinin bir konudaki görüş birliğine) muhâlif olandır ki, bu tür bidatlerin dalâlet olduğunda hiç şüphe yoktur.

İkinci kısım ise hayır namına ihdas edilen bidatlerdir ki bunların kınanmayan hatta teşvik edilen şeyler olduğunda kimsenin görüş ayrılığı yoktur. Nitekim **Ömer** (Radiyallâhu Anh) terâvih namazı hakkında: **‘Bu ne güzel bidat’** (Buhârî, no:1906) derken: ‘Evet evvelce bu yoktu ama şu anda varsa da, bunda geçmişi reddeden bir mânâ yoktur’ demek istemiştir.

Bütün bu izâhattan anlaşılıyorğına göre her bidat haram değildir. Eğer öyle olacak olsaydı, sahâbenin kurrâsının vefatıyla Kur'ân-ı Kerîm'in zâyi olacağından endişe eden **Ebû Bekr, Ömer ve Zeyd** (Radiyallâhu Anhüm)ün Kur'ân-ı Kerîm'i bir araya getirip mushaf-lara yazdırmaları da haram olurdu.

Yine böylece **Ömer** (Radiyallâhu Anh)ın: **“Bu ne güzel bidattır”** sözüne rağmen, insanları terâvih namazında tek bir imamın arkasında cem etmesi harama girerdi.

Ayrıca dîni ilimlerde yazılan bütün tasnifler haram olurdu. Minârelerden ezan okumak, tekke, medrese, hastane, eczane, yetimhane ve hapishane gibi tesislerin hepsinin haram olması gerekirdi. Bize karşı kurşunlarla, tanklarla, uçaklarla ve füzelerle saldıranlara oklarla, yaylarla cevap vermemiz gerekirdi.

Bundan dolayı âlimler: **“Her bidat dalâlettir”** (Ebû Dâvûd, no:4609) hadîs-i şerîfini “Dîne muhalif olan bidat-ı seyyie” ile kayıtlamışlardır.

Özetle şunu diyebiliriz ki; mevlid **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu

lâhu Aleyhi ve Sellem)in ahdinde bulunmaması itibariyle bidattir. Lakin şer'î delillere ve dîni kâidelere uygun olması hasebiyle teşvik edilen güzel bir bidattir.

Fakat bu bidatlik heyet-i ictimâiyyesi yani şu anda yapılan toplantı şekilleri itibariyledir. Yoksa mevlid kutlamalarının ihtiva ettiği **Allâh** için bir araya gelmek, zikir yapmak, yemek yedirmek, salevât-ı şerîfe okumak, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i methetmek ve onun şiyretini anlatmak gibi maddeler tek tek ele alındığında bunların hepsi asr-ı saâdette mevcut olan sünneti hasenelerdir.

Bu itibarla mevlid makbul sünnetlerden sayılabilir.

Nitekim ulemâ: “Asr-ı saâdette heyet-i ictimâiyyesi mevcut olmasa da, bir faaliyetin içerdiği fertler yani onun barındırdığı tek tek her bir husus ilk asırda mevcut ve dînen matlup ise, o işin mecmûu da şer'an matlubtur.

Zîra meşrû bir şeyden terek-küp eden her şey meşrûdur” demişlerdir. Zâten **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Cerîr ibni Abdillâh** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen: **“Bir kimse, İslam'da güzel bir sünnet ortaya koyar (çığır açar) da, kendisinden sonra onunla amel edilirse, o kimseye o sünnetle amel edenlerin ecri kadar sevab yazılır, amel edenlerin ecirlerinden de bir şey eksilmez.”** (Müslim, no:1017, 4/2059, Zekât:20, no:1017, 2/704, Tirmizî, no:2675, 5/43, İbn-i Mâce, no:203, 1/74) hadîs-i şerîfinde bu türlü fillere “Sünnet” adını takmış ve faillerine ecr-u sevab vaadinde bulunmuştur.

Artık bu yazılanların ardından mevlid münkirlerinin: “Ne **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*), ne hulefâ-i râşidîn, ne de sahâbe-i kirâm mevlid kutlaması yapmamıştır” sözleri tamamen mesnedsiz kalmıştır.

Zâten asr-ı saâdette bir şeyin yapılmaması, o işin yasak olduğuna dâir bir nas bulunmadığı sürece onun yasak olduğuna delalet etmez. Etse etse o işi yapmanın şart olmadığına, yapmanın da meşrû olduğuna delalat eder. Yoksa sadece terk, metruk (terk edilen bir) işin sakıncalı olduğuna delil olmaz.

Aslında bu itiraz **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in doğumuna sevinmek hakkında olmayıp, sevinmenin keyfiyeti ve yolu hakkında olduğu için temelden sâkit bir itirazdır. (*Sü-yûtî, Hüsnü’l-maksîd fi ameli’l-Mevlid, sh:51-53, Seyyid Muhammed ibni Ale-vî, el-İhtifâl bi zikra’l-Mevlidi’n-Nebe-viyyi’s-Şerîf, sh:31-35, 55-56, 63*)

Burada biri çıkıp da: “Sizin bu nakilleriniz **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*)’nun 1.cildin 286. mektûbunda geçen: ‘Bu fakir bidatte hiçbir güzellik görmüyorum, karanlıktan başka bir şey görmüyorum, her bidat bir sünneti ortadan kaldırmaktadır’ sözüyle çelişiyor” diyecek olursa buna şöyle cevap veririz:

Burada **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*)’nun reddettiği bidat, sünnette aslı olmayan ve bir sünneti kaldırdığı zâhir olan şeylerdir.

Nitekim kendisinin bu sözün akabinde buyurduğu: “Mesela sarığın iki omuz arasından sarkıtılması sünnet iken bâzı âlimler sol taraftan sarkıtılmasını da bidat-ı hasene saymışlardır. Oysa bunun sünneti ortadan kaldırdığı açıktır.

Yine böylece ölüye sarık sarmayı güzel bidat kabul edenler olmuştur, halbuki kefende sünnet olan sayı üç iken buna bir ilave yapmak elbetteki sünneti ref edecektir. Bâzı fıkıhçılar namazın niyetinde dille telaffuzu güzel bidat saymışlardır, halbuki bu değil sünneti, farzı bile yerinden oynatır.

Zîra niyetin mahalli kalp olduğu için, dille niyet edenin kalbinde hangi namazı kıldığına dâir bir şuur bulunmazsa o namaza başlanmış olmaz. Dille niyeti alışkanlık haline getirenin de bu duruma düşmesi kaçınılmazdır” mealindeki beyanlarına bakılacak olursa onun muradı daha iyi anlaşılacaktır.

Yoksa **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) gibi bir zâtın **Ömer** (*Radıyallâhu Anh*)’ın teravih namazı hakkında buyurduğu “**Bu ne güzel bidattir**” (*Buhârî, no:1906*) sözünü görmemiş olması düşünülemez.

Demek ki **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*)’nun güzel bidat sözünü reddetmesinin farklı bir mânâsı vardır ki o da kendisinin “Sünnet”te aslı olan şeylere “Bidat” sözünün kullanılmasını kabullenmemesidir.

Aksi takdirde kendisi döneminde ve daha öncesinde mevcut olan medrese düzenini, fıkıh çalışmalarını ve tarikat faaliyetlerini kabullenip methettiği ortadadır.

Oysa bunların kendisi döneminde işleyen şekliyle **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in asrında mevcut olmadığı herkesin mâlûmudur.

Ancak **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) sünnete ittibâ husûsundaki hassâsiyetinden dolayı, bu gibi sünnette aslı olup sonra zarûretler îcâbı şekil değişikliklerine maruz kalan faaliyetler hakkında

“Güzel bidat” tabirinin değil de “Sünnet-i hasene” tabirinin kullanılmasını öngörmüştür. Nitekim meşâyihim, tarikatın ve râbita-murâkebe gibi vazîfelerin meşrûiyetine delil sadedinde zikrettikleri: “**Bir kimse, İslam’da güzel bir sünnet ortaya koyar (çıgır açar) da, kendisinden sonra onunla amel edilirse, o kimseye o sünnetle amel edenlerin ecri kadar sevab yazılır, amel edenlerin ecirlerinden de bir şey eksilmez.**” (*Müslim, no:1017, 4/2059, Zekât:20, no:1017, 2/704, Tirmizî, no:2675, 5/43, İbn-i Mâce, no:203, 1/74*) hadîs-i şerîfnde de, ulemâya ve evliyâya verilen güzel çıgır açma yetkisi hakkında “Sünneti hasene” tabirinin kullanılması **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri’nin görüşünün doğruluğuna delâlet etmektedir.

Anlaşılan odur ki, “Bidat-ı hasene” hakkında **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri’nin görüşü ile diğer meşâyihim görüşü arasında lafzî bir nizâ bulunmamaktadır.

Buna göre sâir ulemâ ve meşâyih sünnette aslı olup, Kitab ve Sünnet’le çelişmeyen gerekli faaliyetlere bidat-ı hasene adını vermişlerdir.

Ama **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) bu lafızdan ihtiraz ederek:

“**Madem ki Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bu gibi zarurî düzenlemeleri yapmaları için ümmetinin âlimlerine yetki vermiş ve onların yaptıkları bu geliştirmeler hakkında “Sünnet-i hasene” tabirini kullanmıştır, öyleyse bunlara “Sünnet-i hasene” dememiz gerekir.

Ama hadîs-i şerîfte bir konu üç olarak belirtilmiş iken bunu dört yapmak veya ortadan olacağı bildirilmiş iken soldan yapılmasını güzel görmek gibi hususlar yâhut namaz niyeti-

nin sesli yapılması sünette vârid değilken, bir de bunun farzı kaldırma gibi bir tehlikesi söz konusu ise işte bu gibi mevzular bâzı fıkıhçılar tarafından müstahsen sayılsa da biz bunlarda bir güzellik göremeyiz” buyurmuş olmaktadır.

Aksi takdirde onun ictihad gibi, tarikat ihdası gibi, medrese binası gibi, hafızlık müessesesi gibi sonraki şekliyle asr-ı saâdetde mevcut olmayan birçok önemli ve gerekli dîni müesseselere karşı çıktığını düşünmemiz gerekir ki bunun böyle olmadığı akl-ı selîm sahibi herkes nezdinde malumdur.

Evet, **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri **Mîr Muhammed Nu'man**'ın:

“Sema'ı terk etmek, mevlid ve kasideleri de terk etmeyi gerektiriyorsa bunu terk etmek bana çok zor gelir” şeklindeki beyanına cevaben yazmış olduğu birinci cildin 273. mektubunda meâlen:

“Bizim tarikatımızda (mûsikî nâmeleriyle okunan ilâhî ve kasideleri dinlemek mânâsında) semâ', raks gibi şeyler yoktur. Dolayısıyla sizin bizim yolunuzu bozmamanız gerekir.

Burada şeyhlik müritlik devreye girer, başka tarikatların tecviz ettiği şeylerle amel etmek size gerekmez, bu hususta teşvik edici bâzı zuhûratlar görülse de bunlara itibar yoktur.

Zîra bu gibi işler rüyâlarla çözülecek olsa şeyhe ne ihtiyaç kalır” şeklinde uzun uzadıya beyanlarda bulunmuştur.

İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri'nin buradaki kasdı **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in methedildiği ve siyerinin okunduğu meclislerde hazır bulunmayı

yasaklamak olmayıp ancak mûsikî nâmeleriyle okunan kasîde ve ilâhî türü şeyleri dinlemenin Nakşî tarikatının usûlünden olmadığına, dolayısıyla bu gibi şeylerin tarikat usulüne sokulmaması gerektiğine dikkat çekmektedir.

Ama bu hususta başka tarikatların tatbikatına da itiraz edilemeyeceğini beyan etmek üzere **Şâh-ı Nakşibend** (*Kuddise Sirruhu*) **Hazretleri**'nin:

“Biz bu işi yapmayız (ama diğer meşâyih yaptığı için) inkâr da etmeyiz” sözünü nakletmiştir.

Dolayısıyla **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*) Hazretleri mevlid okunmasını ve dinlenmesini değil de sadece mûsikî nâmelerine riâyet üzere okunması hasebiyle semâ'a dâhil olan kısmını kendi özel tarikatına bağlı olan müntesipleri hakkında sakıncalı görmüştür.

Ancak burada şunu belirtmeliyiz ki, bizi bağlayan görüş Üstâdımız Hacı **Mahmud Efendi** Hazretleri'nin, Şeyhi **Ali Haydar Efendi** Hazretleri'nin tatbikatından, şeyhinin de “**Mektûbat**”tan ne anladığıdır.

Nitekim **İhsan Efendi** (*Rahmetullâhi Aleyh*) hocamız: “Hâfız **Bahattin Abi**, babası **Ali Haydar Efendi** Hazretleri'nin huzurunda makamla mevlid okurdu, **Ali Haydar Efendi** Hazretleri de ağlayarak onu dinlerdi” dediğinde Üstâdımız Hazretleri'nin bu nakli kabul ettiğine fakir bizzât şahid olmuşumdur.

Zâten Üstâdımız Hazretleri ile Mekke ve Medine'de katıldığımız ictimâlarda, özellikle **Seyyid Muhammed Mâlikî** (*Rahimehullâh*)'ın meclislerinde bu risâlede size terceme ettiğimiz “**Berzencî Mevlidi**”

makamlı bir şekilde okunur, kıyam bahsine gelindiğinde Üstâdımız Hazretleri de ayağa kalkar ve okunan salevâta iştirak ederlerdi.

Belki bu tatbikatı Türkiye'de görmeyen ihvan bunu yadırgayabilir ama bu meclislerde bulunan nice ihvan da Mekke meclislerinde bunu müşâhede etmişlerdir.

Demek ki bugün bizler kendi husûsî tarikatımızın şeyhlerinin tatbikatı muvâcehesinde makamla okunan mevlidleri de vecd içerisinde dinleyebiliriz. Ancak mûsikî âletleriyle okunanlardan sakınmamız gerekir.

Dolayısıyla bugün asr-ı saâdetde mevcut olmayan nice zarûrî ve önemli işleri ihdas etmiş olan bizler, hele de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e tazime kızdıkları için mevlidi yasak sayan vehhabî zihniyetinin her tarafa yayıldığı şu zamanımızda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in aşkına kurulan ve oralarda okunan mevlidlere bidat nazarıyla bakarak ve **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhu*)'nun özel tarikat hükmü olarak mûsikî nâmeleriyle okunan mevlidler hakkında beyan ettiği bir konuyu yanlış anlayıp genele teşmil ederek, peygamber sevgisini ve saygısını kaybettirmeye çalışanlara asla fırsat vermemeliyiz.

Aksine salevât-ı şerife okumak gibi birçok hayra müştemil olması hasebiyle bu meclislere iştirâke terğib etmeli ve bu toplantıları **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in sünnetine ittiba hususunda emr-i bi'l-mâruf yapmaya vesile kılmalıyız. Ancak mevlid kiraatı esnasında işlenen münker bidatler bahsinde yazacağımız konuları göz önünde bulundurarak, kadın erkek bir arada bulunma ve mûsikî aletleri çalma gibi yasaklardan sakınma ve sakındırma konularını da ihmal etmemeliyiz.

SOSYAL ADALETSİZLİKTEN MUZDARİB BÜTÜN DÜNYA İÇİN YEGÂNE ÇÂRE İSLÂMDIR!...

Kadir MISIROĞLU

Bugün bütün beşeriyeti muzdarib kılan mes'elelerin başın da **"Sosyal Adaletsizlik"** gelmektedir. İnsanlar arasındaki fırsat eşitsizlikleri, fitrî veya sosyal şartlardan doğmuş olan çeşitli zaâfları telâfi ile himâyeye muhtaç olanlara gerekli desteğin sağlanması ve bu sûretle fertler arasında vukuu muhtemel kin, nefret kıskançlık ve çatışmaların bertaraf edilmesi emrinde (işinde) karşılaşılan güçlükler, Dünya'ya hâkim olan sistemlerin eseridir.

Kapitalist Dünya, insanların ihtiraslarını tahrik istikametinde kendi inanç ve sisteminden doğan kusurları gidermek için akıl yoluyla bazı tedbirler ittihaz etmiş ise de bunların sadra şifâ olmadığı vâki ve mütemâdi şikâyetlerle sâbit bulunmaktadır. Üs-

telik kendi hâricindeki insanlara karşı onların tabii kaynaklarını istismar etmek ve en mâsumane hayat ve hürriyet isteklerine kulak tıkamak sûretiyle ortaya koydukları egoist tavır meseleye Dünya ölçüsünde bakıldığında bu tablonun vahâmetini daha da artırmaktadır.

Kapitalizme bir aksüâmel olarak ortaya çıkmış olan komünist ve hatta sosyalist âlemin idarecileri de inanç ve ahret korkusu temelinden mahrum buldukları için **"Sosyal Adâlet"**i gerçekleştirmek hususunda sırf kâğıt üzerinde kalmaya mahkûm bir takım prensiplere ulaşmaktan öteye geçememiş ve ünlü bir marksist yazar **Milovan Cilas'in "Yeni Sınıf"** eserinde delilleriyle izâh ve isbat etmiş olduğu gibi şimdiye kadar bir benzeri

görülmemiş derecede **"imtiyazlı bir yeni sınıf" ortaya çıkarmak felâketine sürüklenmekten kurtulamamıştır.** Bu **"yeni sınıf"** komünist partilerin her kademedeki idarecilerden teşekkül eden bürokratlardır.

Üçüncü dünya denilen blok-suz ülkeler topluluğu ise, bu iki şerli sistemden bazan birinin bazan diğerinin ağına düşmekten kurtulamamakta, bu iki kutup arasındaki rekâbetin anaforunda çaresiz ve âciz çerçöp gibi dönüp durmaktadır.

20. Asır biterken, görünen odur ki; bütün insanlık âlemi sulh ve selâmet namına bir huzurlu hayat vasatı tesis edememenin ızdırabı içinde kıvrınmakta, bu ızdırap ile bütün sistemlere, şüphe ile bakmakta ve yeni bir görüşün henüz neşvünemâ

halindeki arayışlarına sahne olmaktadır. Bu arayış İslâm'da noktalanacaktır! Çünkü insan fitratının (yaradılışının) icab ve ihtiyaçlarına onun kadar tatmin-kâr cevap verebilen başka hiçbir sistem mevcut değildir. Beşer hakkında ulaşılabilecek ilmi ilâhiyenin selâhiyat ve ihâtâsına istinad eden islâmî kâidelerle kıyâsî kâbil hükümler ihtivâ eden bir başka sistem vaaz edebilecek otorite muhaldir. Beşer aklı hallettiği her muammanın içinden bir yenisinin zuhur ettiğini görmekle mebhut olmaya doğru gitmektedir!

Avrupa gazetelerinde yayınlanan istatistiklerde, 21. Asırda her dört kişiden birinin mutlaka müslüman olacağı yolundaki beyanlar bu hakikatin sezilmeye başladığını göstermektedir.

Gerçekten beşerin ızdırabını dindirmeye kâfil yani onu temin ve garanti etmeye muktedir yegâne sistem İslâm'dır! Çünkü:

Ferd ve cemiyetin menfaatlerini telif bakımından İslâm kadar hukukî, siyasî, iktisadî ve bilcümle içtimâî hâdiselerde kılı kırk yarmış bir sistem mevcut değildir. Cemiyetin kaderini alâ-kadar eden her husustan herkesi birinci derecede ve münhasıran kendisi mes'ulmuş gibi muhatap almaktadır. Amme menfaatinin korunmasında her ferdi mes'ul kılmıştır. Hepiniz çobansınız ve çobanlığınızdan mes'ulsünüz, diyerek mes'uliyeti şümullendirmiştir. Nasılsanız öyle idare olunursunuz demek sûretiyle de şikâyetlerin önce nefislerimize tevchi

temin edilmiştir, İslâm düşüncesi hergün beş kere tekrarlanan namazın cemaatle kılınanını ferden kılınanına üstün tutmuş bütün duâ âyetlerini "biz...biz" diye cemi (çoğul) sigasiyle beyan buyurmuştur.

Bir mahallede bir ferd aklıktan ölse, mahşerde o mahalle halkının her birinin o ferden kaatili olarak hesap vereceğini bildirmiştir. Koyduğu her türlü içtimâî tesânüd kaidesi ile cemiyetin ferdlerini birbirlerine sevgi ve saygı bağları ile perçinlemiştir. Zekât ve sadakaların en yakından başlamak sûretiyle gittikçe uzaklara doğru şümullendirilmesi bunun bir misalidir. Ayrıca, sâdece kazançtan vergi alan kapitalist sistemin eksikliğini telâfi etmek sûretiyle zekâtı mevcut üzerinden emrederek iktisadî muvâzenesizlikleri önlemiş ve bu yüzden cemiyetin âhengini bozan husûmetleri bertaraf etmiştir. Buna mukâbil, komünizmin de birikmiş emek demek olan sermayeye karşı, emeği koruyacağım derken yine emeğe kıyması tehlikesini de emek ve sermaye arasında, sermayenin âtil kalmasını önliyerek teşebbüs haline geçmesini mecbur kılan zekât müessesesi ile müthiş bir âhenk ve muvâzeneye ulaştırmıştır. Ticareti helâl fâizi haram kılmıştır. Ticâret, emeğin sarfını ve gerçekleşmesini mümkün kılan sermayenin, teşebbüs hâline geçmesiyle vuku bulacağına göre emeğe yardımcı ve koruyucu demektir. İnsana çalıştığından birşey yoktur, meâlindeki ilâhî beyanla emeği talisin eylemiştir.

Cemiyet âilelerden teşekkül edeceğine göre âilenin kurulmasına sebep teşkil eden evlenme müessesesini dikkat ve ehemmiyetle telkin ve tanzim etmiştir. Velhasıl her mes'eleden ferden ferde kadar umumun menfaatinde de nazarı dikkate alarak hükümlerini ona göre koymuştur. Bu keyfiyeti birinci plânda hesaba katan bazı kimseler İslâm sosyalizmi diye dâhiyâne(!) bir görüş ortaya koymaktadırlar. Halbuki İslâm hiç bir sisteme bir sıfat teşkil edecek tâbi ideoloji

(mefkure) değildir. O nazârî ve âmelî bütün hakikat ve güzelliklerin eksiksiz bir çelengidir. Bu çelenge âid bazı çiçekler diğer sistemlerde de bulunursa bunlara bakarak İslâm'ı onlara yamamağa kalkışmak büyük ve muazzam "İslâm Dünya Görüşü"nü hakkıyla kavrayamamış bulunmaktadır. Öbür sistemlerde İslâm'a yakın bir kaç nokta mevcut ise bu, onların ancak bu hakikatler miktarınca gerçeklik taşıdığını gösterir. Yoksa bu benzerlikten hareketle onları İslâm ile te'lîfe kalkışmak İslâm'ın orjinalitesini ihlâl eder.

Meselâ; İslâm'ın men ettiği fâizi komünist iktisadî görüş de tanımamıştır. Demokrasinin bazı umdeleri İslâm'ın bazı prensiplerine uygundur. Fakat bu hususlar onları hak kılmaz. Çünkü, meselâ; demokrasi bazı umdeleri itibarıyla İslâm'a yaklaşırken hakikate miyar olarak ekseriyeti kabul etmekle ondan pek çok uzaklaşmaktadır. Çünkü İslâm nazarında hakkı çoğunluğun reyî değil, Rabb'in irâdesi tâyin eder. Bazan bir kişinin iddia ettiği şey, milyonlara karşı gerçek olabilir. O halde halk ekseriyetinin yanılmıyacağı yolundaki müteârifeye mutlak bir gerçeğin değil, ancak idârî bir mecburiyetin ifâdesidir.

İşte birçok sistemler hukuk, iktisat ve siyâset sahalalarında veya felsefî doktrinler bazı umdelerinde ona muayyen bir nispette yaklaşırlarsa da hiçbir zaman onun insanı mebdede ve mead itibarıyla ihâta edip, saâdet ve selâmetini iki cihan ufku içinde gerçekleştiren muhteşem fikrî yapısıyla boy ölçüşemezler. Bu yüzden bugünkü muzdarib insanlığın gelecekteki yegâne sistem ve mefkûresi sâdece ve sadece İslâm ola caktır! Aksi halde beşere felâh yoktur!...

18 MART ŞEHİTLER GÜNÜ

İki yüz elli bin vatan evladının şehit olması pa-
hasına, tüm dünyaya **“Çanakkale Geçilmez!”**
dedirttiğimiz Çanakkale savaşları, tarihimizin en
önemli zaferidir.

Müslümanları düşmanlarına karşı bu denli üstün
kılan özelliklerinden biri Kur’an-ı Kerim’de: **“İki gü-
zelden biri”**¹ şeklinde ifade edilen **“şehitlik veya
zafer”** inancıdır. Yani, Mü’min için savaşta iki güzel
neticeden biri vardır: Ya galip gelecek gazi olacak
veya şehit olacaktır. Güzel bir şekilde yaşamak, on-
dan sonra Allah yolunda O’nun rızası için şehit ol-
mak, her Mü’minin hayal ettiği bir mutluluktur.

Bu sebeple merhum şairimiz Akif’in:

**Bastığın yerleri ‘toprak!’ diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.
Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.
Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ!**

diye tanıttığı Anadolu toprakları, kelimenin tam
anlamı ile **“şehitler yurdu”**dur. Çünkü bu topraklar
uğruna sadece Çanakkale’de İki yüz elli bin vatan ev-
ladı, gözlerini bile kırpmadan düşmanla göğüs göğü-
se çarpışmış, şehit olmuştur.

Bir 18 Mart Çanakkale Şehitlerini anma gününde,
şehitlik gezilirken, topluluk içinden biri çıkar ve etra-

findakilere yüksek sesle şöyle der:

- Bu nasıl ilkel ve geri bir anlayıştır. İşte tam burası
şehitlik. Bir adam çıkmış diyor ki:

**“Kim bu Cennet vatanın uğruna olmaz ki
feda,**

Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda...”

Kardeşim bu topraktır. Hiç toprak sıkılınca şühe-
da fışkırır mı? diyerek, imanı volkan gibi olan İstiklal
Marşı şairimiz merhum Akif’in inancıyla ve sanatıyla
alay eder mahiyette yere eğilir. Bir avuç toprak alır ve
çevresindekilere:

- İşte bir avuç toprak aldım ve sıkacağım. Bakalım
şüheda fışkıracak mı? der ve toprağı sıkma amacıyla
elini yummasıyla beraber, parmaklarından kanlar
fışkırmaya başlar. Çevresindekilerin şaşkın bakışları
altında meydana gelen bu hadise karşısında adam
şok olmuştur. Mesele anlaşılınca görülmüştür ki, o
toprak içinde çok yoğun biçimde bulunan ve Avustur-
ya diken deneni küçük dikenler, elin kılcal damarları-
nı patlatması neticesinde kanların o tazyikle fışkırdığı
görülmüştür. Kutsal değerlerle alay eden bu zavallı
da, uzunca bir zaman cimbızla dikenleri ayırmak zo-
runda kalmış ve o dikenler de kendisine iyi bir ders
olmuştur.

Görülüyor ki, ceza bazen apaçık gelir. Aslında mer-
hum şairimiz Akif, bu hadiseden yaklaşık bir asır önce
sanki olayı görmüş gibi tasvir ediyordu:

1 Tevbe süresi:52

"Enbiya yurdu bu toprak, şüheda yurdu bu yer
Bir yıkık türbesinin üstüne Mevla titrer
Dışı baştanbaşa bir nesli kerimin yâdi
İçi boydan boya milyonla şehit ecsadı.
Öyle meşbuu şahadet ki bu öksüz toprak
Fışkıran otları bir sıkısa adam kan çıkacak."

Merhum şairimiz Akif her zaman: **"İnsan bir haddini, bir de hesabını bilmeli."** derdi. Haddini aşanlar için derler ya...

"Hak sillesinin sedası yoktur

Bir de vurdu mu devası yoktur."

Bu gibilere ALLAH Teâlâ'dan hidayet dileyerek, Lütfen Necmettin Halil Onan'ın aşağıdaki şiirini yavaş yavaş ve düşünerek okuyalım:

DUR YOLCU

*Dur yolcu! Bilmeden gelip bastığın
Bu toprak, bir devrin battığı yerdir.
Eğil de kulak ver bu sessiz yığın
Bir vatan kalbinin attığı yerdir.*

*Bu ıssız, gölgesiz yolun sonunda,
Gördüğün bu tümsek, Anadolu'nda
İstiklal uğruna, namus yolunda,
Can veren Mehmet'in yattığı yerdir.*

*Bu tümsek, koparken büyük zelzele
Son vatan parçası geçerken ele
Mehmet'in düşmanı boğduğu sele
Mübarek kanını kattığı yerdir.*

*Düşün ki hasrolan kan, kemik, etin
Yaptığı bu tümsek amansız çetin
Bir harbin sonunda bütün milletin
Hürriyet zevkini tattığı yerdir*

Bizler için böylesi bir öneme sahip olan Çanakkale zaferinin yıldönümü olan **18 Mart tarihi, 27 Haziran 2002'de 4768 sayılı Kanun'la "Şehitler Günü"** olarak kabul edilmiştir.

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE²

*Şu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?
En kesif orduların yükleniyor dördü beşi,
Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya
Kaç donanmayla sarılmış ufacak bir karaya.
Ne hayâsızca tehaşşüd ki ufuklar kapalı!
Nerde -gösterdiği vahşetle- "Bu bir Avrupalı!"
Dedirir: Yırtıcı, his yoksulu, sırtlan kümesi,
Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi!
Eski Dünya, Yeni Dünya, bütün akvâm-ı beşer,
Kaymıyor kum gibi... Mahşer mi, hakikat mahşer.
Yedi iklimi cihânın duruyor karşısında,
Ostralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!
Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;
Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk,*

*Kimi Hindü, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...
Hani, tâ'ûna da zuldür bu rezil istilâ!
Ah, o yirminci asır yok mu, o mahhlük-i asil,
Ne kadar gözdesi mevcut ise, hakkıyla sefil,
Kustu Mehmetçğin aylarca durup karşısına;
Döktü karnındaki esrârı hayâsızcasına.
Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz...
Medeniyet denilen kahbe, hakikat, yüz­süz.
Sonra mel'undaki tahribe müvekkel esbâb,
Öyle müdhiş ki: Eder her biri bir mülkü harâb.*

*Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;
Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı;
Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;
Sönüyor göğsünün üstünde o arslan neferin.
Yerin altında cehennem gibi binlerce lâğam,
Atılan her lâğamın yaktığı yüzlerce adam.
Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer
O ne müdhiş tipidir: Savrulur enkâz-ı beşer...*

2 Mehmet Akif Ersoy, Safahat

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el ayak
Boşanır sırtlara, vâdilere, sağnak sağnak
Saçıyor zırha bürünmüş de o nâmerd eller,
Yıldırım yayılımı tûfanlar, alevden seller.
Veriyor yangını, durmuş da açık sinelere,
Sürü halinde gezerken sayısız tayyâre.

Top tüfekten daha sık, gülle yağan mermiler...
Kahraman orduyu seyret ki bu tehlide güler!
Ne çelik tabyalar ister, ne siner hasmından;
Alınır kal'a mı göğsündeki kat kat iman?
Hangi kuvvet onu, hâşâ, edecek kahrına râm?
Çünkü te'sis-i İlahî o metin istihkâm.

Sarılr, indirilir mevki'-i müstahkemler,
Beşerin azmini tevkif edemez sun'-i beşer;
Bu göğüslerse Hudâ'nın ebedi serhaddi;
"O benim sun'-i bedî'im, onu çiğnetme" dedi.
Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek;
İşte çiğnetmedi nâmusunu, çiğnetmeyecek.
Şühedâ gövdesi, bir baksana, dağlar, taşlar...
O, rükû olmasa, dünyâda eğilmez başlar...
Vurulmuş tertemiz alınından, uzanmış yatıyor,

Bir hilâl uğruna, yâ Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alım değer.
Ne büyüksün ki kâmm kurtarıyor Tevhid'i...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"Gömelim gel seni tarihe" desem, sığmazsın.

Herc ü merc ettiğin edvâra da yetmez o kîtab...
Seni ancak ebediyetler eder istiâb.
"Bu, taşındır" diyerek Kâ'be'yi diksem başına;
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;
Sonra gök kubbeyi alsam da ridâ namıyla,
Kanayan lâhdine çeksam bütün ecrâmıyla;
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan,
Yedi kandilli Süreyyâ'yı uzatsam oradan;
Sen bu âvizenin altında, bürünmüş kanına;
Uzanırken, gece mehtâbı getirsem yanına,
Türbedârın gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile âvizeni lebriz etsem;
Tüllenen mağribi, aksamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hatırana.

Sen ki, son ehl-i salibin kırarak salvetini,
Şarkın en sevgili sultâm Salâhaddin'i,
Kılıç Arslan gibi iclâline ettin hayran...
Sen ki, İslâm'ı kusatmış, boğuyorken hüsrân,
O demir çenberi göğsünde kırıp parçaladın;
Sen ki, ruhunla beraber gezer ecrâmı adın;
Sen ki, a'sâra gömülsen taşıcağsın... Heyhât!
Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihât...
Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber,
Sana âğusunu açmış duruyor Peygamber.³

Çanakkale zaferinin bu yıldönümünde bütün şehitlerimizi rahmet, şükran ve minnetle anıyoruz. Ruhları şâd olsun.

3 Mehmet Akif Ersoy, Safahat, 6.Kitap, Asım'ın nesli, 503-505

8 MART DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

8 Mart günü Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanır. Bu gün kadınlar tarafından veya kadınlar için konferans, gösteri ve eğlence gibi çeşitli etkinlikler düzenlenir. Kadınlar arası dayanışma ve kadınların toplumdan beklentileri vurgulanır.

Kadınlara özgü bir günün var olması düşüncesi ilk kez, 26-27 Ağustos 1910'da Kopenhag'da düzenlenen Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansında ortaya atıldı ve kabul edildi. Birçok ülkede her yıl kutlanmaya başladı. İsveç'te ise 1912 yılından itibaren kutlanmaya başladı.

Ancak ilk yıllarda belli bir tarih saptanmamıştı ve değişen tarihlerde ama her zaman ilkbaharda kutlanıyordu. Tarihin 8 Mart olarak saptanışı 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı tarafından olmuştur.

İkinci dünya savaşı yılları arasında bazı ülkelerde kutlanması yasaklanan Kadınlar Günü, 1960'lı yılların sonunda Amerika Birleşik Devletleri'nde de kutlanılmaya başlamasıyla daha güçlü bir şekilde gündeme geldi. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 1977 yılında 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanmasını kabul etti.

Her yıl 8 Mart "Dünya Kadınlar Günü" olarak tüm dünyada kutlanmaktadır. Genel bir tanımlama ile kadın dediğimiz bu aziz varlığın problemlerinin çözülmesinin ve mutlu olmasının yılda bir günlük kutlama ile sağlanabileceğini düşünenler varsa, onlar safça hayalleri ile uğraşadursunlar, sorumluluk duygusu taşıyanların yapacakları çok şey var.

Bunun için "Önce Ahlak ve Maneviyat" anlayışını insanlar arasında vazgeçilmez değer ölçüsü haline getirmek için azimle ve sebatla çalışmak gerekir.

İnsanlığa felaket getiren ırkçı emperyalizm, kadını bir meta gibi

kullanmış, her türlü maksat için istismar ederek kadını sefalete itmiştir.

Kadın bir toplum bireyi olmaktan öte, bir ana olarak gelecek kuşakların sağlıklı ve erdemli yetişmesinde önemli rol üstlendiğinden, **"Cennet anaların ayakları altındadır"** sözü ile onurlandırılmış bir şeref abidesidir.

Kadının bu anlamda üzerine düşeni yapabilmesi ve çocuklarını iyi yetiştirmesi için, her bakımdan vasıflı ve eğitilmiş olması, toplumun temelini teşkil eden aile huzurunu sağlayacak ortamın hazırlanması şarttır.

Menfaatlerini her değerinde tutanlar, kadını reklam aracı olarak kullanmakta ve onu kötü niyetlerle istismar edip aileyi de zayıflatarak toplumu temelinden sarsan entrikalar çevirmektedirler.

Dünya Milletleri Araştırma Enstitüsünün 1988 yılında hazırlanan bir raporunda:

"Hedef alınan milletler ahlaken çökertilmiş, sadece Türkiye sağlam aile yapısı ile direnmektedir. Türkiye'de medya özellikle televizyonlar ele geçirilmeli, genel ahlakı yıkmak için ABD'de çevrilen filmlerin müstehcenlik dozu artırılarak medya vasıtasıyla Türk aile yapısı bozulmalıdır." şeklinde ürkütücü ifadeler yer verilmiştir.

Görülüyor ki düşman, ülkemizi sömürmek için aile yapımızı tahribe çalışmakta ve maalesef etkili de olmaktadır. Düşmanın sömürü tuzaklarından korunmak için aileyi ve onun temeli olan kadını her türlü istismardan ve tehlikeden korumak zorundayız. Bu sadece bizim değil, huzur ve saadet isteyen her toplumun asıl görevi olmalıdır. Çünkü toplumun huzur ve saadeti kadının iffeti ve saygınlığı ile doğru orantılıdır.

Ancak ne yazık ki gerçekler göz ardı edilmiş, toplumlar ifsada uğ-

ramış, pek çok ülke ve kaynakları adeta talan edilmiştir.

Bugün zulme boyun eğenler, yarın zulmün kurbanı olurlar.

İnsanlığın tek kurtuluş yolu olan İslâm insana, özellikle de kadına büyük değer vermiştir. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Veda Hutbesinde, kadınların topluma bırakılan değerli birer emanet olduğunu beyan etmesi asla göz ardı edilmemelidir.

Ayrıca, bugün bir kere daha hatırlanması gereken bir diğer konu, günümüzde yaşanan başörtüsü yasağıdır. Ya Dünya Kadınlar Günü'nü kaldıralım, demokratik toplum gereklerinden, özgürlükten, toplumsal cinsiyet eşitliğinden hiç bahsetmeyelim, ya da bütün bunlarla çelişen başörtüsü yasağını kaldıralım.

Bir insan hakkı olan başörtüsüne, hukuken hiçbir dayanakları olmadığı halde fiilen engel çıkarıp, kız evlatlarımızın okumasına, kamuda çalışmasına engeller çıkararak başörtülülere hor gören zihniyet asla tasvip edilmemeli ve mağduriyetlere derhal son verilmelidir.

Kadın hakları konusunda titizlikle duran İslâm, kadına müstesna bir yer vermekte ve haklarının gözetilmesini emretmektedir. Yine dinimizin bir emri olan tesettür ve başörtüsü emrinin kamu alanı diyerek istismar edilmesi, yasaklanması kadın haklarının ötesinde din ve vicdan özgürlüğünün istismarıdır. Kadına uygulanan bir ayrımcılık ve şiddettir. Iraklı, Filistinli, Afganistanlı kadınların tecavüzlere maruz kaldığı, yıllardır savaş ortamında yaşamak zorunda kaldıkları, Amerikalı kadınların 6 Saniyede bir ırzına geçildiği, dünyadaki tüm kadınların hatta özellikle Avrupalı kadınların hala şiddete maruz kaldığı, töre ve namus cinayetlerinin hala önlenemediği, başörtüsünün hala sorun olduğu bir 8 Mart'ı daha yaşıyoruz.

GÜNAH

Bir ayet-i kerimede, **“Eğer siz yasak edildiğiniz günahların büyüklerinden sakınırsanız, Biz de diğer günahlarınızı örter, sizi iyi bir hale ve tavra sokarız”**¹ buyrulur.

Böylece mü’minin sonsuz mutluluğu kazanabilmesi için, farzları yerine getirmesinin yanı sıra, büyük günahlardan da sakınması gerektiğine dikkat çekilir.

Cenab-ı Hakk’ın uzak durmamızı istediği büyük günahlar, gerek Kur’an-ı Kerim’de, gerekse hadislerde açıkça bildirilmiştir. Mesela; bir ayette büyük günahlara işaretlerle şöyle buyrulur:

“Allah’ın hâlis kulları o kimselerdir ki; Allah ile beraber başka bir lâha ibadet etmezler. Allah’ın haram kıldığı cana haksız yere kıymazlar. Zina da etmezler. Her kim bunları yaparsa günahının cezasını görür.”²

Hz. Enes (Radıyallahü anh)’ın rivayet ettiği bir hadiste ise Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle haber verir:

1 Nisa Suresi, 31.

2 Furkan Suresi, 68.

“Allah’a ortak koşmak, anne babaya eziyet etmek, adam öldürmek ve yalan söylemektir.”³

Başka bir hadis-i şerifte yalan söylemek ve yalancı şahitliği yapmak da büyük günahların içinde sayılmıştır.⁴

Ayrıca büyük günahlar içerisinde ayrı bir yeri olan ve Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in “mübikati seb’a”, yani “insanı manen helâk eden yedi sebep” olarak isimlendirdiği günahlar vardır. Peygamber Efendimiz bir defasında “Helâk edici yedi şeyden kaçının” buyurmuş ve bunları şöyle sıralamıştır:

“Allah’a şirk koşmak, sihir yapmak, haksız yere adam öldürmek, yetim malı yemek, faiz yemek, düşmana hücum anında harpten kaçmak, namuslu ve kendi halindeki kadınlara zina iftirası atmaktır.”⁵

Diğer taraftan, içki içmek, kumar oynamak ve dine zarar verecek bid’atlara taraftarlık da büyük günahlar içerisinde zikredilir.⁶

3 Müslim, İman: 144.

4 Müslim, İman: 143.

5 Müslim, İman: 145.

6 Bediüzzaman Said Nursî, Barla Lahikası, s. 179.

Günah, Allah’a isyan anlamına gelir. Özellikle günahları çekinmeden işleyen, göz kırpmadan içine dalan bir insan, açıkça Allah’ın iradesine karşı geliyor, bir an için O’nun Rubûbiyetini unutuyor demektir.

Bunun için böyle bir tehlikeye düşmemek için büyük günahlardan korunmasını bilmelidir. Bu da, ancak “Menhiyattan (Allah’ın yasak ettiklerinden) ve günahlardan içtinap etmek (kaçınmak) ve amel-i salih (emir dairesinde hareket ve hayrat kazanmak)” olan takva ile mümkündür.

Çünkü günahlardan korunmak için iltica edilecek, sığınacak en sağlam kale takvadır. Bu kaleye sığınan kimse, az bir amelle ve işle çok sevap kazanabilir.

Şöyle ki; bir haramı terk etmek vaciptir. Bir vacibin ise birçok sünnete denk gelen sevabı vardır. Fitnenin, fesadın kol gezdiği böyle zamanlarda en önemli görev, her taraftan hücum eden günah seline karşı takvayı esas almak olmalıdır.⁷

7 Bediüzzaman Said Nursî, Kastamonu Lahikası, s. 106.

Büyük günah işlemenin imanla olan ilişkisine gelince; iman, inanılması gereken esasları kalben tasdik edip, dil ile ikrar etmektir. İmanın rükünlerini kalbiyle doğrulayan, diliyle de söyleyen bir insan hem Allah katında, hem de insanlar nazarında mü'mindir. Bu kimse büyük günahları işlese de dinden çıkmış olmaz, imansız sayılmaz.

Çünkü Ehli Sünnet âlimlerine göre amel, imandan bir parça değildir. Büyük günahlardan birisini işleyen bir Müslüman, o günaha imansızlığı sebebiyle değil, nefsine mağlup olduğu, hissiyatının, duygularının sesine kulak verdiği için girmiştir.

Şöyle ki: Cenab-ı Hak'ın emirlerine itaat etmenin, yani ibadetleri yerine getirip, yasaklardan sakınmanın sevabı ve ücreti bu dünyada tam olarak verilmez. Çünkü bu dünya ücret ve mükâfat yeri değil, hizmet ve ibadet yeridir. Bu açıdan Cenab-ı Hak, ibadet ve şükrün gerçek mükâfatını sonsuz bir şekilde vermek üzere âhirete bırakmıştır.

Mükâfatlar âhirete bırakıldığı gibi, dünyada tevbe ile temizlenmeyen günahların cezaları da ertelenmiş, âhirete bırakılmış oluyor. Bundan dolayıdır ki, günah işlenir işlenmez azabın dünyada hemen verilmemesi, insanı gaflete düşürüyor. İnsan geleceği çok uzak gördüğü için nefsine uyararak günahı rahatlıkla işleyebiliyor. İnsanın bu halini Bediüzzaman Hazretleri özetle şöyle açıklar:

İnsan nefsi, peşin lezzeti daha sonra tadacağı lezzete tercih edebiliyor. Aynı şekilde, şimdi yiyeceği bir tokattan, bir sene sonra çekeceği bir azaptan daha çok korkar. Hem insan, duygularına yenik düşünce aklın muhakemesini, ölçüp tartmasını dinlemez. Heveslerine

ve vehimlerine kapılınca az ve önemsiz peşin olarak tadacağı bir lezzeti, ileride alacağı çok büyük bir mükâfata tercih eder. Ve az bir hazır sıkıntıdan ileride verilecek büyük bir azaptan daha fazla çekinir.

Çünkü vehim, heves ve his ileriye görmüyor. Belki inkâr ediyor. Nefis de yardım etse, iman mahalli olan kalb ve akıl susurlar, mağlup olurlar. Şu halde; büyük günahları işlemek imansızlıktan gelmiyor. Belki his, heves ve vehmin akıl ve kalbe baskı yapmasından ileri gelir.⁸

O halde, büyük günahlardan birisini işleyen bir mü'minin imandan çıkacağını söylemek mümkün değildir.

Hadis-i şerifte de, büyük günahlardan birisini işleyen bir mü'minin kâfir olmayacağı, o günahının cezasını çektikten sonra Cennete girebileceği açıkça görülüyor. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

"Bana Cebrail geldi ve 'Ümmetinden her kim Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayarak ölürse Cennete girecektir' diye müjdeledi. Ben, 'Zina etse de, hırsızlık yapsa da mı?' dedim. 'Evet, zina etse de, hırsızlık yapsa da' buyurdu."⁹

Kâfir Cennete giremez ve sonsuz olarak cehennemde kalır. Çünkü Cenab-ı Hak kâfire Cennet nimetlerini haram kılmıştır. Hadiste, zina eden ve hırsızlık yapan birisinin Cennete gidebileceği belirtilmekle onun kâfir olmayacağına işaret ediliyor.

Demek ki, Allah'a şirk koşmanın dışındaki büyük günahlardan birisini işleyen insan mü'mindir. Günahının cezasını çektikten sonra Cennete girecektir.

8 Bediüzzaman Said Nursî, Lem'alar, s. 70.

9 Müslim, İman: 155.

Ancak, günah işleyen kimse- nin, işlediği günahın helâl olduğunu savunmaması gerekir. Haram olduğu kesin delillerle belirlenmiş olan bir işin helâl olduğuna inanan bir kimsenin iman dairesinden çıkacağı zaten kesindir. Mesela; faizin haram olmadığını veya bu zamanda haram olmayacağını iddia etmek gibi...

Bununla birlikte, "Her bir günah içerisinde küfre gidecek bir yol olduğunu"¹⁰ da hatırdan çıkarmamak gerekir. Günahın içinde devamlı işlendiği takdirde küfür tohumu olduğunu söyleyen Bediüzzaman Hazretleri bu meseleyi şöyle izah eder:

"Masiyetin (günahın) mahiyetinde, bilhassa devam ederse, küfür tohumu vardır. Çünkü o masiyete devam eden ülfet peyda eder (alışır), sonra ona âşık ve müptela olur. Terkine imkân bulamayacak dereceye gelir. Sonra o masiyetin ikaba mucib olmadığını (azabı gerektirmediğini) temenniye başlar. Bu hal böylece devam ettikçe, küfür tohumu yeşillenmeye başlar. En nihayet, gerek ikabı, gerek daru'l-ikabı (azabı veya cehennemini) inkâra sebep olur."¹¹

İnsan olarak günahlardan tamamen korunmamız mümkün değildir. Bunun için günah tehlikesi hepimiz için mevcut. Bu tehlikeyle karşı karşıya kalınca, ondan kurtulmak için -küçük olsun büyük olsun- işlediğimiz her günahın hemen ardından, Allah'a karşı mahcubiyet duyup pişman olmalı, tevbe ve istiğfarla tekrar Allah'a yönelmeli ve ondan bizi affetmesini dilemeliyiz.

10 Lem'alar, s. 7.

11 Bediüzzaman Said Nursî, Mesnevî-i Nuriye, s. 115.

Ali EREN

“**Makam-ı Mahmud**” tabirini duymayan Müslüman yok gibidir. Kelime mânâsını bilmeseler de herkes **“Makam-ı Mahmud”**un Peygamberimiz’in âhiretteki makamı olduğunu bilir.

Bu tabir, Kur’an-ı Kerim’de İsrâ sûresi 79. âyette **“Makamen mahmûdâ”** şeklinde geçer.

Âyetin mânâsı şöyledir:

“...Rabbinin seni bir makam-ı mahmuda (şefaata makamına) göndermesi kesindir.”

Elmalı tefsirinde, Fatiha sûresinin tefsiri kısmında bu hususta şu bilgiler veriliyor:

“Gerçekten de Makam-ı Mahmud (en yüksek şefaata makamı) bilhassa peygamberlerin so-nuncusu olan Efendimiz’e va’d olunan ve onu hamd etme makamından hamd edilen (övülen) makamına yücelten yüksek bir makamdır ki, büyük şefaata makamıdır. Bu makamda “Livâül-Hamd” sancağı onun eline teslim olunmuştur. Âhirette Makam-ı Mahmud’un bol şefaati iledir ki, Livâül-Hamd altında toplanacak olan ümmet, Allah’a hamd etmelerinden pay-larını alacak ve cennet ehlinin duâlarının sonu da “Âlemlerin rabbi Allah’a hamd olsun” olacaktır.”

Rûhu’l-Beyan tefsirinde şöyle de-

niliyor:

“Makam-ı Mahmud, mahşer ehlinin tamamına şefaata etme makamıdır. O umumî şefaata sırasında herkes Peygamberimiz’e gıpta eder. Çünkü, kendisinden şefaata istenen peygamberlerin hepsi de ilk önce şefaata etmekten kaçınır ve her biri şefaata edenleri diğer bir peygambere gönderir. Sonunda bütün insanlar peygamber efendimize gelirler. Peygamberimiz (Salallahü Aleyhi ve Sellem)’de “Ben şefaata etmeye ehilim” buyurur ve büyük şefaatinı yapar. Diğer peygamberler ondan sonra şefaata ederler.” (İsrâ sûresi, 79. âyetin tefsirinden)

Ömer Nasuhi Bilmen ise bu âyetin tefsirinde şu mânâyı veriyor:

“Muhakkak ki, (Rabbin seni bir makamı mahmuda) bir şefaati kübrâ büyük şefaata makamına (gönderecektir). Senin derecenin bütün mahlûkâtın fevkine –üstüne– yükseltecektir.”

(Kur’anı Kerim’in Türkçe Meâli Âlisi ve Tefsiri, c: 4 sa: 1903)

Bunlardan başka, **Fî Zilâli’l-Kur’an**’dan tutun da **İbni Kesir, Kurtubî, Taberî, Celâleyn, Nahcivânî ve Kazı Beyzâvî** tefsirlerinin hepsi Makam-ı Mahmud’un, **Peygamberimiz’in âhirette yapacağı büyük şefaata** olduğunu beyan

ediyorlar.

Zaten bu hususta Peygamberimiz’in hadis-i şerifleri de bulunuyor.

Nahcivânî tefsiri, **“Bu makam, en büyük makam olup bundan daha yüksek bir makam ve daha üstün bir derece yoktur”** diyor.

Velhasıl hangi tefsire bakarsanız bakın, bundan başka bir mânâ yok.

Ancak, yukarıda isimlerini zikrettiğim meşhur tefsirleri kaleme alan büyük âlimlerden daha büyük bir âlim(!) var ki, o hiç de bu tefsirlerin yazdıkları gibi söylemiyor.

Bütün tefsirlerin yazdıklarını bir çırpıda elinin tersiyle iten bu âlimimiz Mustafa İslamoğlu...

O, **“Peygamberi aşırı yüceltme yanlışı”** diye bir tez tutturmuş onun peşinde. O, Peygamberimiz’e ait olup kendisinden yüksek başka bir makam bulunmayan Makam-ı Mahmud’u kabul etmiyor. Çünkü, en yüksek makam olan Makam-ı Mahmud’un Peygamberimiz’in makamı olduğu söylenirse, ona göre Peygamberimiz aşırı yüceltilmiş olacak...

Ama neylersiniz ki, Kur’an da Makam-ı Mahmud’dan bahsetmiyor.

Varsın bahsetsin!.. İslamoğlu için kaçamak mı yok. O buna da

bir izah getiriveriyor.

Peygamberimiz'in **"Habibullah/Allah'ın en sevgili kulu"** olduğuna inanan Müslümanları **"Aşırı yüceltmeci"** olarak suçlayarak bakın neler yazıyor:

"Aşırı yüceltmeci gelenek, bu anlamda birçok terimi kavramlaştırmıştır. Bunların başında, iki terimden oluşan **"Makamen Mahmûdâ"** Kur'ânî ibâresi gelir. Bu iki sözcüğün ilki bir cümlenin nitelenen tümleci, ikincisi de onun niteleyenidir. İkisi birden sıfat tamlamasıdır. İlk anlamı **"Övgüye lâayık bir konum"**dur."

Değerli okuyucular! Burada durup, ilmî Arapçayı bilenlere soralım:

İslamoğlu, **"Bu iki sözcüğün ilki bir cümlenin nitelenen tümleci, ikincisi de onun niteleyenidir"** diyor.

Ey ilim sahipleri! İlimden behresi olan bir kimse böyle söyler mi hiç?

İnsana gülerler; bunun hiç mi ilmî ifade tarzı yok da tümleşmümleş diyoruz?

Tabii var da, o kullanamıyor işte.

Neyse, biz Bay İslamoğlu'nun âyete verdiği mânâya geçelim. İşte verdiği mânâ:

"Ve gecenin bir vaktinde kalıp kendi isteğinle yaptığın bir ilâve olarak namaz kıl; ki böylece Rabbin seni belki (ötede) övgüye lâayık bir konuma yükseltir."

Verdiği mânâda **"belki"** kelimesi geçiyor ki, bu mânâ yanlış. Âyette Hazreti Allah'a izafeten geçen **"A'sâ"** kelimesine **"belki"** değil **"muhakkak"** mânâsı verilmeliydi. Çünkü, **"Umulur ki"** mânâsına gelen **Â'sâ** kelimesi, Allah'a izafe edildiği zaman, kâide olarak **"Muhakkak"** mânâsı verilir.

Bu kadarcığını, ilimden azıcık nasibi olan herkes bilir. İnsan, Kur'an tefsirciliğine heveslenmeden önce bu kâideleri öğrenmeli değil midir?

Bay Yazar madem bilmiyor, hiç olmazsa herhangi bir tefsire bakıverseydi, âyete yanlış mânâ verme hatasına düşmezdi.

Neyse... Biz onun verdiği mânânın yanlışlığını ve tatsız-tuzsuzluğunu bir tarafa bırakıp âyette geçen **"Makam-ı Mahmud"** ibâresiyle ilgili yazdıklarına bakalım. Şöyle diyor:

"Fakat ibâre, bağlamından kopartılarak zamanla kalıplaşmış, daha sonra da kavramlaşmıştır: "Makam-ı Mahmud..."

Yani Makam-ı Mahmud diye bir makam uydurulmuştur demek istiyor. Fakat bununla da yetinmeyip bu sefer de dalga geçer gibi şöyle diyor:

"Hatta, ikinci kelimenin Resûlullah'a atfedilen bir isim olduğunu da dikkate alırsak, âdetâ isimleşmiş olan kalıp, biraz ironik de olsa, "Mahmudun Makamı" anlamına taşınmıştır."

Gördüğünüz gibi, **"Makam-ı Mahmud"** gerçeğini, gerçek mânâsından çıkarıp başka bir mecra ya çekerek tevîl ediyor.

**

Yazarımız, Peygamberimiz'e salevat okuma meselesini ele almasa vazifesi eksik kalırdı. Onun için, Ahzab sûresinin Peygamberimiz'e salevat getirmekle ilgili olan 56. âyet-i kerimesini ele alıyor. Âyete kendi üslubuna göre mânâ verip değerlendirmeler yaptıktan sonra, sözü Peygamberimiz'e getirilen salât-ü selamların çeşitliliğine getiriyor. Esas söyleyeceğini ise Müslümanların çok rağbet ettiği Salât-ı Tefriciye üzerinden söylüyor. Ve, **"İlginç olan, bu âyete (salevât âyetine) dayanarak daha sonra ortaya çıkan mebzul miktarda "salevat" kültür ve edebiyatıdır. Bunlar arasında Salat-ı Tefriciye gibi, ne senet ne de metin açısından hiçbir sıhhati (doğruluğu) bulunmayan..."** diye devam edip gidiyor...

İBRET LİK

Şimdi, siz değerli okuyucularımıza ibretlik bir durum arz edeceğim.

Üç MUHAMMED kitabı, **"İNDİR-GEMECİ PEYGAMBER TASAVVURU"** kısmında, peygamberlik makamını olması gerekenden

daha aşağı kabul eden Sâbiîleri ele alıyor ve onların, peygamber anlayışını aktarıyor. Şehristânî'nin kaleminden aktardığı Sâbiî peygamber anlayışı şöyle:

"Peygamberler de, tür açısından bizimle eşittirler. Fizikî açıdan bize benzemektedirler. Maddî alanda bizimle ortak, bizim yediklerimizden yiyen, bizim içtiklerimizden içen, fizyonomik açıdan paydaş olduğumuz, bizim gibi ölümlü insanlardır. Şu halde, biz onlara neden itaat edeceğimiz? Bizim onlara bağlanmamızı zorunlu kılan hangi özellikleri vardır?" (Sahife: 145)

Gördüğünüz gibi, bu sözlerin sahipleri peygamberleri kendileri gibi gördükleri için onları itaat edilecek ve uyulacak kimseler olarak kabul görmemektedirler. İmanla bağdaşması mümkün olmayan bu ifadelere tabi ki Sayın İslamoğlu katılıyor değil.

Buraya kadar normal.

Ammaaa işin bir de başka yönü var. O da şu:

Sayın yazar, kitabının baş tarafında hayret edilecek bir şey yapıyor. Sâbiîlerin yukarıdaki satırlarda okuduğunuz yanlış peygamber inançlarına sahip olan başka bir kimseyi basbayağı övüyor.

Bakın anlatayım...

İslamoğlu, ilk önce bir âyete mânâ veriyor. Bu âyet, Kehf sûresinin 110. Fussilet sûresinin 6. âyetidir.

Bu âyete verdiği mânâ şöyle:

"De ki: Ben de sizin gibi ölümlü bir insanım. Bana ilâhınızın bir tek ilah olduğu vahyolunuyor."

(Yazar, her zaman olduğu gibi burada da bir yanlışla düşüyor. Âyette karşılığı olmadığı halde, mânâ verirken meâlâ **ölümlü** kelimesi ilave ediyor. Buna işaret edip esas meselemize geçelim.)

Yukarıdaki mânâyı verdikten sonra, hayranı olduğu Musa Cârullah'ı övgü ile anarak şu satırları yazıyor:

"Musa Carullah (1874-1949) bu âyeti yorumlarken şu sarsıcı tesbiti yapar: "Bu âyette Hz.

Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor. Öyleyse ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir. Bu varılacak en yüksek kemal mertebesidir.” (Sa: 28)

Şimdi söz bizde.

Sâbiilerin peygamber inancı ile Musa Cârullah'ın peygamber inancı arasında ne fark kaldı değerli okuyucular?

Onlar da peygamberleri kendileri ile aynı seviyede görüyorlar, İslamoğlu'nun örnek âlim olarak gösterdiği Musa Cârullah da.

Sâbiiler, **“Peygamberler de, tür açısından (insan olarak) bizimle eşittirler”** diyor; Cârullah da, **“Ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir”** diyor.

Sâbiiler peygamberler hakkında, **“bizim gibi ölümlü insanlardır. Şu halde, biz onlara neden itaat edecekmişiz?”** diyorlar, İslamoğlu da âyete fazladan bir kelime ekleyerek, Peygamberimiz'in **“Ben de sizin gibi ölümlü bir insanım”** dediğini kaydediyor.

Peki şimdi zamanımızda İslamoğlu ve Musa Cârullah'ın bu cümlelerini okuyanlar, Sâbiilerin dediği gibi, **“Bizim peygamberlere bağlanmamızı zorunlu kılan hangi özellikleri vardır?”** derlerse bunun vebali kimin olacaktır?

Ne dersiniz, acaba böyle söyleyenler çıkar mı?

Çıkmasına hiç bir engel yok ki! Bakarsınız çıkar.

Hem Cârullah hem de onu örnek gösteren İslamoğlu, **“Öyleyse ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir”** diyerek, okuyucularına diğer insanları peygamberimizle aynı seviyede göstermiyor mu?

Cârullah daha da ileri gidiyor. Hem Peygamberimiz'e iftira ediyor hem de büyük bir yanlışla düşüyor.

“Bu âyette Hz. Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor” diyerek Peygamberimiz'e iftira ediyor.

Bu bir iftiradır, çünkü bir peygamber kendisinin de bir insan olduğunu söylemekle, peygamberlik makamını bir kenara bırakıp kendisini diğer insanlar seviyesinde

göstermez. Zira arada diğer insanların erişmeleri mümkün olmayan peygamberlik makamı vardır.

Peygamberimiz böyle bir şey yapmadığı halde, **“Hz. Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor”** demek ona iftira değil de nedir?

Gelelim yanlışına...

Cârullah'ın yanlışı yine aynı cümlesinde. O cümlesi şuydu:

“Bu âyette Hz. Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor.”

Şimdi be câhil adam demeyelim de ne diyelim!

Âyet peygamber sözümü ki, bu âyette Hz. Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim etmiş olsun?

Böyle bir kimseye bir de âlim nazarıyla bakmaları yok mu, insanın hepten kahrediyor yani...

PEYGAMBERLER NİÇİN GELMİŞ?

Değerli okuyucular! Herkesin bildiği gibi, peygamberler insanlar üzerinde iki gayeyi gerçekleştirmek için gönderilirler: İman ve amel.

Diğer bir ifadeyle inanç ve ibâdet...

Bir insan topluluğunda bu ikisi gerçekleşirse, o toplumda kendiliğinden soysal değişiklik de gerçekleşir.

Elimizdeki eşi menendi bulunmayan ÜÇ MUHAMMED isimli kitap ise, peygamberler hakkında eşi menendi bulunmayan daha değişik bilgiler veriyor. Diyor ki.

“Her peygamber, biri akîdevî (inanç) diğeri sosyal olmak üzere, iki amacı gerçekleştirmek için gelmiştir.” (Sa: 148)

Peki ibâdet nerede? Akîdeyi anlادیk da ibâdet nerede? Yok!!!

Peki ibâdetsiz din olur mu? İbâdeti olmayan bir İman insanı cehennemden kurtarmaya kâfi mi? Asla!!!

Öyleyse, yukarıdaki yanlışlığı şu şekilde düzeltmek bizim vazifemizdir:

Bütün peygamberler, hem doğru imanı/inancı gerçekleştirmek, hem de insanları Allah'a ibâdete yönlendirmek için gelmişlerdir.

Bunun tersine yanlış bilgiler vererek, Müslümanları yanlış düşüncelere yönlendirmenin lüzumu olmasa gerek!..

Kullandığım kelimelere bak, ne dediğimi anla

İnsanlar, ya yazıyla veya sözle anlaşılır. Onun için, başkalarına aktarılmak istenen bir fikrin anlaşılabilmesi için, kullanılan kelimeler muhatabın anlayacağı seviyede olmalıdır. Yoksa hiçbir işe yaramaz.

Gerçi kullanılan kelimeler anlaşılır seviyede olmadığı halde boşa gitmediği de oluyor. Çünkü bir söz veya yazı sadece muhataba bir şeyler aktarmak için değil, bazen de bir tavır sergilemek için kullanılır. O durumda da kullanılan kelimeler boşa gitmemiş, o tavır sergilemek için konuşulmuş veya yazılmış olur.

Daha açık söyleyelim.

Bir yazar veya hatip, muhatabının anlayış seviyesini bildiği halde, bile bile onun anlayış seviyesinin üstünde bir üslup kullanıyorsa, onun gayesi karşısındaki şahıslara bir şeyler anlatmak değildir.

Ya nedir? Belli ki kendisinin bilgiç bir kimse olduğunu hissettirmek ve **“Vay bee! Neler biliyor”** dedirtmek istemektedir. Yoksa akli başındaysa niçin anlaşılmaz kelimeler kullansın ki!

Meselâ, dinî kitaplarda kullanılan kelimeler bellidir. Bu kelimelerle yapılan konuşmalar ve kaleme alınan yazılar, muhataplar tarafından kolayca anlaşılır. Peki Peygamberimiz'le ilgili bir kitap okurken, **“Semantik, hermetik, hermenötik, ideomatik, metaforik, ironik, ereksel vb...”** gibi kelimelerle karşılaşırsanız ne anlarsınız?

Tabii ki hiçbir şey.

Belki siz anlarsınız ama birçok kimsenin bu kelimelerden bir şey anlamayacağı açık.

Niçin? Çünkü bu kelimeler İslâmî meseleleri anlatırken kullanılan kelimeler değil de ondan.

Gelin görün ki yazar Mustafa İslamoğlu ÜÇ MUHAMMED kitabında okuyucularını bu kelimelerle baş başa bırakıyor. (sa.111, 112, 113, 125, 144)

Acaba niçin?..

Osman Bin Ebil'âs hastayken ağrılarına ve sancılarına dayanamayacak duruma geldiğinde, Resûlullah;

"Ağrıyan yerine sağ elin ile yedi kere mest et! Her seferinde E'üzü bî'izzetillahi ve kudretihi min şerri mâ-ecidü ve ühâzirü oku!" buyurdu. Osman Bin Ebil'âs Peygamber efendimizin dediğini aynen uygulamış ve hiçbir şeyi kalmamış. Derdi veren Allah şifasını da beraberinde verdi bizlere. Önemli olan şifanın nerede olduğunu araştırıp bulmak... Romatizma ağrılarının ne kadar canınızı yaktığını, uyutmadığını, yürütmediğini biliyorum.

Unutmayın ki hastalığınız çaresi yalnızca dışarıdan sürdürdüğünüz ilaçlarla geçmez. Yıllarım hangi Şifalı Bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini tespit etmek için labora-

tuarlarda geçti.

Ve gördüm ki ROMATİZMA hastalığı sadece dışarıdan sürülen jeller ya da kremlerle iyileşmez.

Sizler için Şifalı Bitkilerden özel olarak hazırladığım setteki ürünlerde hem içten hem de dıştan tedavi olacaksınız.

TURMERİÇ

İştah açıcıdır, Antiseptik özelliği kanın temiz kalmasını sağlar. Mideyi düzenler. Mide bulantılarını, ağrılarını ve hazımsızlığa iyi gelir. Doğal ağrıkesicidir. Hücre yenileyicidir.

Kullanım şekli: Sabah - Akşam 1 Adet alınır.

SİLİCA

Silisyum, bir binanın ayakta dur-

ması için çimento neyse vücudumuz içinde silisyum o demektir. Silica, vücutta ki silisyum eksikliğine, vücut ağrılarına iltihapları tedavi eden bir üründür.

Kullanım şekli: 1 litre kaynamış suya, 1 yemek kaşığı koyup 5 dakika kaynatın. Kaynattığınız temiz suyun 1 çay bardağını için. Kalan suda ayaklarınızı on beş dakika bekletin. Veya duş aldığınız banyo suyuna ilave edin.

KANTARON

Vücudunuzda ne kadar ağrıyan yeriniz varsa kantaron yağını sürdüğünüzde ağrıdan kısa zamanda kurtulursunuz. Ayrıca damar sıkışmalarına, boyun hareket kısıtlılığına iyi gelir.

Kullanım şekli: Sorunlu olan bölgeye günde bir kez masaj yapılarak sürülmesi tavsiye edilir.

EBEGÜMECİLİ

Doğal dengeleyicidir. Tansiyon, şeker, kolesterol, hormon ve salgılar üzerinde dengeleyici özelliği vardır. Migren, felç, moral bozukluğu gibi problemlerde vücudun eksikliğini tamamlar.

Kullanım şekli: Sabah 1 su bardağı sıcak suya bir süzen poşet koyup akşama kadar beklettikten sonra için. Akşam 1 su bardağı suya 1 süzen poşet koyup sabaha kadar bekletip sabah için.

DEFNE TOHUMU

Romatizma tedavisinde oldukça etkin bir bitkidir. Ağrıları geçirmekle kalmayıp vücutta iyi bir tedavi sistemi oluşturur. Hamile bayanların kullanmasını önermiyorum.

Kullanım şekli: Günde bir kez 1 tatlı kaşığı yiyebilirsiniz.

ROMATİZMA KREMI

Geceleri uyutmayan, yürümenizi engelleyen romatizma ağrılarında ve sızılarının geçmesine yardımcı olan hiçbir kimyasal içeriği bulunmayan özel bir üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez sorunlu bölgeye sürülmesi tavsiye edilir.

Kur'an ve Sünnete Göre Tesettür - 2 -

Malumunuz olduğu üzere geçen sayımızdaki tesettürle alakalı yazımızda, Nur süresi 31. âyet-i kerimeyi izaha çalışmıştık. Yazımızın sonunda da, yine tesettürle alakalı olan Ahzab süresi 59 âyet-i kerimeye kısaca temas etmiş ve âyet-i kerimede zikredilen "**cilbab**" tan muradın ne olduğunu bir dahaki yazımızda detaylı olarak izah ederiz, demiştik. İnşallah bu yazımızda bu konuyu anlatmaya gayret edelim.

Allah-u Teala bu âyet-i kerimede mümin kadınlara, evlerinden çıkarken yabancı erkekler karşısında vücutlarını iyice örten cilbablarını, dış elbiselerini, üzerlerine örtünmelerini emretmiştir. Bu hicab âyet-i, geçen yazımızda da ifade ettiğimiz gibi, kadınların avret mahallerini örtmeleri istikrar kazandıktan sonra nâzil olmuştur. Demek ki, bu âyette emrolunan tesettür, daha önce farz kılınan setri-i avretten başka fazla bir örtünmedir. Dolayısıyla âyet-i kerimede geçen "**Cilbab**" kıyafeti hakkında müfessirler değişik yorumlarda bulunsalar da, mefhumda birleşmişler ve "**cilbab**"dan maksadın; kadının elbiseleri üzerine giyilen ve vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde bütün vücudu örten bir elbise olduğunda ittifak etmişlerdir.

Allah-u Teala burada kadının örtünmesiyle alakalı olarak pek çok elbise şekli emir buyurabilecek iken, acaba neden özellikle "**cilbab**" giyilmesini emir buyurmaktadır?.. Elbette bunun pek çok hikmetleri vardır. En önemli hikmeti ise cilbabın, kadınların tesettüründe en ideal örtünme

kiyafeti olmasındandır. Çünkü cilbab, kadını baştan ayağı kapatmakta ve fitneye sebebiyet verecek hiçbir açık kapı bırakmamaktadır. Böylece kadın ile art niyetli, kötü düşünceli ve kalplerinde maraz olan kişiler arasına bir perde çekilmiş, bu tür ahlaksız kişilerin sataşmasına fırsat verilmemiş olacaktır. Nitekim bu maksat âyet-i kerimede de: "**Bu** (cilbabı giydikleri zaman ki durumları) **onların tanınmalarına, tanınıp da eziyet edilmemelerine en elverişli olanıdır.**" şeklinde zikredilmiştir. Gerçi bu konuda eziyet etmeyi, kadınlara sataşım tacizde bulunmayı bir huy edinmiş olan alçak karakterli, bir takım kalbi bozuk tıynetsiz kimseleri elbette örtü engelleyecek değildir. Fakat imanlı, temiz kadınların bu tür şehvî ve kirli bakışlardan, kendi sadeflerinde gizli inciler gibi korunmuş kalmalarına en uygun olan şekil de budur. Hal böyle olunca, kadının bu konuda son derece suçsuz ve masum olduğu, onlara eziyet ve tacizde bulunacak olan nefsinin zebûnu, sapık ruhlu kimselerin ise çok açık bir vebal yüklendiği herkes tarafından aşikare olmuş olur.

Peki, kadının dış örtü örtmesi gerektiğini beyan eden bu âyet-i kerimede, örtünme için belli bir şekil ve model var mıdır? Yani "kadının dış örtüsü nasıl ve ne şekilde olmalıdır?" dersiniz, efendim, tesettür emri ile alakalı olarak Nur Sure'si 31. âyette geçen "başörtüsü" (hımar-humur) ve Ahzab Suresi 59. âyette

geçen "Dış giysi" (cilbab-ce-labîb) ifadeleri birlikte mütaala edilince, kadın için iki parçalı bir giysi şekli ortaya çıkıyor.

Birincisi; saç, boyun ve göğüsleri örten ve omuzlara doğru yaka-kaların üstüne serbest bırakılan "başörtüsü"dür.

İkincisi ise; "dış giysi" olup, bunun şekli de iki türlü tarif edilmiştir. Başörtüsünün üstünden, bedeni aşağıya kadar örten büyük parça bir giysi veya başörtüsünün altından, boyundan aşağıya topuklara kadar örten dış giysi...

Peki ulema bu konuda ne diyor ve hangisini tercih ediyor?

Ulemanın bu konudaki beyanlarına geçmeden önce, yer gelmişken bazı Müslüman kardeşlerimizin sıkça sorduğu "Kur'an-ı Kerimde çarşaf geçiyor

mu?" sorusuna cevap verelim. Lafı dolandırmadan net bir şekilde söyleyelim, evet Kur'an-ı kerimde çarşaf geçiyor. Adresi ise Ahzab suresinin 59. âyet-i kerimesidir. "İyi de bu âyet-i kerime çarşaftan değil, cilbabdan bahsediyor." dediğinizi duyar gibiyim. Evet âyette "celâbil" diye geçer. "Celâbib" kelimesi "cilbab"ın çoğuludur. Cilbab ise Türkçede "**çarşaf**" manasına gelir. Bazı tefsirler "cilbab" kelimesini "milhafe" diye tefsir ederler ki, "milhafe" de lugatta çar ve çarşaf manasına gelir.

Eğer "birebir kelime olarak **çarşaf** geçmiyor." diyorsanız, doğrudur. Kur'an'da "**çarşaf**" kelime olarak geçmez.

Neden?

Çünkü "**çarşaf**" Arapça değil, Farsça bir kelimedir. Oysa Kur'an-ı Kerim Arapça indirilmiştir. Dolayısıyla bu mantığa göre, Kur'an'da birebir kelime olarak "namaz" da geçmez, "oruç" kelimesi de... Çünkü o kelimeler de Farsçadır. Zira Kur'an'da "namaz ve oruç"; "salat ve savm" şeklinde geçer.

Şimdi ulemanın bu âyetle ilgili olarak yaptıkları tefsirlerin bazılarını zikredelim.

Ulema, âyet-i kerimede "cilbab" diye geçen bu tesettürün nasıl olacağı hususunda birkaç görüşe ayrılmışlardır. Son devrin alimlerinden Elmalılı, bu âyet-i tefsir ederken "cilbab"ı şöyle tarif etmiştir: "Baştan aşağı örten çarşaf, ferace, câr gibi dış elbisenin adıdır." "Tepeden tırnağa örten giysidir." "Çarşaf ve peçedir."

Âyet-i kerimede geçen "İDNÂ" kelimesi: Yaklaştırmak demek ise de, âyette "Alâ" harfi cerri ile kullanılması, kapsamak suretiyle sarkıtmak mânâsını da ifade ettiğinden, üzerinden sıkıca örtmek

demek olur. "Cilbab örtmek" tabirinde de iki şekil vardır. Bunlardan birincisi; cilbablarından birisiyle bütün bedenini örtmek, diğeri ise; cilbabın bir tarafıyla başından yüzünü örtmek demek olur.

Elmalılı, âyet-i kerimede geçen "cilbab idnâsını" bu şekilde tarif ettikten sonra şöyle devam ediyor: "Bu beyanda da iki suret vardır. Birisi; kaşlarına kadar başını örttükten sonra büküp yüzünü de örtmek ve yalnız tek bir gözünü açık bırakmak. (Elmalı bunu söyledikten sonra, 'bizler yetiştiğimiz zaman memleketimizde validelerimizin tesettür tarzı bu idi.' der) İkincisi de; alnının üzerinden sıkıca sardıktan sonra, burnunun üzerinden dolayıp gözlerinin ikisi de açık kalsa bile, yüzün büyük bir kısmını ve göğsü tamamen örtmüş bulunmaktır. (Bu açıklamadan sonra da; 'Hicri 1310'da İstanbul'a geldiğim zaman İstanbul hanımlarının bir peçe ilave edilmek ve elde açık bir şemsiye bulunmak şartıyla tesettür tarzları bu idi.' demektedir.)" (Hak Dini Kuran Dili, C: 6, S: 337,338)

Evet Elmalılı merhum "cilbab"ı böyle tarif ediyor. Yani buradan anladığımız üzere çarşaf, Osmanlı ecdadımızın da yaygın olarak uyguladığı bir kıyafettir.

Yine bu konuda Konyalı Mehmet Vehbi Efendi "Hulasâtü'l-Beyan" isimli tefsirinde, kadınların ziynetlerini örtmeleri için çarşafa bürünmelerinin lazım ve vacip olduğunu zikretmektedir. (C: 9, S: 3719)

Ömer Nasuhi Bilmen Efendi de kendi tefsirinde "Cilbab"ı çarşaf olarak tefsir etmişlerdir.

Gördüğümüz gibi son devrin alimlerinden, herkesçe tanınan ve kabul gören üç tane tefsir aliminin "cilbab" hakkındaki görüş ve yorumları bu şekildedir. Şimdi

de diğer ulema bu âyet-i nasil tefsir ediyor ona bakalım.

Taberî İbni Sîrinden şöyle rivâyet eder: "Abide es-Selmanî'ye "...**Dış elbiselerinden üstlerine giymelerini söyle...**" âyetinin manasını sordum. O hemen büyük bir çarşaf alarak onunla bütün vücudunu örttü. Başını ta kaşlarına kadar kapattı. Yüzünü de tamamen kapattı, yalnız sol gözünü açık bıraktı. Böylece âyet-i fiili olarak tefsir etti." (Taberi tefsiri c: 22)

Taberî ve Ebu Hayan, İbni Abbas (Radıyallahü anhüma)'dan şöyle rivâyet etmişlerdir: "Kadın cilbabını alnının üzerine indirir ve oradan sıkar. Altan da burnunun üzerine kadar kapatır. Yalnızca gözleri dışarıda kalmalıdır. Yüzünün kalan kısmı ile göğsünü tamamen kapamalıdır." (Bahru'l-Muhit, C: 5, S: 250)

Ebu's-Sûd Efendi: "Cibab"tan maksat, çok geniş ve uzun bir örtüdür. Kadın bununla başını örttüğü gibi yüzünü ve göğsünü de örterek ayaklarına kadar salar. Buna göre âyetin manası 'Kadınlar dışarıya veya yabancı bir erkeğin karşısına çıkacakları zaman, bu örtüyle yüzlerini ve bütün vücutlarını örtsünler.' olur." demiştir.

Cevherî de: "Cilbab"ı çarşaf diye tefsir etti. Ve cilbab çarşaftır denildi. (Tacül Aras, C. 1/186)

Ümmü Seleme annemiz şöyle demiştir: "Cilbablarından üzerlerini sıkıca örtsünler." âyetinin nüzûlünden sonra, Ensar kadınları siyah çarşafalara büründüler. Öyle bir ağırbaşlılık ile çıkmışlardı ki, sanki hepsinin başına birer karga konmuştu."

Verilen kaynaklardan da anlaşıldığı üzere İslam alimlerinin çoğunluğu çarşaf üzerinde durmakta ve tesettürün çarşafla daha güzel olacağını ifade et-

mektedirler. Ayeti kerimede geçen "cilbab"a, açıkça "çarşaf" demeyen müfessirler ise, "kesintisiz bütün bedeni baştan aşağı örten geniş bir elbiseyi" tarif etmektedirler ki, bu tarife en uygun olan kıyafet de çarşaf, ferace ve car'dır. Bu kıyafetler Türkiye'nin çeşitli yörelerinde, "ehram, peştamal-dolama, şalvar-atkı" gibi farklı isimlerle de zikredilmektedir. Tabi bu kıyafetlerin kumaşının kalitesi, ince veya kalın oluşu örf, beldelere ve mevsimlere göre değişiklik gösterebilir. Ancak dikkat edilecek husus, kadının boynu, omuzu, göğüs, kol, koltuk altı, bel gibi uzuvlarının, kısaca vücut hatlarının belli olmaması gerekmektedir. İçini gösterecek kadar şeffaf, vücut hatlarını belli edecek kadar ince ve dar olmamalıdır. Çünkü kadınların örtünmesinden maksat bütün şüpheli yolları kesmek, erkek ve kadınların kalplerinde dolaşan vesveseyi bertaraf etmektir. Hal böyle olunca başörtüsü bu işi göremez. Çünkü o boyundan bağlandığı için gerek omuzlar, gerekse boyun bölgesi çarşaf olduğu kadar kapanmaz. Ayrıca onunla insanın gençliği, yaşlılığı, güzelliği daha bariz anlaşılır ama çarşaf bu vasıflar örtülür.

Tabi şunu da ifade edelim ki; âyet-i kerimede örtünmenin; "tanınıp eziyet edilmemesine daha uygun olması" gibi bazı hikmetlerinin açıklanması, bu gayenin bulunmadığı veya başka şekilde elde edildiği durumlarda, "örtünmek gerekmez" gibi yanlış bir düşünce hatıra gelmemelidir. Çünkü esas itibariyle örtünmek, Allahın emri ve Dinin gereğidir.

Netice olarak, tesettür hakkındaki nihâi emir bu âyetle verilmiştir. Dolayısıyla Allah-u Teala Ahzab Süresi'nin 59. âyeti kerimesiyle, kadınların dışarıya cilbab/çarşaflarını giymeden çıkmasını yasaklamıştır.

Cumhuriyet devrinin meşhur edebiyatçılarından Yakup Kadri Karaosmaoğlu'nun, "Çarşafa ve Peçeye Dair" isimli bir makalesi vardır. Her ne kadar daha sonra bu görüşlerinden çark edip kendi memleketinin manevi değerleri ile göbek bağı koparmış olsa da, 1915 yılında yazdığı çok hoşuma giden bu muhteşem makalesini, konumuzla alakalı olması hasebiyle sizinle paylaşmak istedim:

"Bu çirkin asrın yegâne süsü ve güzelliği sizin çarşafınızdır!"

"Bu çirkin asrın ve bu çirkin muhitin yegâne süsü, yegâne güzelliği sizin çarşafınız, sizin peçenizdir. Yalnız bunlardır ki gözlere hâlâ bakmak tahammülünü, bakmak arzusunu veriyor. Niçin onlardan müstekî/şikâyetçi gibisiniz? O mazrûfa, bu zarftan daha muvâfık ne olabilir? Sizi böyle gördükçe bir kadının başka türlü nasıl giyinebileceğini düşünüyorum ve çarşafsız, peçesiz bir kadın tahayyül edemiyorum.

Siz bizim aşkımızın, hürmetimizin, siz bizim kıskançlığımızın mutî mahbûbeleri değil misiniz? Vücudunuzun şeklini alan bu dîlîrîb/cazibeli, alımlı mahbesi, sizin etrafınıza, sizin yüzünüz üstüne biz ördük; bizim ihtimâmımız, bizim muhabbetimiz ördü.

Sizi güneşten, havadan, sizi kem nazardan sakındık da böyle yaptık. Yazık değil mi ki o saçlara güneş vursun, o yüzü havalara, tozlar hırpalasın! Yazık değil mi ki, -ma'azallah- o gözlerin harfimine kolayca laubâli bir yabancı gözün kıvılcımı sıçrasın?

Düşündük ki, belki bilmeyerek, belki farkına varmayarak birine gülüverirsiniz. Nazarlarınız belki, bilâihtiyar/elde olmayarak birinin üstünde fazlaca tevakkuf ediverir. Onun için yüzünüzü örttük. Zira tebessümlerinizin, bakışları-

nızın kıymetini biz anlıyor, biz biliyorduk. Gönlümüz onların öyle lüzumsuz yere heder olmasına acıdı da, bir ipek mahfaza içinde muhâfazalarına lüzum gördü. Çünkü siz hilkaten/yaratılış itibariyle müsrifsiniz, hazinelerinizin bahasını bilemezsiniz; her şeyde bahil olan tabiat, bütün cömertlik kabiliyetini size verdi, sizin kalbinize döktü, fakat öyle bir ifrat ile ki, nihayet böyle bir tedbire ihtiyaç messetti. Zaten insanların yegâne vazifesi tabiatın hatalarını tashihe çalışmak değil midir?

İnsanlar, kadınlara tahakküm ettikleri gündür ki tabiata gâlip geldiler. Cemiyetlerin ve medeniyetlerin esasını bir erkeğin kıskançlığı kurdu. Memleketlerden, vatanlardan evvel ilk müdafaa edilen kadındı. Bana inanınız bütün bu evler, bu mâbedler ve bu şehirler sizin için yapıldı ve sizin açıldığınız ve sizin kıskançlık mahbesini yıktığınız yerlerde derhal evler yıkıldı, mâbedler harap oldu, şehirler çöktü. Çünkü sizin mahbesleriniz o yerlerin surlarıydı, kaleleriydi.

Niçin başka cinsten (toplumlardan) kadınlara bakıp da başınızda garip mütâlealara meydan açıyorsunuz? Onlardan size ne? Siz başlı başınıza bir âlemsiniz. Ben o âleme girdiğim dakikadan itibaren hariçte bir başka mevcudiyet var mı, yok mu? unuttum bile... Siz niçin kendinizde herkesi unutmuyorsunuz?

Söze başlarken size demiştim ki, bu çirkin asrın, bu çirkin muhitin yegâne süsü, yegâne güzelliği sizin çarşafınız, sizin peçenizdir. Memnun ve müsterih yaşamak için bu kanaat size kifâyet etmez mi? Halbuki benim ruhumu sadece bu kanaat dolduruyor: Peçeniz ve çarşafınız... Bunlardır ki bana muhabbeti öğretiyor; hayata muhabbeti, aşka muhabbeti, memlekete muhab-

UMRE 2010

beti öğretiyor, bâhusus memlekete muhabbeti...

Zira sizin bu örtüleriniz, bu süsleriniz değil midir ki minarelerden ve o al râyetten/al bayraktan sonra bu serseri ruha bir râz-âşinâ melce/dost, sığınak ve bir emin mersâ/güvenli liman saadeti veriyor. Peçenizin kudsiyetini şuradan anlayınız ki, bir yabancı elin ona uzanması ihtimâli bile gayz nedir, hırs nedir, intikam nedir, kin nedir hiç bilmeyen bu tembeler ve yorgun ruhda, beldeler yıkacak, burcû bârûlar/kaleler ve kuleler devirtecek bir ateş alevliyor.

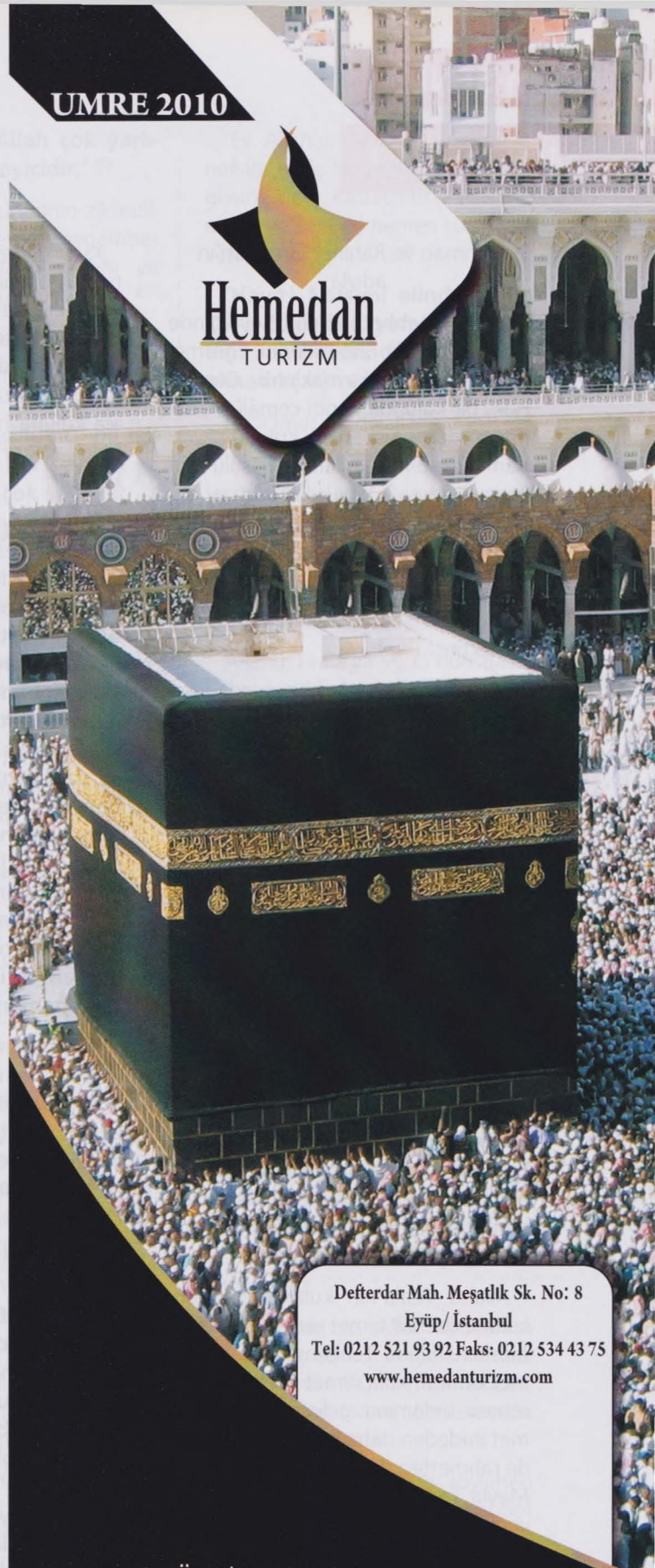
Gördünüz mü? Peçenizden bahsederken, haşin adımlarla, yüksek surlar etrafında dolaşan bir eski kahraman gibi söz söylemeye başladım. Belki bunların hiç birini yapmayacağım, fakat emin olunuz ki şu dakikada çok samimiyim. Size, sizin örtülerinize ve süslerinize doğru teveccüh edince kendimi her şeye kadir farzediyorum. Tarih, menâkıb-ı beşeriye-yi dolduran en büyük kahramanlıklar, bana birer çocuk oyunu gibi geliyor.

Sakin onları çıkarmayınız, sakın onları atmayınız. Bu çirkin asrın, bu çirkin muhitin ortasında asâlet ve zerâfete yegâne dâl/delil ve âlâmet olarak, bunlar, sade bunlar kaldı. İnsanlar senelerden beri, insanlığı terzîl/rezil etmek için ve cemiyetlere manzaraların en fenasını vermek için sevimsiz bir cinnetle her şeyi devirdiler. Bu gürûha peyrev olmak size yakışır mı? Ben sizi zamanların ve insanların fevkinde, onların haricinde biliyorum. Siz mestûr ruhlardan değil misiniz? Dünya yüzünde tek başına kalan ulvî bir dinin llâhı, sizi bu sıfatla sâir mahlûkat arasında mümtaz kılmamış mıydı? Siz O'nun halkettiği cennetâsâ âlemin meleklerisiniz. O, "Kitab"ında sizin isminizi zikretti. O vakitten beri siz mukaddesat meyânına girdiniz. Artık ne hâle/bugüne, ne mâzîye/geçmişe, ne de âtiye/geleceğe mensupsunuz. Yalnız unutmayınız ki, size bu mertebeye bizim aşkımız, bizim hürmetimiz, bizim kıskançlığımız is'âd etti/yükseltti."

(Kânunuevvel 1331/ 1915 Aralık Yakup Kadri Karaosmanoğlu)

Tesettürün Allah'ın kitabına ve Resülüllah'ın sünetine değil de moda uydurulduğu, örtünme anlayışının değişip yozlaştığı günümüzde, Yakup Kadri'nin "Çarşafa ve Peçeye Dair" başlıklı bu güzel yazıyı kaleme almasına sebep olan o asil hanımefendileri tekrar görebilme temennisiyle...

Fi Emanillah!

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
Eyüp/ İstanbul
Tel: 0212 521 93 92 Faks: 0212 534 43 75
www.hemedanturizm.com

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
Hocaefendi ile Birlikte 23 Martta
Kutsal Toprakları Ziyaret Etmek İçin Son
Kayıt Tarihi: 13 Mart 2010

Hemen Arayın: 0212 521 93 92

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Muhabbet, sevenin sevdiğinde kendi özelliklerini görmesinden kaynaklanır. Cenâbı Hak, bir kulunda kendi cemâlî sıfatlarını gördüğü nisbette o kulumu sever. Yâni bir mü'min, Allah ve Rasûlü'nün emir ve tavsiye buyurduğu güzel ahlâk ile ahlâklandığı nisbette ilâhî muhabbete nâil olur.

Muhabbet, sevdiği yolunda sahip olduğu her şeyin yok olmasını tercih etmektedir.

Muhabbet, gerek huzurunda, gerekse gıyabında sevgiye uymaktır.

Muhabbet, sevenin kendi sıfatlarını yok edip sevgilisinin zatını ispat etmesidir.

Ebu Ali er-Rûzbârî "Muhabbet emredilene uymaktır" diye tarifte bulunmuştur.

Ebu Ebdullah el-Kureşî ise "Muhabbetin hakikati, sana senden hiçbir şey kalmayacak şekilde gönlünü sevdiğine bağışlamandır" buyurmuştur.

Muhabbetin zirvesi Mevla Teala ile kulu arasında olan muhabbettir. Allahü Teala ile kulu arasındaki muhabbet iki açıdan ele alınabilir. Bunlardan birincisi, Mevla Teala'nın kuluna olan muhabbeti, ikincisi de kulum Mevla Teala'ya olan muhabbetidir.

Allahü Teala'nın kula muhabbeti, kuluna özel bir nimet vermeyi irade etmesidir. Allahü Teala'nın kuluna rahmet etmesi, kula nimet vermeyi irade etmesi anlamına gelir. Öyleyse rahmet iradeden daha hususi, muhabbet de rahmetten daha hususi bir tabirdir. Mevla Teala'nın kula sevap ve nimet vermeyi irade etmesine rahmet, kuluna yakınlık ve yüce haller tahsis etmeyi irade etmesine de muhabbet ismi verilir. Allahü Teala'nın iradesi tek bir sıfat olmakla birlikte bu sıfat, ilgili bulunduğu şeylerin farklı oluşuna göre isim alır. Bu durumda ilahi irade genel olarak nimetlerle ilgili olursa rahmet, özel biçimde nimetlerle alakalı olursa da muhabbet adını alır.

Kulum, Mevla Teala'nın muhabbetine nail olabilmesi, ona yaklaşmak için vesilelere sarılmaya ve ibadetlerinde gereken özeni ve ihtimamı göstermeye bağlıdır. Kul Mevla Teala'nın sevgisini kazandıktan sonra Mevla Teala kuluna her daim özel ikramlarda bulunacaktır ki bunun delili, şu hadis-i kutsidir:

Ebu Hureyre (Radiyallahü anh) Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den rivayet ediyor: **"Şüphesiz Allahü Teala buyurdu: Kim benim dostuma savaş açarsa muhakkak ben de ona savaş açarım. Kulum bana kendisine farz kıldığım ibadetten daha sevgilisi ile yaklaşmadı. Kulum bana nafilerle yaklaşmaya devam eder. Ta ki ben onu severim. Ben onu sevdiğim zaman onun kulağı olurum, onunla işitir. Onun gözü olurum, onunla görür. Onun eli olurum, onunla tutar. Onun ayağı olurum, onunla yürür. Benden istediğinde hemen veririm. Bana sığındığı zaman hemen onu korurum."**

Kulum Mevla Teala'ya olan muhabbeti ise her müslüman için farzdır ve bütün sevgilerden önde gelmesi elzemdir. Gerçek Müslümanlık Allah ve Resûlünü herşeyden çok sevmekten geçer. Bunun aksini düşünmek mümkün değildir. Nitekim bir ayet de şöyle buyurarak mevzunun ehemmiyetini tesbit eder:

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elinize geçirdiğiniz mallar, kesad (a uğramasın) dan korka geldiğiniz bir ticaret ve hoşunuza gitmekte olan meskenler size Allah'tan, O'nun peygamberinden ve O'nun yolundaki bir cihaddan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleye durun. Allah fasıklar güruhunu hidayete erdirmez.'"

Bu manadaki muhabbet için Hz. Ebubekir (Radiyallahü anh) şöyle demiştir: "Kim Allah'ın gerçek muhab-

betini tadarsa, bu onu dünya talebinden uzaklaştırır ve bütün halktan ürkütür."

İmam-ı Hasan şöyle demiştir: "Rab-bini tanıyan onu sever. Dünyayı tanıyan ona zâhid olur. Mü'min bir kimse oynayıp gaflete dalmaz. Düşündüğü zaman üzülür."

Ebu Süleyman ed-Dârânî şöyle demiştir: "Allah'ın kulları içinde öyle bir grup vardır ki, cennet ve cennetin içindeki nimetler bile, onları Allah'tan uzaklaştırmaz. Onlar dünya ile nasıl Allah'tan uzaklaşacaklardır?"

Rivayet ediliyor ki:

Hz. İsa (Aleyhisselam) bedenleri zayıf düşmüş, beti benzi uçmuş üç kişinin yanından geçerek kendilerine şöyle sordu:

"Sizi bu hale getiren nedir?" Onlar:

"Ateş korkusu!" dediler. Hz. İsa:

"Korkan bir kimseyi emniyete kavuşturmak Allahü Teâlâ'nın üzerine haktır" dedi.

Sonra onları geçti. Başka bir üç kişiye rastladı. Baktı ki onlar daha zayıf, benizleri daha uçuk.

"Sizi bu hale getiren nedir?" diye sordu. Onlar:

"Cennete olan şevkimiz!" dediler. Hz. İsa (Aleyhisselam):

"Size umduğunuzu vermek Allahü Teala'nın üzerinde bir hak oldu" dedi.

Sonra onları geçip üçüncü bir gruba rastladı. Baktı ki onlar daha zayıf ve benizleri daha uçuk. Sanki onların yüzünde bir nur vardır.

"Sizi bu gördüğüm dereceye ulaştıran nedir?" dedi. Onlar:

"Biz Allah'ı seviyoruz! (Bizi bu hale getiren Allah sevgisidir)" dediler. Hz. İsa (Aleyhisselam):

"Mukarrebler sizlersiniz! Siziniz mukarrebler! Siziniz mukarrebler!" dedi.

Abdülvahid b. Zeyd karlar içinde dikilen bir kişinin yanından geçerken;

1 Zübdetül Buhari: 1425

2 Tevbe Suresi: 24

"Sen üşümez misin?" dedi. Adam:

"Kimin içinde Allah muhabbeti varsa o üşümeyi hissetmez!" diye cevap verdi.

Hz. İbrahim (Aleyhisselam) ruhunu kabzetmek üzere gelen ölüm meleğine;

"Sen hiç dostunu öldüren bir dost gördün mü?" diye sorunca, Allah Teâlâ ona vahiy gönderecek:

"Sen hiç sevdiğinin huzuruna varmaktan çekinen bir dost gördün mü?" dedi. Bunun üzerine Hz. İbrahim (Aleyhisselam):

"Ey ölüm meleği! Hemen ruhumu kabzet!" dedi.

Bu durumu ancak bütün kalbiyle Allahü Teala'yı seven bir kul bulabilir. Bu kul ölümün sevdiği ile birleşmeye sebep olduğunu bilince hemen ölüme doğru atılır. Çünkü Allahü Teala'dan başka bir sevdiği yoktur ki ona iltifat etsin.

İmanın lezzetini tadabilmek için muhabbetin sırf Allahü Teala için olması şarttır. Bunun da bazı alametleri vardır. Sehl (Rahimehullâh) bunu şöyle izah eder:

"Allahü Teala'yı sevmenin alameti, Kur'an-ı Kerim'i sevmektir. Allahü Teala ve Kur'an-ı Kerim sevgisinin alameti, Peygamber'i sevmektir. Peygamber sevgisinin alameti, sünneti sevmektir. Sünneti sevmenin alameti, ahireti sevmektir. Ahireti sevmenin alameti, dünyadan hoşlanmamak (yani onun nefsanî cazibelerine aldanmamak)tır. Dünyadan hoşlanmanın alameti de, ahiret azığı olabilecek kadarının dışında onun varlığından uzak durmaktır."

Allahü Teala'yı sevmenin en belirgin nişanesi O'nun Habibi'ne tabi olmak ve O'nun sünneti seniyyelerini yaşayarak O'nun yolundan gitmektir ki, bu gerçek şu ayet-i kerime ile beyan edilmektedir:

"(Habibim) de ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı

örtsün. Çünkü Allah çok yarlıgayı, çok esirgeyicidir.'"³

Yine iman düsturlarının zikredildiği hadis-i şeriflerde Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

"Üç haslet vardır ki bunlar kimde varsa imanın tadını duyar:

1- Allah ve Rasulü'nü, bu iki si dışında kalan her şeyden ve herkesten daha çok sevmek,

2- Bir kulu sırf Allah rızası için sevmek,

3- Allah imansızlıktan kurtarıp İslam'ı nasib ettikten sonra tekrar küfre, inançsızlığa düşmekten, ateşe atılmaktan korktuğu gibi korkmak."⁴

Hadis-i şerifte, Allah ve Rasulü dışında kalan kimseleri sevmeye de ölçü verilmekte, Allah'ı memnun etmeyecek sevmelerden, buğzetmelerden kaçınmak emredilmektedir. Yani Allah'ın seveceği Hakk dostlarını sevmek, Allah'ın sevgisine lâıyk olmayacağı belli olan sefih, hevaperest, din düşmanı kimseleri sevmemek. Allah rızası için olmayan sevmeler bizi dünyada onların yolunda gitmeye sevkedeceği gibi âhirette de zarara sebep olacaktır. Nitekim Rasulullah (Sallallahü aleyhi ve Sellem) "(Ahirette) **kişi sevdiği ile beraber olacaktır**"⁵ buyurmuştur.

"Sizden biri, beni, babasından, evladından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe iman etmiş sayılmaz."⁶

Yine Hz. Abdullah İbn-u Hişâm anlatıyor: "Biz Rasulullah (Sallallahü aleyhi ve Sellem) ile beraberdik. O sırada Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem), Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'ın elinden tutmuştu. Hz. Ömer:

3 Âli İmran Suresi: 31

4 Buhârî, İman: 9, 14, İkrâh: 1; Müslim, İman: 67; Tirmizî, İman: 10; Nesâî, İman: 3; İbn-i Mâce, Fiten: 23

5 Buhârî, Edeb: 96; Müslim, Birr: 163-164; Tirmizî, Zühd: 50

6 Buhârî, İman: 8; Müslim, İman: 70; Nesâî, İman: 19

'Ey Allah'ın Rasulü! Sen bana, nefsim hariç herşeyden daha sevgilisin!' dedi. Rasulullah (Sallallahü aleyhi ve Sellem) hemen şu cevabı verdi:

'Hayır! Nefsime elinde tutan Zât-ı Zülcelâl'e yemin ederim, ben sana nefsimden de sevgili olmadıkça (imanın eksiktir)!

Hz. Ömer (Radiyallahü anh):

'Şimdi, sen bana nefsimden de sevgilisin!' dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem):

'İşte şimdi (kamil imana erdin) ey Ömer!' buyurdular."⁷

Allahü Teala'ya ve O'nun Rasulü'ne duyulan muhabbetten sonra muhabbetin en faziletlisi ve de menfaatlisi Allah dostlarına duyulan muhabbettir. Zira onlara duyulacak olan muhabbet, onlardan alınacak olan feyzin ziyadeleşmesine vesiledir. Mevlana Halid-i Bağdadî (Kuddise sirruhu) Risale-i Halidiyye'de şöyle beyan etmektedir:

"Allah dostlarından feyiz almak üç şeye bağlıdır:

Birincisi ihlas, ikincisi edeptir. Çünkü Allah dostlarından feyiz elde etmek ancak onların kalplerinden alınabilir. Böyle olduğu halde bir mürid ki, onun kalbi ihlas elbisesinden soyulmuş, ya da Allah dostları hakkında edebe zıt hareketi varsa, bu durumda o müride, o zatların feyizle dolu iç alemleri meyletmez.

Üçüncüsü ise, Allah dostlarına muhabbet etmek ve onları örnek kabul etmektir. Çünkü muhabbet, feyzin çokluğuna ve son derecede artmasına sebeptir.

Şu halde bir müritte söylenen üç şey; ihlas, edep ve muhabbet ne kadar çok bulunursa, hiç şüphe yok ki elde edilecek feyzinin de o kadar artacağı kesin ve tam bilinen bir şeydir.

Feyz elde edebilmenin birinci şartı, kâmil mürşide muhabbet beslemek ve onu örnek kabul

7 Buhârî, Fedailu'l Ashab: 6, İsti'zân: 27, Eymân: 3

etmektedir. Ayrıca bu sevginin yapmacık ve zorlama olmaksızın, doğruluk yani gayri samimi olmaması ve gösterişten uzak, yakın yani şüpheden uzak olarak bulunması gerekir.

Çünkü muhabbet, müridin iç aleminden müşdidin içine akan, manevi bir nehir gibidir. Onun sayesinde devamlı olarak feyiz alma imkanını elde bulundurur. Bu manevi nehrin genişliği, müritteki muhabbetin az veya çokluğuna bağlıdır.

Bazen muhabbetin coşması anında o manevi nehir, deniz gibi olup müridin kalbi, müşdidin tarafına teveccüh eder. Hatta bu muhabbetin çokluğu sebebiyle kalbini şeyhine yönelten mürid, şeyhinde fani olup, müşdidinin bütün halleri bir anda müridin kalbine aksetmiş olur.

Tasavvufi terbiyede önemli yer tutan muhabbet, diğer iki emri yani edep ve ihlas sahibi olmayı da gerekli kılar. Çünkü seven bir kimse, sevdiğine karşı edebe riayet ve ihlase (samimi olmaya) sürat edegelmıştır. Seven kişilerin, sevdiğine karşı yaptığı fedakarlık bunun bariz bir delilidir. Hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur: **'Bir şeyi sevmem, kör ve sağır eder.'**⁸

Buna göre seven kişi, sevdiğinde kusur göremez ki, aksi takdirde sevgisinde samimi olmadığını gösterir ve böylece kendisinden ihlas ve yakın yok olur.

Hak dostuna bağlayıcı özelliği olan bu maddelerin bir kişide mevcut olması, onun feyiz almasına sebeptir. Evliyaullah'a bağlı olmasa da bu muhabbet ve sevgi sebebiyle feyiz elde eder. Yeter ki samimi ve saf bir niyet ile beraber olsun."

Makbul olan muhabbetlerin bir diğeri de kişinin mü'min kardeşine Allah için muhabbet duymasıdır. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hadis-i şeriflerinde bu konu hakkında şöyle buyurmuştur: **"Aziz ve Celil olan Alla-**

8 Ebû Davud, Edeb: 116; Ahmed b. Hanbel, Müsned: 5/194, 6/450

hü Teâlâ kıyamet günü şöyle diyecek: 'Benim Celâlim adına sevişenler nerede? Gölgeyden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı şu günde onları gölgeyde gölgeleyeceğim!'"⁹

"Nefsim yed-i kudretinde olan Zât'a yemin ederim ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız! Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yaygınlaştırın!"¹⁰

"Birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamette, birbirlerine şefkatte mü'minlerin misâli, bir beden misâlidir. Ondan bir uzuv rahatsız olsa, diğer uzuvlar uykusuzluk ve hararetle ona iştirak ederler."¹¹

Rivayet edildiğine göre Allahü Teâlâ Musa (Aleyhisselam)'a:

"Ey Musa! Sırf Ben'im için işlediğin bir amelin var mı?" diye sorar. Musa (Aleyhisselam)'da:

"Allah'im! Sen'in için namaz kıldım, oruç tuttum, sadaka verdim, secde ettim. Sana hamd ettim, kitabını okudum, Sen'in adını andım" der. Allahü Teâlâ buyurur ki:

"Yâ Musa! Namaz senin kılavuzundur, oruç sana kalkandır, verdiği sadaka üzerine gölge olacaktır, secdedeki tesbih senin için cennette ağaç olacaktır. Kitabımı okuman sana köşk ve hûri sağlayacaktır. Ben'im adımları anman da senin ışığı olacaktır. Sırf Ben'im için hangi ameli işledin?" Bunun üzerine Musa (Aleyhisselam):

"Yâ Rabbi! Bana sırf Sen'in için olacak bir amel bildir ki, onu işleyeyim" der. Allahü Teâlâ:

"Ey Musa! Ben'im için hiç dost edindin mi? Yine Ben'im adıma hiç kimseyi düşman bildin mi?" buyurur.

Böylece Musa (Aleyhisselam), Allahü Teala katında en makbul

9 Müslim, Birr: 37; Ahmed b. Hanbel, Muvatta, Şi'r: 13

10 Müslim, Imân: 93; Ebû Dâvud, Edeb: 142; Tirmizî, İsti'zân: 1

11 Buhârî, Edeb: 27; Müslim, Birr: 66

amelin, O'nun için sevmek ve O'nun namına düşmanlarından nefret etmek olduğunu anlar.

Allahü Teala'nın bunca nime-ti karşısında kişinin muhabbetini dünyaya yöneltmesi ise Feridüddin Attar'ın naklettiği bir hikâyede olduğu gibi, bir padişahın yanında büyük itibârı olan bir av köpeğinin, bir av seferinde basit bir kemik parçasına takılıp, asil sahibi olan padişahı unutması gibi bir bedbahtlıktır. Dünya imtihanında insan da tıpkı bu misaldeki gibi, pek çok kemiklere veya olta ucundaki yeşillere muhataptır. Hz. Mevlana (Kuddise Sirruhu) ne güzel buyurur:

"Nice balık vardır ki, su içinde her şeyden eminken, boğazının hırsı yüzünden oltaya tutulmuştur."

Bir kulun, nefsanî arzularının esiri olup Rabbinî unutması da bundan farkıdır. Dünyanın aldatıcı yaldızlarına kanarak Mevla Teala katındaki ulvî mevkiini zayi etmek, nadide pırlantalarla bezenmiş altın bir vazoyu, adi bir teneke parçası karşılığında satmak gibi bir cehalettir. Hz. Mevlana (Kuddise Sirruhu) insanın bu garip aldanışını da şu teşbih ile izah eder:

"Kuzunun kurttan kaçmasına şaşılmaz. Zira kurt, kuzunun düşmanı ve avcısıdır. Asıl hayret edilecek şey; kuzunun kurda sevdalanıp gönül kaptırmasıdır."

İşte, Mevla Teala ve O'nun değer verdiği şeylere muhabbet etmek varken, dünyaya ve dünya nimetlerine meyletmek ve muhabbet etmek, kuzunun kurda sevdalanması kabilinden bir şekavettir.

Rabbim bizleri, gerek kendisine, gerek Habibi'ne ve veli kullarına ve gerekse mü'minlere karşı muhabbet besleyen ve muhabbet makamına layık edep sergileyen kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

EĞİTİMDE TERBİYENİN ÖNEMİ

Rabbimiz Tahrim Süresi 6. âyeti kerimesinde "Ey iman edenler!" hitabıyla, çok önemli bir emirle bize sorumluluk yüklüyor. **"Ey iman edenler kendinizi ve aile halkınızı ateşten koruyun."** ifadesiyle yüklenen önemli bir sorumluluk. Tabi sorumluluk duygusu "Ey iman edenler" hitabının muhatabı olup olmadığımızla da alakalıdır. Kur'anı Kerim mesajdır. Bu mesaj insana çok farklı vesilelerle ulaşır. Okuyarak, dinleyerek, kainatı tefekkür ederek, hatta bu yazıyı yazan, tashih amacıyla ele alan, okuyan zata bile bu yazı aracılığıyla bir uyarı göndermiş olabilir rabbimiz. Belki de bu derginin bir okuyucusu olmanız hasebiyle, bir tevafuk sonucu bu mesajın muhatabı olmuş olabilirsiniz. Ancak sonuç itibariyle mesaj size Allah'tandır. Çünkü o dilemeden hiçbir yaprak dahi yerinden oynamaz.

Ayet-i Kerimede Rabbimiz bir koruma görevi veriyor bize ki,

zor bir görev. Görev birbirine bağlantılı belkide birbirini tamamlayan iki görev. Birincisi olmazsa ikincisini de başaramayacağımız bir görev. Şimdi göreve başlayalım. "Hadi başlayalım" dediğimiz zaman nereden başlayacağız. Tabiki önce nefsimizi terbiyeden başlayacağız. Çünkü terbiye edilmeyen bir nefis, başkasına terbiye vermeye muvaffak olabilir mi, bu mümkün mü?

Terbiyeyi bilimsel bakış açısıyla ele alırsak, eski manada fertte insanlık özelliğine has tüm kabiliyetleri ahenkli olarak geliştirmekle beraber, fertte bünyenin ve toplumun umumi ahengini bozmamak, bozma noktasında da arzu ve meyilleri frenlemek. Modern manada tanımı biraz değişmiş ferdin kendi kendine hareket etmeyi öğrenmesi ve öğrenmeyi öğrenmesidir.

İslâmî manada baktığımızda ise daha bir çerçevesi geniş ve yukarıdaki iki tanımı kapsayacak ve fonksiyonlarını genişletecek

olan bir tanımla; Anne karnında hiç birşey bilmeyen insanın beşeri ihtiyaçlarının öğretilmesi, yaratılışındaki fitratı, kabiliyetleri inkişaf ettirilmesi, bu doğrultuda şahsi ve sosyal hayatının da mutluluk ve huzuru sağlayacak şekilde tanzim ettirilmesi ve kültürünü yeni nesillere yaşayarak iletmesidir. İslamın farkı yeni nesillere kendi kendine öğrenme faaliyetinin örneklendirme ve yaşama şeklinde tezahür ile mümkün olabileceğini belirtmesidir.

Tanımlarda geçen insan fitratını da iyi anlamak gerekir. İnsan, bedenen yaratılış olarak toprağa bağlıdır. Beden topraktan beslenir. Bir de insanda ruh vardır ki o olmadan beden çalışmaz. Ruh ise Allah'ın kendi nurundan verdiği varlıktır ki o vesileyle insan Allah-u Teala'ya bağlıdır.

Bedenin gıdası topraktan gelir. Ruhun gıdası ise Rabbimizden gelen hükümlerdir. Hatta bu hükümler bedeninin de sela-

meti için çok önemlidir.

Allah-u Teala insanı yaratmış, Kur'anı ve beyanı öğretmiş, yeryüzünü ve gökyüzünü emrine vermiş, yeraltı ve yerüstü güzelliklerini ve değerlerini insanın emrine sunmuş, tüm kainatı insan için organize etmiştir. Kendisine bu kadar ehemmiyet gösterilen insan, yüce terbiye ediciden terbiye almayı nasıl istemez ki? Hür olmanın, güçlü olmanın yolu o büyük Mürebbiyle beraber olmaktan geçer. Onun terbiyesinden ziyadesiyle, hassasiyetle istifade edip takva olana "gören gözünüz, işiten kulağınız olurum" vadeleri bile, insanı ne kadar heyecanlandırmalı değil mi?

Rabbimiz: **"Kim bir insanı diriltirse, tüm insanlığı diriltmiş gibidir."** buyururken Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'de **"Kim bir insanı öldürürse tüm insanlığı öldürmüş gibidir."** ifadesiyle Rabimizin ifadesini desteklerken, sadece fiziki yaşam ve ölüm değil, insanın kabiliyetlerinin, keskin zekaların, edep ve terbiye ile genel manada "ilim, amel, ihlas" üçgeninin oluşturularak yaşamasını aksi halde öleceğini, yani Yunus Emre'nin: "Kim ki Kur'an bilmedi o ki dünyaya gelmedi" kelamı ile gerçek yaşamın ne olduğunu anlamış oluyoruz.

Bedeni, ruhu, dolayısıyla akli ve kabiliyetleri terbiye etmek gerekiyor. Dünyada biz etmezsek Rabbin ahirette terbiyesi nâr ile beraber çetin gözüküyor. İşte âyeti kerimede "ya dünyada terbiye edersen yada ahirette Ben terbiye edeceğim" uyarısı Rabbimiz tarafından verilmiş oluyor. Terbiye eğer nefsimizden başlayarak, neslimize sirayet eder ve hatta toplumda da hissedilirse o zaman bizleri güzel günler bekliyor demektir. İşte Rabbim ateşe girmememizi emir olarak bize iletiyor ki, sakı-

nalım kendimize gelelim.

Bu bağlamda terbiye bir mesuliyet olarak karşımıza çıkıyor. "Peki bu mesuliyetin kapsamı nedir?" sorusu da burada önem arz ediyor. Terbiye sadece çocuklara güzel ahlak ve faydalı bilgiler vermek meselesi değildir. Bir cemiyeti, cemiyetin medeniyetini kurma dolayısıyla bir kültür oluşturma meselesidir. Meseleye bu cihetle bakıldığında terbiye, insanın içinde yaşadığı muhit, temas ettiği maddi ve manevi her şeyi bir bütün olarak ele almayı, arzu edilen hedefe gitmeyi kolaylaştıracak şekilde tanzim etmeyi gerektirmektedir. Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bize gösterdiği yol budur. Kişinin etrafında ki en yakın olan çevreden itibaren nefis ve aile dairesi, komşu, arkadaş, dindaş, diğer canlılar bitkiler, yaşanılan muhit ve mesken, nasıl tanzim edilmesi gerekiyorsa bütün açıklığı ile İslam'da programlanmıştır.

Bu çevre ve unsurları olması gerektiği gibi düzenleyemezseniz bazı noktalar kemale ulaşsa bile maddi ve manevi terakki, dünya ve ahiret mutluluğu gerçekleştirilemez. Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "Ben bir muallimim" buyurarak hem öğretici hem de mürebbi olduğuna işaret etmektedir. İnsan, dünya ve ahiret mutluluğunu yakalamak amacıyla ibadet için yaratılmıştır. Bu mutluluk terbiye ile mümkündür.

Kişinin hayatta ki birinci meselesi terbiye olmalıdır. Yeni neslin mesuliyetini hisseden kişinin veya kişilerin, idarecilerin birinci vazifesi terbiyedir.

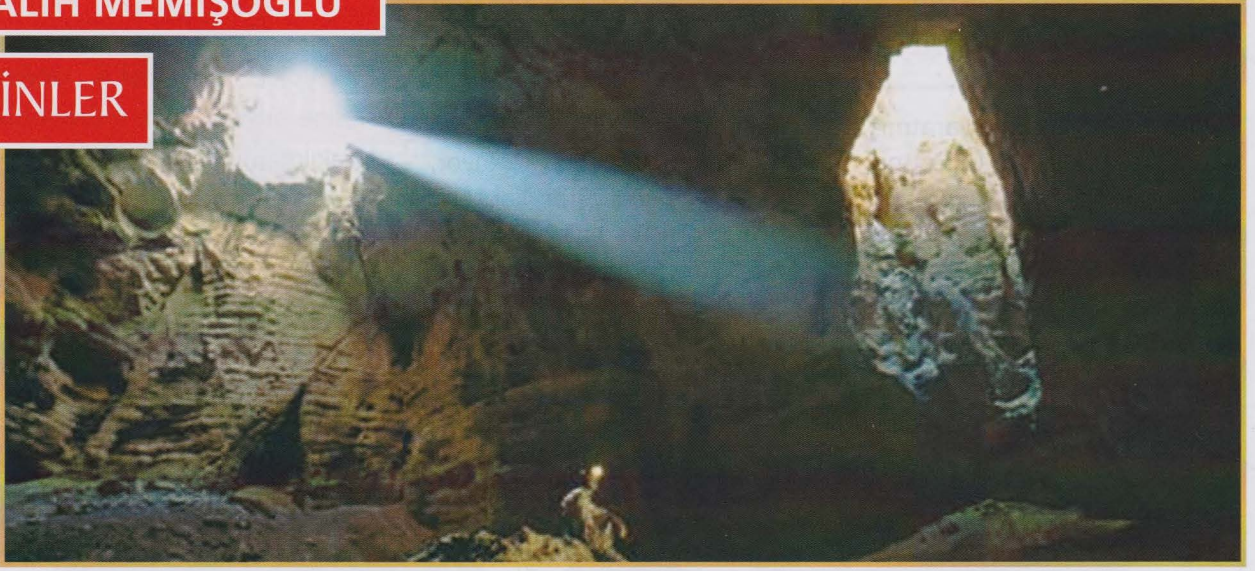
Dinimiz çocukların terbiyesinden babayı sorumlu tutmuştur. Babanın bulunmadığı yerde dede, anne, vasi, kayyım veya vasi tayin edilen birisi terbiyeden sorumludur. Bunların hiç-

biri yoksa sorumluluk devlet reisine aittir. Çocuk mürebbisiz bırakılmamıştır. Sorumlu olan mürebbiden imkansızlık sırasında yeme, içme, giyme gibi mükellefiyetler kalkarken, dini ve terbiyeyi muhafaza mükellefiyeti kalkmamaktadır.

Sorumlu, ehlini ateşten koruma emrini yerine getirirken edeplendirme, güzel ahlak talimi, kötü arkadaşlardan korumak, zevk için yememek, aşırı lükse kaçmamak gibi faaliyetleri düzenlemelidir. Anne babalar, sorumluluğumuz gerçekten zor. Ayet-i kerimelerde, terbiyesiyle sorumlu olduğumuz hanımlar ve çocuklar için "sizin için bir nevi düşmandır" ifadesi geçiyor. Nasıl terbiye etmemiz gerektiğini kavrayamaz ve terbiyeyi birinci meselemiz ve gündemimiz haline getiremezsek, konumuzun ana fikri olan âyet-i kerime ceza olarak tecelli eder de, ateşten korumakta başarılı olamayız. Bizler buna dayanamayız. Bu yüzdendir ki anne babalar, eğitimciler ve idareciler hayatlarında ki birinci mesele olarak terbiye mesuliyetini kabul edecekler.

Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Evladının kendisine iyi davranmasında yardımcı olan babaya "Allah rahmetini bol kıl-sın" duasıyla terbiye etmede usul bilgisinin ne kadar önemli olduğunu işaret etmiştir. Rabbim bizleri, sorumlusu olduğumuz grupları ateşten koruyarak dünyada ve ahirette bireysel ve toplumsal mutluluğa vesile olan kullarından eylesin.

Selam ve dua ile

Cin kelimesi gizlilik ve bir enerjinin varlığı anlamına gelmekle beraber bu gizlilik bazı şekillerde ortaya çıkıp kendini hissettirmektedir. Bu konuda bir çok araştırmalar yapılmış olup bütün dinlerde bunların varlığı kutsal kitaplarda yer bulmuştur. Hz. peygamberin onlarla görüştüğünü onların kafiri, müslümanı, dişi, erkeği olduğunu dini kaynaklardan öğrenmekteyiz. Bununla ilgili Zariyat süresi 56. Ayetinde zikredildiği gibi ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etsinler diye yarattım diye buyrulmakta ve bu yaratılışın varoluşu anlamına gelmektedir.

18 bin alemden bahsedilir ve bu alemlerde bildiğimiz kaç çeşit yaratılmıştan bahsedebiliriz ki. Demek ki yaradanın bildiği bizim bilmediğimiz daha nice varlıklar vs. vardır. Bu yaratılışların boş olmadığını onlarında yasakları olduğunu onlarında bir sorumlulukları olduğunu anlamaktayız. Zaten cin kelimesi gizlilik anlamına geldiği gibi ateşin dumanından yaratılmış olması yukarıda değindiğimiz gibi yerler içerler çünkü onların da hayatlarına devam etmek zorundalar..Ve bunlar aynı şekilde evlenip çocuk sahibi de olurlar.

Bu varlıklar aynı zamanda

tayfa ve kabileler halinde yaşamaktadırlar. İblis şeytan onların büyüğü olarak insanlara zarar veren onları alıkoyan ve onlara bazı kötülükler verdiren bir tayfadandır. Şeytan, Allahü tealaya ve onun elçisi Hz. Muhammede inanmayanıdır. Kısaca elle tutulmayan gözle görülmeyen ateşin dumanından yaratılmış olan bir varlıktır.

Bu konuda epey araştırma yapan Dr. Hamdi Kalyoncu bir kitabında dediği gibi ; bu hayatta aynı mekanda fakat başka boyutlarda bir anlamda bizimle yan yana birlikte hayat sunan başka varlıklarda mı var. Objektif bilimin verileri ve anlamakta zorluk çektiğimiz vakaları yok saymak gibi kolaycılığa sığınmayacaksa dini kaynakları dikkatlerimizi çekecek kadar önemseydiğimiz , şekil ve somut aleminde yaşayan ve bizleri de ilgilendirdiğini düşündüğümüz ve cin diye adlandırılan bu görülmeyen varlıklarla ilgili kafa yormamız , ilgi alanımıza almamız bazı sonuçlara varmakta bize yardımcı olabilir.

Araştırmalar yaptık ve hala yapmaya devam ediyoruz. Ve birçok vak'ayla da karşı karşıya kaldık. Öyle şeyler oluyor ki bunu bir sefer daha söylemekten gurur duyuyorum; bizleri ve kainatı yaradan Allah cc. öyle

yaratmış ki kimini gizlemiş kimini göstermiş ve öyle denge kurmuş ki dünya onun dengesinde gözetiminde ayarlanmış devam ediyor ve devam edecek.

Bir misalle açıklayacak olursak günümüzde cep telefonları uyduyla bağlantılı olup aynı frekanstan bağlanıp konuşuluyorken hiçbir hattın frekansı birbirine değmeden iletişim sağlanıyor. Demek ki bilim fen matematik Allahın insanlara vermiş olduğu akılla bu kadar oluyorsa buna emin olmak lazım ki cinlerle veya bu gizemli varlıklarla Allah isterse her şeyin varacağı , cinleri ve insanların sadece ona kulluk etmekle görevlendirildiği bir dünyada kısaca onların varolduğunu ateşin dumanından yaratıldığını yemeleri içmeleri olduğunu bu dünyada insanların onları göremeyeceği ama onların öbür dünyada biz insanları göremeyeceği gizli de gizemli de olsa isminin cin olduğunu bize Kur'an da bildirmiştir.

Bunların yemeleri içmeleri ise, kafirleri kemik tezек soforalardan artanlar ve hayvan leşlerinden Müslümanların ise pirinç ama bizlerin yediği gibi değil onlar helal olan her şeye pirinç adını koymuşlardır. Bade içerler bade ise onların tatlı içecekleridir. Bunun yanı sıra Müs-

lumanları ibadetle de doyar ve şükrederler. Yazımızın ileriki bölümlerinde bununla ilgili yaşananlar ve gizemli karşılaştığımız bazı olaylara yer vereceğiz.

İNSANLARIN CİNLERLE VE CİNLERİN İNSANLARLA İLİŞKİLERİ

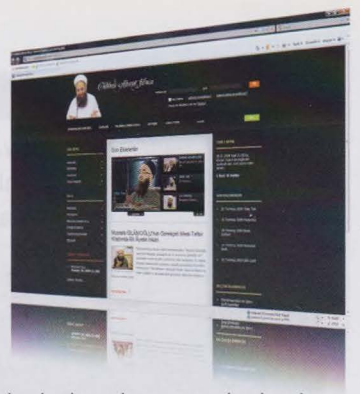
Bazı araştırmalara göre bazı farklı görüşler ortaya çıkmaktadır..Araf süresi 27. Ayet. Ey adem oğulları şeytan ana babanızı çirkin yerlerini onlara göstermek için elbiselerini soyarak cennetten çıkarttığı gibi sizi de şaşırtıp belaya düşürmesin çünkü o ve kabilesi sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler.Biz şeytanları inanmayanların dostları yaptık... Bu demektir ki cinlerin asıl varlıklarını insanoğlu göremez yalnız cinler insanlara şekillerini saklayarak başka şekillere bürünerek mesela ekseriyetle kedi köpek kedi kertenkele gibi varlıklarda görünmektedirler. Müslüman olan cinler ise insanlara şekil ve sema sistemiyle ya bir alimin ya bir güvercinin veya çok sevdiği ondan korkmayacağı bir kişinin suretinde görünür.

Ben bu konuda yaptığım ve gözlerimle gördüğüm araştırmalara göre cinlerle transa giren insanların onlarla rahat olmaksızın derin düşünce ve geniş dillerde konuştukları ve onlara bazı şeyleri sorduklarını ve cevaplarını dinledim. Mesela transa giren bir kişinin cebinde kaç para olduğunu bizzat ben sordum paranın tam rakamıyla bildiğini gördüm. Ve araştırmalarımın bir kısmında yine şunu keşfettim. Allah bir şeyi bildirmek isterse bunları bir aracı bir sebep kılar . Ama insanlarımız bu tür şeylere eğimli olduğu için genelde davetiye kurma yada ruh çağırma seanslarında define sorma , kiminle evleneceği veya zengin olup olmayacağı vs. sorarlar , onlarda bazı şeyleri olacak ya da olmayacak diye söylerler. Bir defa şunu unutmayalım Allahın bildirdiği gibi gelecekte haber vermek küfürdür. Bunlara inanmakta tehlikelidir. Yalnız olmuş olan şeyleri cinler bilebilirler.. Günümüzde bazı devletlerin bunları değişik amaçlarla kullandıklarını biliyoruz. Gerçi İslam toplumları bu tür şeylerde cinlere inandıkları halde hep saklanmaktalar. Oysa tam tersi diğer dinlerde buna şeytan çıkarma ruh çıkarma deyip gizli gizli araştırıp bunlardan nasıl faydalanılacağını araştırmaktadırlar.

Günümüzde cin kavramı gizli olduğu gibi tehlikeli görülmektedir. Oysa insanoğlu onlardan korkmamalıdır. Allah insanoğluna her şeyden daha güçlü ve güzelliklerde yarattığını bilmemizi ister. Yine günümüzde cin kavramıyla konuşmayı 3 harfli diye ifade edilerek aslı olmayan korkulardan bahsedebiliriz.

Bunlarla beraber geçmişte yaşadığımız bizzat benim deneyimlerim ve araştırmalarımın gelecekte sayıda ; cinlerle nasıl görüşülür.onlardan nasıl korunulur, nasıl irtibat kurulur, ve sakıncaları nelerdir, büyü ve sihirde cinin faktörleri nelerdir gibi konularda buluşmak üzere.....

FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR -6-

SORU

SORU: Bazı ilahiyatçılar; "ben şu mezhebtenim demek küfürdür, her mezhepten kokteyl mecburidir." Ayrıca "namazda Arapça okuyamayan manasını okur." diyorlar.

CEVAP: Tövbe esteğfirullah! Bir mezhebe bağlıym demek nasıl küfür olur? Şu anda bile "ben şu hocaya bağlıym" diyen pek çok insan vardır. Dünyada hemen hemen bütün cemaatlerin bağlı olduğu bir hocası vardır. "Ben filan zata müntesibim, ona intisaplıym, ona bağlıym" diyen milyonlarca insan var şu anda. Bir buçuk milyar İslam âleminin bir milyara yakınının bir hocayla irtibatı, intisabı vardır, bunların hepsine gavur mu diyeceğiz? Azınlık gurupların dışında geri kalan Sevadı Azam/en büyük kalabalık Ehli Sünnetin cumhuru illaki bir alime bağlı olarak hareket eder. Hal böyle olunca onlara şirk içinde diyoruz da, İmamı Azama bağlı olana mı, "dört mezhebteki müctehidlere bağlıym" diyene mi "küfre düşmüş, şirk içinde" diyeceğiz?

İmamı Azam çok yüksek tabakadadır. Hata payı çok azdır. Hani peygamber olmadığı için bir hata payı koyalım. Velakin şu anda ki hocaların çoğunun bir günde kırk hata yapma ihtimali kuvvetli. İmamı Azam mıdır onlar? Hal böyle olduğu halde bugün "bir hocaya bağlıym" diyene "sen şirktesin" diyemezsin, aksi takdirde bir buçuk milyarın bir milyara yakınına gâvur demiş olursun. Eğer onlar gavur

değilse o zaman gavurluk sana döner, Allah muhafaza bunu diyen müşrik olur. Çünkü neden? Müslüman bir kimseye müşrik diyor. Burada büyük tehlike var. Nitekim bir Hadisi şerifte şöyle buyuruluyor: **"Bir adam din kardeşine, 'ey kâfir' derse, bu söz ikisinden birine döner. Eğer böyle denilen kişi söylendiği gibi ise söz doğrudur; yerini bulmuş olur. Aksi takdirde bu söz söyleyene geri döner."**

Ondan sonra, her mezhebten kokteyl mecburi değildir. Velâkin zaruretler olduğu zaman müsaadelidir. O da dört mezhep içinde kalmak şartıyla. Çünkü dört mezhep oturmuştur, tasdik görmüştür ümmetten. Geri kalan şaz görüşler tasvip edilmemiş, bu zamana kadar bize intikal etmemiştir. İşte bu tür ilahiyatçılarında işi; o şaz olan, hiç aslı astarı olmayan yani bir imandan nakledilmemiş, hiç tatbik edilmemiş olan görüşü alırlar ve televizyon ekranlarına taşıyarak "böylede bir görüş var" derler. Halbuki dört mezhebin içinde o görüş yoktur. Ama dört mezhebin dışında görüş arıyorsan öyle çok görüş bulursun. Fakat onlara ümmet hiç itibar etmemiş, bu tür görüşleri tasvip ve tatbik etmemiştir. Onun için mutlaka dört mezhepten birine bağlanmak şarttır. Zarûrettir, mecburidir.

Eğer zaruret olursa bu dört mezhebin birbirinden istifade etme imkânı ve kolaylığı zaruret dâhilinde vardır. Ama keyfi

olarak kokteyl yapmak kesinlikle haramdır. Telfik olur. Yani dört mezhebten de huruc/çıkış olur. Çünkü öyle bir hale gelir ki; kan aldırır "nasılsa Şâfiye göre abdestim bozulmadı" der, hanımına eli değer "nasılsa Hanefiye göre bozulmadı" der, oradan şu, buradan bu derken dört mezhebe göre de abdestsiz olur. İşte mezhepler arasında kokteylin getirdiği nokta burasıdır.

"Namazda Arapça okuyamayan manasını okur." sözüne gelince, Arapça okumak şarttır, farzdır. Arapçanın dışında olmaz, çünkü âyeti kerimede "Kur'an Arabî'dir" diyor. Bir diğer âyeti kerimede **"Biz kuranı Arapça indirdik."** buyuruyor. Başka bir âyeti kerimede **"Namazda Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun"** buyuruyor. Kuran olması için de ne diyor? **"Arapça olan Kur'an'dır."** Dolayısıyla Türkçe olan, Farsça olan, İngilizce olan tercümedir, çeviridir. Ona Kur'an denmez. Çünkü o yapılan çevirisini -Arapça metin yoksa- abdestsiz gusulsüz tutarsın. Çünkü Kur'an değildir. O halde Kur'an olmayanı namazda nasıl okursun?

Ama adam yeni Müslüman olur, Müslüman olunca da ona namaz farz olur. Diyelim ki; ikindi namazına on dakika gibi bir zaman kalmış, adam da yeni Müslüman olmuş, şimdi buna öğlen namazını kılması farz oldu. (Sabah namazı farz olmadı. Çünkü Müslüman olmamış iken onun vakti çıkmıştı. He-

nüz farziyete ehil değildi. Ama şimdi öğlen namazı çıkmadığı için Müslüman olduğu halde o namaz farz oldu.) Birisi, ona hemen abdest almayı, namaz kılmayı öğretecek. Fakat o kişi bu kadar kısa zamanda, namazda okuyacağı süreyi nasıl öğrenecek? İşte o zaman, o namazı kurtarmak için Türkçe olarak; "Hamd olsun âlemlerin Rabbine!" şeklinde söyleyebilir. Ama öbür namaza kadar veya iki namaz, üç namaz sonrasına kadar Fatihâ'yı, namazda okuyacağı süreyi öğrenmelidir. Artık ilk işi bunu öğrenmektir yani namaz caiz olacak kadar Fatihâ ve zammı süre öğrenmektir. Ama o kişinin kafası geç alıyordur veya yaşlı olduğundan hafızası zayıftır, hal böyle olunca iki üç âyet öğrenene kadar Türkçe mana ile namazını kılar. İşte İmam-ı Azam'ın fetva verdiği, "Farsça caizdir" dediği mesele bu husustadır. Fakat Kur'an okumaya elverişli olduğu ve bir kaç âyet öğrendiği anda namazını diğer lisanla kılması caiz olmaz. Yani sen, Sübhanekesinden tut da, Fatihâ'yı, ettehiyyatüyü, zammı süreleri biliyorken bunu bırak, "manasını anlarsanız, Türkçe okursanız daha iyi olur" diyerek Türkçesinden namaz kıl, böyle bir namaz asla caiz olmaz.

SORU: Hocam dinler arası diyalogu tasdik etmenin hükmü nedir?

CEVAP: Dinler arası diyalog derken; "papazlarla hahamlarla görüşelim. İslamı tebliğ edelim" deniyorsa bunda bir sakınca yok. Ama gidelim onlara da "sizde haklısınız sizde cennete gireceksiniz" diyelim, bu kâfirlidir. Tamamen şirktir. Onun hakkında kitabımız vardır. Arifan yayınlarından, "Yahudi ve Hıristiyanlar cennete girecek

diyenerler cennete giremez." Bu kitapta reddiyeler yapılmıştır. İsimleriyle, kimler olduklarıyla, onların hepsini o kitapta bulabilirler. Mesela bir Ahmet Şahin'in "amentüde ittifakımız var. Yahudi Hıristiyanlarla imanımız aynıdır." demesi kabul edilemez. Hayrettin Karaman'ın; "bugün Yahudi Hıristiyan var ama kâfir olmayanı da vardır." sözü kabul edilemez. Az öncede ifade ettiğimiz gibi, diyalogun boyutu vardır. "Ben hahamla papazla görüşürüm tebliğ ederim. O bir şey der, ben bir şey derim. Birbirimizi kırıp vurmamalım, teröre karşı birlik olalım da birbirini öldürme provokasyon filan olmasın" gibi konular hakkında görüşülebilir.

Peygamber efendimiz gayri Müslimlerle görüştüğü olmuştur ama hiçbir zaman "Sizin dininizde haktır sizde cennete gireceksiniz" dememiştir. O zaman onlara tebliğin manası nerede kalır. Bu "siz dininizde kalın" demek olur

SORU: Mirasımızı evlatlarımıza bırakmayıp, vasiyet ederek bir hayır kurumuna veya ihtiyaç sahibine bırakırsak dinen mesul olur muyuz? Bildiğim kadarıyla Peygamber Efendimiz de hiç miras bırakmamış.

CEVAP: Peygamberler miras bırakmazdı. Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurdu: "**Biz peygamberler cemaati miras bırakmayız. Bize kimse varis olmaz. Bıraktığımız** (mal Beytü'l-Malındır, devletindir) **sadakadır.**" Onun için Fatma anamız Fedek arazisini istediği halde, Ebu Bekir Sıddık (Radiyallahü anh) bu hadisi şerife dayanarak vermemiştir. Ama "kendim se-

nin istediğin ihtiyacını göreyim, vereyim ama o arazi Efendimizden kalmıştır, miras olmaz" demiştir. Orada, kendi aralarında bir mesele vardır ama bu durum bizim için söz konusu değildir. Bizim için Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve Sellem) ne buyuruyor: "**Mirasçılarını muhtaç olmayan ihtiyaçsız bir şekilde bırakman, onları fakir muhtaç ve başkalarına avuç açar bir halde bırakmandan daha hayırlıdır.**" Tabi ki çoluk çocuk başkasına muhtaç olursa, bir şey bırakmamakta bir mesuliyet olur. Ama burada şunu doğru anlamak lazımdır. Vasiyetin üçte biri geçerlidir. Eğer vasiyet üçte birinden daha fazla olursa, üçte biri kadarı geçerli, kalanı geçersizdir. Yani bir insan sözlü veya yazılı olarak veyahut noter tasdiki ile bile olsa dese ki; "ben öldükten sonra şu evim, şu arsam veya şu malım sadakadır. Filan vakfa miras bırakıyorum." dese de, İslam şeriatı bunu onaylamıyor. Diyor ki; "malının üçte birine kadar vasiyet hakkın vardır." Mesela; malları ne kadar tuttu? Diyelim yüz milyar lira. İşte bunun üçte biri olan miktar vasiyet gereği vakfa verilir, geri kalan miktar ise varislere dağıtılır.

Ama sağlığında malında istediği gibi tasarruf hakkına sahiptir. Sağlığında bütün mallarını satsa yese, çoluk çocuğu ona bir şey diyemediği gibi, o da bundan mesul olmaz. (Tabi malını harcarken israf ederse, haram yerlere harcarsa bunun günahı ayrıdır.) Yani bir insan hâli hayatında, bir takım maddi sıkıntılar yaşasa, darlansa bunun tafisi için malı-mülkü sat-sa, çoluk çocuğa bırakmadı diye günahkâr mı olacak? Diyelim ki; çocuğunun biri hayırlı gözüküyor, sağlığında malını ona verdi. Öbürü ise içkici, kumarıcı malı

kötü yolda yiyecek, kimseye bir hayrı yok, ona da az mal verdi. Bunların hepsi sağlığında hakkıdır. Ama mesele "vasiyet" olduğu zaman, zaten İslâm onun sınırını koymuştur. Üçte birinden fazlasını vasiyet edemez. Şayet bunu noter tasdikiyle veya resmi muameleyle tasdik ettirse ve bıraktığı malların tümü onun vasiyeti gereği bir hayra veya bir vakfa gitse, o zaman o adam günahkârdır. Niye günahkârdır? Çünkü bunu sağlığında yapsaydı hakkıydı. Ama sağlığında yapmayıp bunu vasiyete döktüğü için, verilecek olan mal ölümünden sonra olduğundan bu vasiyete girer. Vasiyette de Allah-u Teâlâ taksimleri yapmıştır. Oğlan bunu, kız bunu alır; hanımı şunu, kocası bunu alır diye Kur'an'da Ferâiz taksim edilmiştir. Kur'an-ı kerimde hiçbir meselenin; namazın zekâtın bile tafsilatına girilmemiş ama mal taksimatını Rabbim direk kuranın metnine koymuştur. Mal canın yongasıdır, herkes bu konuda ihtilaf çıkarabilir, miras taksimatı hadislerle beyan edilmiş olsa, "hadis zayıf mıdır, sahih midir" diye itiraz edip amel etmezler diye, miras taksimatının tüm detaylarını Mevla Teala Kur'an-ı kerimde belirtmiştir. Hal böyle olunca senin kendi ölümünden sonrası için ancak sülûsten/üçte birinden vasiyetin geçerlidir. Ama az önce dediğimiz gibi, sen burada işi resmiyete bindirerek, ölümünden sonraya ait olarak malının tümünü hibe ettin mi, burada günaha girmiş olursun. Niçin günaha giriyorsun? Çünkü hakkın olmayan bir malı hibe ediyorsun, bu, aynı başkasının malını hayır yapman gibidir. Yani senin bende emanetin var, bende gidiyorum onu vakfa veriyorum. Böyle bir şey olabilir mi? Aynı şekilde ölü-

münden sonra bıraktığın malın üçte bir senin hakkındır. Malın tümünü başılayayım derse, başkalarının hakkını o vakfa başılamış olur. İyi de o senin değil ki, öldüğün anda malın şu kadarı oğlunun, şu kadarı kızının, bunlar artık onların, senin değil. Ama sağlığında ise hepsi senin hakkındır. Bu miras olmadığı için, istediğin yere kullanabilme tasarrufuna sahipsin.

SORU

SORU: Çocuk aldırın kişi tövbe edip gurre ödemesi gerekir mi? Ne kadar ödemesi gerekir?

CEVAP: Çocuk aldırarak, kürtaj yapmak katildir, cinayettir. Ancak annenin ölümü söz konusu olduğunda durum değişir. O da birkaç ehliyetli Müslüman doktorun raporuyla, mukayeseli bir tesbit neticesinde annenin kesin ölümü söz konusuysa, o zaman anne hayat sahibi yaşayan biri olduğundan, karnındaki çocuk ise henüz dünyaya gelmediği için o zaman annenin hayatı tercih edilir. Ama bir takım keyfi işlemlerde çocuğu aldırarak cinayet sayılır. Hal böyle olunca da ona gurre düşer. Gurre; bir terim olarak anne karnındaki cenîni aldırarak veya suç işleme yoluyla düşmesine sebep olan kimsenin ödeyeceği tazminat demektir. İslâm'da insanın mal, can, ırz dokunulmazlığı gibi temel hakları vardır. Yaşama hakkı ise en başta gelir. Dolayısıyla çocuk anne karnına düştüğü andan itibaren koruma altına alınmış, ona zarar verenlere de dünyevî ve uhrevî cezalar konulmuştur.

Kürtajla alınan çocuk için tevbe ettikten sonra "Gurre" denen bir keffaret ödenmektedir. Gurrenin diyeti, erkeğin diyetinin (yani adam öldürenin

vereceği para cezâsının) yirmide biridir. Peki bu para kime verilir? Miras hukukuna göre gurre parası varislere taksim edilir, ahirette mesuliyetten kurtulmasına vesile olsun diye. Yani o çocuk yaşasaydı ona kim varis olacaktıysa, öldüğünde o çocuğun varislerine verilir. O çocuğun varisleri kimdir? Babası, babaannesi, dedesi, kardeşleri vesaire. Annesi de varisdir ama anne bu cinayete razı olduğu ve kürtaj yaptırdığı için o mahrumdur. Çocuğu kendi aldırıldığı için zaten diyeti ödemek zorundadır. Eğer babası da razıysa, bu işe onay veriyse ve hanımıyla beraber aldırılırsa, babası da mahrum olur.

Bir de, bedelini ödeyeceğini düşünerek "ben guresini ederim." deyip kürtaj yapmanın sakıncası yokmuş zannedilmesin. Bu neye benzer, "ben yüz sopa yemeye razıyım öyleyse zina edeyim." demeye benzer yani cezasına katlanırım düşüncesiyle haram işlenir mi? O zaman adam parayı toparlasın, bir adam öldürmenin diyeti neyse biriktirsin sonra gidip vursun, olur mu? Allah indinde bunun günahı, vebali daha ağırdır, çünkü bile bile yapıyor. Ama böyle bir olay başına gelmiş, vicdan azabı çekiyor ve bunun günahından kurtulmak, tövbe etmek istiyor. İşte bunun tövbesi sadece "estağfirullah" demekle olmaz. Hem tövbe istiğfar etmelidir, hem de bunun kefareti ödemelidir. İslamiyet buna böyle bir ceza tesbit etmiş. Ama "hiç imkânım yok, param yok, fakirim-fukarayım ödeyecek halimde yok" diyorsa, Allah durumunu görüyor çok istiğfar edecek, tövbe edecek, ağlayıp sızlayacak. Allah-u Teala Kerim'dir.

MUHAMMED BAHÂUDDÎN ŞÂH-I NAKŞİBEND (Kuddise Sîrruhu)

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri Buhara yakınındaki Kasr-ı Ârifân'da, Hicrî 718 (1318) senesinde Muharrem ayında dünyaya gelmiştir. Sülâle-i Tâhire'den olup ecdâdı, İmâm-ı Caferî Sadık'a ve oradan Hazreti Ali ve Hazreti Fatıma validemize varmaktadır. Babasının da dedesinin de adları Muhammeddir. Doğduğunda Muhammed Baba Semmâsî tarafından evlatlığa kabul edilmiş, tarikat edeplerini zahiri suret itibarıyla Seyyid Emir Külâl'den öğrenmiştir. Abdulhâlık Gucdûvânî Hazretleri'nin ruhaniyetinden de manevi terbiye görmüş olup bu cihetle de üveysidir.

Daha doğumunda velayet alametleri alınca parlamaya başlamış, Mevla Teâlâ'nın ikram ve ihsanıyla çocukluğundan itibaren Kendisinde yaşının çok çok üzerinde bir anlayış, sünnete ittiba, dirayet ve keramete benzer fevkalade haller görülmüştür. Muhterem valideleri şöyle anlatıyor:

- Oğlum Bahaüddin henüz dört yaşlarındayken sığırlardan birini göstererek "Şu bizim geşik boynuzlu ineğimiz, alını beyaz akıtmalı bir buzağı doğursa gerek" dedi ve birkaç ay sonra inek, çocuğun tarif ettiği gibi bir buzağı doğurdu.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, kendisine kadar "Hacegân Yolu" olarak anılan tarikatı, "Nakşibend" yapan, yani tarikata Kendi adı verilen kolbaşı, veliler Şâh-ı olan çok yüce bir şahsiyettir. Adı Muhammed Bahaüddin b. Muhammed, nisbesi "el-Buhârî"dir. Lakabı ise Şâh-ı Nakşibend'dir.

İsminin başındaki "Şâh" kelimesi "Gönül Sultanı" anlamında bir saygı ifadesidir. Allah-ü Teâlâ'nın sevgisini kalplere nakşettiği için de "Nakşibend" denilmiştir. Ayrıca "Nakşibend" lakabının, tarikatın "hafî/gizli zikri" ve "râbitâyı" esas almış olmasından kaynaklandığı da söylenmektedir.

Çünkü "Nakşibend" Farsça bir kelime olup "Nakş" (Nakışçı, nakış yapan) ve "Bend" (Bağ) kelimelerinden meydana gelir. Ya-

pılan bu gizli zikir, bir nevi nakış gibi kalbe işlenip orayı süslediği için, bu zikirden hasıl olan tesir Nakş'a; zikrin kendisi de Bağ'a benzetilmektedir. Tabi müridin şeyhine daima bir ruh bağıllığını sağlayan râbita üzere olması da bir nevi bağıdır.

Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin doğduğu yerin eski adı, Kasr-ı Hinduvan idi. Nakşibend Hazretleri dünyaya teşrif ettikten sonra, Kendilerine nisbetle bu beldeye "Arifler Köşkü" anlamına gelen "**Kasr-ı Ârifân**" denildi. Bunun hikayesi (Baba Semmâsî Hazretlerinin hayatı bölümünde de anlatıldığı üzere) şöyle olmuştur:

Baba Semmâsî Hazretleri bir gün maiyetiyle Kasr-ı Hinduvan'dan geçerken: "Burada, benim burnuma misilsiz bir yiğit kokusu geliyor. Yakında bu yiğit sayesinde Kasr-ı Hinduvan, Kasr-ı Ârifân (Arifler Sarayı) olsa gerekir." buyurur. Bir kaç zaman sonra köye tekrar gelen Baba Semmâsî (Kuddise Sîrruhu): "Size evvelce bahsettiğim irfan erinin kokusu ziyadeleşti. Galiba ol Merd-i Ârif dünyaya geldi" buyurur. Bu sırada Şâh-ı Nakşibend doğalı üç gün olmuştur.

Baba Semmâsî'nin bağıllarından olan Şâh-ı Nakşibend'in dedesi, onu kundak içerisinde getirip Baba Semmâsî'ye takdim etti. Muhammed Baba Semmâsî nur saçan bu yavruya nazar edip:

- Bu bizim oğlumuzdur, biz onu çoktan evlatlığa kabul ettik, buyurdu ve ihvanına dönerek:

- Dünyaya gelmeden kokusunu aldığımız yiğit işte budur. Zamanın en büyük imamı ve mürşidi olacaktır, dedi. Bundan sonra halifelik makamına namzet Seyyid Emir Külâl'e döndü ve:

- Bu benim oğlumdur. Onu sana emanet ediyorum. Şayet eğitimi hususunda kusur ve fütür gösterecek olursan sana hakkımı helal etmem, buyurarak Şâh-ı Nakşibend'i ona ismarladı.

Emir Külâl Hazretleri de:

- Emirleriniz başımın üstüne, şayet bu hususta ihmal gösterir, gevşek davranırsam merd

değilim, buyurarak bu konuda son derece ihtimam göstereceğini ifade etmiş oldu.

Böylece Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin ilk üstadı, dedesinin ve babasının şeyhi olan, henüz üç günlük bir bebek iken manevi evlatlığa kabul eden Muhammed Baba Semmâsî'dir. Sonrasında ise Seyyid Emir Külâl Hazretleri, Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin yetişmesi için titizlikle meşgul olup, Onu tasavvuf da yüksek derecelere ulaştırdı. Seyrî sülûkünü kendiy-

nında ikmâl ettirip manevi emaneti Ona tevdi etti. Ancak Üveysî olarak da Abdülhâlik Gucdüvânî Hazretlerinin ruhaniyetinden manen irşad olmuştur.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri, önce bir süre dînî ilimler tahsili için Semerkand'a gitti. On sekiz yaşlarında Semerkand'taki tahsilini tamamlayarak memleketine döndü ve evlendi. Evlenmesinden bir süre sonra kendisini manevî evlatlığı kabul eden Baba Semmasî Hazretleri vefat etti. Bu arada Kasr-ı Hindüvân'a gelen Emir Külâl hazretleri, şeyhinin vasiyeti üzere Şâh-ı Nakşibend'in manevi eğitimiyle meşgul olmaya başladı. Bu sıralarda Kendisine manevi değeri büyük olan, bir nevi liyakat nişanı sayılan "Tac-ı Azizân" (Ali Râmitenî Hazretlerinin mübarek sarığı) hediye edildi. Bunu Şâh-ı Nakşibend Hazretleri şöyle anlatır:

"Buhâra'dan sonra gelip Kasr-ı Ârifân'da oturmak-taydım. O sırada ilahi lütuflardan biri olarak Hâce Azîzân Ali Râmitenî hazretlerinin mübarek tacları (sarığı) bana ulaştı. Bunun üzerine benim halim değişti, şevkim arttı ve çok kuvvetli bir ümide sahip oldum."

Bu sarık Nakşibend Hazretlerine liyakat nişanı olarak verilmişti. Böylece bu yolu devam ettirecek büyüklerden biri olduğu vurgulanmış ve bir nevi onurlandırılmıştı. Şâh-ı Nakşibend hazretleri şöyle anlatır:

"Arayış içindeki ilk günlerimden birinde Allahın sevgili kullarından biri ile karşılaştım. O vakitler cezbe-lerim çoktu. Bu mübarek zât ile yakınlığım oldu. Bu zât bana:

- Seni Hakk'ın âşinâlarından görüyorum, deyince, Ben de :

- Eğer Allah dostlarının himmet nazarı olursa umarım söylediğin olur, dedim. Tekrar sordu:

- Nefsinle ne haldesin?
- Bulursam şükrederim, bulamazsam sabrederim.
- Bu kolay bir iştir. Önemli olan nefsini zora terk edip onu hapsedeceksin, ekmek ve su vermeyeceksin. Nefsin o hâle gelmiş olacak ki sana isyan etmeyip boyun eğecek.

Bunun üzerine o zâta tevazu gösterip bu hale kavuşmak için kendisinden yardımcı olmasını istedim. Buyurdu ki:

- Sana lazım gelen şudur. Nefsinin ümidi halktan kesilebilmesi için, yalnız kalacağın bir

sahrâya git ve orada Allah-ü Teâlâ'ya ibâdetle meşgûl ol. Orada üç gün kaldıktan sonra, dördüncü gün falan dağın eteklerine git. Oraya giderken karşına eyerlenmemiş çıplak bir ata binmiş bir kimse çıkacak. Ona selâm verip yoluna devam et. Sen onu biraz geçtiğin zaman o sana: "Ey Civanmerd! Dur sana ekmek vereyim." diye seslenecek. Sen hiç iltifat etmeden ve ekmeği almadan geçip git.

O Allah dostu yüce zâtın emri üzere, o sahraya gittim ve üç gün sahrâda yalnız kalıp ibâdet ile meşgûl oldum. Dördüncü gün târif ettiği dağın eteğine vardım. Giderken eğersiz çıplak ata binmiş bir zât karşıma çıktı. Ben selâm verip geçtim. O kimse ardımdan

bana: "Delikanlı dur, sana ekmek vereyim." diye seslendi. Allah dostunun bana söylediği üzere, ona asla iltifat etmedim ve ekmeği almadan yoluma devam ettim. Sonra, bunları yapmamı tavsiye eden o azizin huzûruna vardığımda bana:

- Bahâuddîn! Bundan sonra sana gerektir ki, insanların hatır ve gönüllerini alıp düşkünlerin

hizmetinde bulunasın. Zayıflara ve gönlü kırık olanlara ikram ve hürmette bulunasın. Kimsesizlere yoldaş olup onlara karşı tevâzu gösteresin, dedi. Bu zâtın emirlerine uyarak uzun zaman bu hal üzere bu yolda devam ettim. Sonra tekrar huzûruna çıktım. Buyurdu ki:

- Bahâuddîn! Bundan sonra da hayvanlara bakacaksın. Yük çeken hayvanların vücutlarında yara bere görürsen tedavi edeceksin. Zira onlar, seni yaratan Rabbinin mahlûklarıdır.

Ben bu emre de uyarak çok gayret gösterdim ve bu yolda bir hayli meşgul oldum. Bu arada bazı harikuladeliklere şahit oldum. Bütün bunlar, içimdeki nefis düşmanının mahvolup islâh olması içindi. Daha sonra tekrar o zâtın huzûruna gittim şöyle buyurdu:

- Bahâuddîn! Bundan sonra yolların hizmetiyle meşgûl ol, yolları süpürüp temizle,

gelip geçenlere eziyet verecek şeyleri kaldır ki, yollardan gelip geçenler zahmet çekmesin ve rahatsız olmasınlar.

O mübarek zâtın bu emrine de imtisal ederek, yolları temizlemek ve gelip geçenlere eziyet verecek şeyleri gidermekle meşgul oldum. Bu zât ne emretmişse, büyük bir bağlılık ve sadakatle yerine getirdim. Bu hizmetleri yaparken, Allah-ü Teâlâ'nın nice nimetleri ve ihsânları bana zahir oldu. Nefsim iyice ezildi. Nefsâniyet ve mâsivâdan kurtulup, rûhâniyet derecesine eriştim. Bu sırada bana Hakk'ın nice sırları tecellî etti."

Devam Edecek

ÇANAKKALE ZAFERİNDEN ALTIN SAYFALAR

BİR ADSIZ KAHRAMAN: ESKİ-ŞEHİRLİ NASUH ONBAŞI

Kerevizdere'de düşman biraz ilerlemiş, ikinci taburun önünde büyük bir siper kazmaya muvaffak olmuştu. Düşmanın göstermiş olduğu bu cüret, tek mil taburunu hiddetlendiriyor, hiç kimse bu vaziyetin devamına tahammül etmek istemiyordu. Hatta fırka kumandanı bile hoşnutsuz bir ifadeyle: "Düşmanın ikinci tabura karşı bu kadar cüret göstermesi çok tuhaf" diyordu.

Yüzbaşı da müteessir görünüyordu, bu siperi yıkmak ve tarumar etmek lazım geldiğini hissediyor, fakat bunun için çok büyük bir fedakârlık gerektiğinden ağır davranıyordu. Bir gün tabur kumandanı ile konuşurken şöyle demişti:

-Biz bu siperi yıkar geçeriz ama beni düşündüren, en kıymetli askerlerimden

birkaçının feda edilmesi gerektiğidir.

Yüzbaşının bu sözlerini duyan mütevazı bir asker, Eskişehir'in Ilica Köyünden

Ömer oğlu Nasuh Onbaşı, ilerledi. Mahcup bir tavırla:

-Yüzbaşım, bana izin verin, bu siperi ben yıkayım! dedi. Kendisine refakat

etmesi için de üç arkadaşından başka kimseyi istemiyordu: Kalecik'in Dalbasan Köyünden İbrahimioğlu Hüseyin, Eskişehir'in Ilica Köyünden Mehmedoğlu Abdurrahman, İnegöl'ün Metral Köyünden Resuloğullarından Mehmedoğlu Mustafa.

Artık daha fazla bekleyemezlerdi. Nasuh Onbaşı bütün taburun kalbinde hissettiği arzuya tercüman olmuştu. Tabur kumandanı muvafakat etmiş, yüzbaşı da lâ-

zım gelen talimatı vermişti.

Ara sıra patlayan bombaların ve şarapnellerin alevlerinden başka hiçbir ziya görülmeyen karanlık bir gecede dört kişiden mürekkep bu küçük fakat kahraman ordu, Nasuh Onbaşı'nın kumandası altında, düşman siperine doğru metin ve sarsılmaz bir imanla ilerleyip gitmişti... Yaklaşık 15 dakika kadar sonra, bir anda artan bomba ve tüfek seslerinden anlaşılıyordu ki boğuşma başlamıştı. Bu habersiz hücum karşısında telâşa düşen düşman âdeta kendini kaybetmiş, her tarafa mermi yağdırmaya başlamıştı.

Herkes büyük bir sabırsızlıkla Nasuh Onbaşı ile arkadaşlarını bekliyor, neticeyi bir an önce öğrenmek istiyordu. Nihayet Yedinci Bölük mıntikasından haber gelmişti. Nasuh Onbaşı vazifesini ifa ederek sipere dönmüştü. Fakat yalnızdı. Yanında Mustafa, Hüseyin ve Abdurrahman adlı arkadaşları yoktu. Bu kahraman askerler de vazifelerini ifa etmişler ve bu uğurda can verip şehid olmuşlardı.

Sabahleyin tarumar edilmiş olan düşman siperini gören fırka kumandanı, kendi eliyle "Necmi Osman"yi (Osmanlı Nişanı'nı) Nasuh Onbaşı'nın göğsüne taktı ve bütün taburu tebrik etti. Yüzbaşı gurur ve iftihar ile Nasuh Onbaşı'yı göstererek:

-Bu asker hepimize büyük bir şeref kazandırdı, dedi.

Nasuh Onbaşı mahcup ve mütevazı, fakat mert ve asil bir eda ile "vazifesinden başka bir şey yapmadığını" söylüyordu. Bu hadiseden dört gün sonra Nasuh Onbaşı da şehidler kafilesine iltihak ederek, en şerefli rütbeyi kazanmıştı.

SAĞ KOLUMU KAYBETTİM AMA SOL KOLUM VAR

Seddülbahir ve Conkbayır'ın büyük kahramanlarından biride Bombacı Mehmet Çavuştu. Bu kahraman Anadolu evladı, İngilizlerin bizim siperlerimize fırlattığı el bombalarını korkusuzca yakalayıp hemen karşı tarafa fırlatıyor ve bunun zararının, düşmanın kendisine isabet etmesine sebep oluyordu. İngilizler bunu anlayınca bir taktik düşündüler ve bombaların pimini çektikleri gibi değil de, bir kaç saniye sonra fırlatarak Mehmet Çavuş'un bu bombaları geriye atmasına engel olmaya çalıştılar. İşte böyle bir bombayı Mehmet Çavuş yakalayıp geriye fırlatmadan elinde patladı ve bu patlama sebebiyle sağ eli, bilek kısmından koptu. Neticede onu derhal hastaneye kaldırdılar.

Bu yiğit Anadolu evladı, vazife suuruyla hastahaneden tabur komutanına yazdığı mektubunda şöyle diyordu:

-Komutanım! Sağ kolumu kaybettim ama zararı yok, sol kolum var. Onunla da

pekala iş görebilirim. Beni müteessir eden şey yaramın henüz kapanmamış olmasıdır.

Hastahaneden kurtularak halen harbe iştirak edemediğim için beni mazur görünüz ve affedeniz muhterem komutanım."

İNSANLIK DERSİ

Çanakkale Savaşları'nda savaşıp, bir kolu ile bir ayağını kaybeden Fransız Generali Bridges, kendi vatanına döndükten sonra anlattığı bir savaş hatırasında şöyle diyor:

"Fransızlar, Türkler gibi mert bir milletle savaştıkları için daima iftihar

edebilirler. Hiç unutmam. Savaş alanındaki harp ve döğüş bitmişti. Yaralı ve ölülerin arasında

dolaşıyorduk. Az evvel Türk ve Fransız askerleri süngü süngüye gelip çarpışmışlar ve ağır zâiyat vermişlerdi. Bu sırada gördüğüm bir hadiseyi ömrüm boyunca unutamayacağım. Şöyle ki: Yerde bir Fransız askeri yatıyor, bir Türk askeri de kendi gömleğini yırtmış onun yaralarını sarıyor ve kanlarını temizliyordu. Tercüman vasıtası ile şöyle bir konuşma yaptık:

-Niçin az önce öldürmek istediğin askere şimdi yardım ediyorsun? Mecalsiz

haldeki Türk askeri şu karşılığı verdi:

-Çarpışma durunca yaralarımızı sarmaya başladık. Baktım, bu yaralı Fransız

askeri cebinden yaşlı bir kadın resmi çıkardı. Bir şeyler mırıldanarak dolu gözlerle o resme bakıp öpüyor kokluyordu. Söylediklerinden bir şey anlamıyordum ama o resmin annesine olduğunu hissettim. Benim ise ne anam, ne de beni bekleyen bir kimsem yoktu. İstedim ki o kurtulsun da, onu bekleyen anasının yanına dönsün.

İşte Türk askerinin bu asil ve alicenap duygusu karşısında hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bu sırada yanımda bulunan emir subayım, bu asil ve alicenap Türk askerinin yakasını açtı. O anda gördüğüm manzara sebebiyle yanaklarımdan akan göz yaşlarımin donduğunu hissettim. Çünkü o Türk askerinin göğsünde, bizim askerinin yarısından çok daha ağır bir süngü yarası vardı ve kendi yarasına bir tutam ot tıkamıştı.

Bir müddet sonra ikisi de öldüler..."

MEHMETÇİĞİN ARKASINDA SIRADAĞLAR GİBİ DURAN ANALAR

Sene 1915 Türkiye'nin dört bir yanı istila edilmiş ve her taraftan cepheye asker gönderiliyor. Bu askeri birlikleri taşıyan trenler-

den bir tanesi de Bilecik istasyonunda harekete hazır vaziyette bekliyordu.

Hava bulutlu, yıldızsız ve zifiri karanlıktı. Bu karanlık ve yağışlı havada trenin tam karşısında, kapısı açık bir vagonun hizasında bir karaltı vardı, adeta oraya mihlanmış vaziyette duruyordu. Abdulkadir Kemal bu karaltının ne olduğunu anlamak için yaklaştı, evvela onun nöbetçi olduğunu düşünmüştü ama yaklaşıncaya, elinde bir değnek, sırtında bir torba olan beli bükülmüş bir nine olduğunu gördü. Bu yaşlı ninenin gözleri, şmşek çaktığı her kısa zaman aralığında vagona yöneliyordu. Abdulkadir sordu:

-Ana, bu yağmurun altında ne duruyorsun? Nine doğruldu ve:

-Şimendiferde asker oğlum var; onu geçirmeye, selametlemeye geldim.

-Oğlun kimdir, nerelidir?

-Söğüt'ün Akgünlü köyünden, Osmancığın ana yatağından Mahmud oğlu

Hüseyin...

-Oğlunu çağırمامı ister misin?

-Ne diyeyim evladım çok memnun olurum. Zahmet olmazsa bir çağır, sana duâ

ederim.

-Abdulkadir vagona yöneldi ve o askerin künyesini okudu:

-Mahmud oğlu Hüseyin, Söğüt!..

Hüseyin vagondan atladi, koşarak anasına doğru geldi ve hürmetle elini öptü, sarıldı ve hasret giderdiler. Kısa bir vedalaşmadan sonra anne, ciğerparesi oğluna bir daha sarıldı onu kokladı ve ardından şöyle dedi:

-Oğlum Hüseyinim bak beni iyi dinle! Baban Dömeke'de, dayın Şıpka'da,

abilerin ise Çanakkale'de şehit oldular. Bak son yongam sensin! Eğer minarelerden ezan sesleri

kesilecek, kandilleri sönecekse, şehidimizin kanından rengini alan al bayrağımız göklerde dalgalanmayacaksa, sütüm sana aram olsun öl de geri dönme! Bu arada yolun Şibka'ya uğrarsa dayının ruhuna Fatıha okumayı unutma olur mu? Haydi oğul, Allah yolunu açık etsin.

Hüseyin bu sözleri kabul kulağıyla, derin bir hürmet ve saygıyla dinledikten sonra annesini ve Abdulkadir'i selamlayıp ayrıldı.

Abdulkadir, bu büyük ruhlı kadının tüm söylediklerine kulak misafiri olmuş, hayret ve takdirle dinlemişti, sordu:

-Ana, demek ki sizin soyunuzun erkekleri hep şehit oldular öyle mi?

-Yalnız bizim soyumuz değil oğul, elli yıldır köylü mezarlığına erkek gömemedi. Hep

savaş meydanlarında şehit oldular.

-Yani şimdi köyünüzde hiç erkek yok mu?

-Evlad! Köyümüz bütün erkek dolu! Bizi beğenemediniz mi? Bu güne dek hiçbir

işimiz geri kalmadı. Evelden nasılsak yine öyleyiz, bağrımıza kara taş bağladık düşman def olup gidinceye kadar dayanacağız. Yaradanım bana o günü göstermeden canımı almasın, dedi.

Abdulkadir, bu kahraman ruhlı yaşlı kadının karşısında adeta donmuş kalmıştı. İftiharla göğsü kabardı, dayanamadı ve elinde olmadan gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı.

İşte Mehmetçiğin arkasında sıra dağlar gibi duran analar... Asla zaaf göstermeyen, göz yaşlarını içine akıtan ve bütün erkek işlerini omuzlayıp şikayet etmeden götüren bu analar, Çanakkale'nin gerçek kahramanlarıdır. Onlar Mehmetçiği Mehmetçik yapan ruhu imanla yoğurmuşlardır.

DIABET

Dr. Ömer Coşkun

Diabet, diğer adıyla şeker hastalığı sık görülen bir rahatsızlıktır. Bu hastalık dikkat edilmezse vücudumuzda ciddi sonuçlara yolaçar.

Pankreasın ürettiği insülinin yetersizliği veya etkisizliğinden kaynaklanır. İnsülin olmayınca, besinlerle aldığımız şeker ve diğer besin unsurları, ihtiyaç duyan hücrelere giremez. Böylelikle, hücreler şekersizlik çekerken, kanda şeker normal değerlerin üstüne çıkar. Kanda şekerin çok artması, zehir etkisi yaratır ve vücudun tüm hücrelerini tahrip eder.

TANSALP ÖZEL

Migren Hastalığını tedavi edici, Mikrop öldürücü ve hücre yenileyici özellikleri sayesinde; mukoza iltihaplarında, gastrit, mesane iltihabı, mide ve bağırsak mukoza iltihabında, ağız boşluğu iltihabında ve mide ve bağırsak ülserinde başarıyla kullanılabilir.

Ayrıca, solunum sistemine olumlu

etkileriyle öksürük ve aşırı ses kısıklığında özellikle önerilir. Balgam söktürücüdür. Gırtlak ve bademcik iltihabı ve ağız kuruluğunda da başarıyla kullanılabilir. Nefes darlığına yol açan akciğer amfizemi bile iyileştirilebilir. Kaşınan ve yanan deri alerjilerinde, yaralarda, çibanlarda, şiş ayak ve ellerde kullanılır. Tansalp'in bileşimindeki doğal maddelerin varlığı için Allah'a ne kadar şükretsek azdır.

Kullanım şekli: Sabah bir su bardağı ılık veya soğuk suya bir süzen poşet katılır, akşam içilir. Akşam katılır, sabah içilir. Günde iki defa, sabah akşam, on saat demlendikten sonra içilir.

BODUROTLU

Kan şekeri düşürücü özelliğe sahiptir. Pankreas ve Karaciğeri çalıştırır. İçinde bulunan zengin bitkilerden dolayı vücudun tüm hastalıklara karşı savunma sistemini güçlendirir. Mantar, egzama ve sedef gibi deri hasta-

lıklarında etkilidir.

Özellikle kanser hastalarının tedavilerine destek olarak etkili faydaları görülmüştür. Akciğer ve Karaciğeri rahatlatır. Kan dolaşımını hızlandırır ve kanı temizler. Sinir sistemini yumuşatır.

Kullanım şekli: Sabah akşam bir su bardağı sıcak suya, bir süzen poşet konulup 10 dakika demlenir ve içilir.

MİRİTİLİN

Şeker hastalığı tedavisine, vücuttan ödem atmaya yardımcıdır. Mikrop öldürücü bitkisel destek ürünüdür.

Kullanım şekli: Sabah - Akşam 1 Adet alınır.

ÇAŞŞIRKÖKLÜ ÇAY

Yüksek kan şekeri düşürücü özelliği vardır.

Vücut direncini artırır. Fiziksel ve zihinsel dayanıklılığı artırır. Aşırı stres ve yorgunluktan kaynaklanan performans düşüklüğünü giderir. Erkeklerde cinsel gücü, sperm sayısını ve testosteronu artırır. Karaciğerden çeşitli toksik maddelerin atılımını hızlandırır. Karaciğer hücre yenilenmesini kolaylaştırır.

Yaşlılık etkilerinin geciktirilmesine faydalıdır. (Anti-aging etki). Yorgunluğu azaltmak ve çalışma isteğinizi artırmak için yararlıdır. Stres, depresyon veya diğer sert ve olumsuz koşullar altındaki vücut metabolizmasını koruyan bir tonik etkiye sahiptir.

Şeker hastalığının iyileşmesine yardımcı olabilir ve kandaki şeker, lipid ve kolesterol seviyesini düşürür. Antitümöral etkisi vardır. Kansere karşı koruyucudur. Anemiye (kansızlık) karşı iyi gelir ve özellikle kanser hastalarında görülen kandaki bazı eksiklikleri giderebilir. Bağışıklık sistemini güçlendirir ve kalp-damar sistemi üzerinde olumlu etkisi vardır. Prostat büyümesi ve iltihabında etkilidir.

Kullanım şekli: Sabah akşam bir su bardağı sıcak suya, bir süzen poşet koyarak 10 dakika demledikten sonra içebilirsiniz.

CA20

Metabolizmayı düzenler.

Kullanım şekli: Günde bir kez bir tatlı kaşığı yenilmesi tavsiye edilir. Çorbaya karıştırılabilir.

SIHİR VE BÜYÜNÜN HAKİKATI, MÂHİYETİ VE HÜKMÜ

Ebû Muhammed el-Makdisî (*Rahimehullâh*)ın beyanı vechile: “Sihir; ehline malum olan bir takım kurallara bağlı olarak yapılan büyüler, efsunlar ve düğümlere üflemler gibi, İslam’ın izin vermediği bir takım muamelelerdir. Bakara Sûresi’nin 102. âyet-i kerîmesiyle Felak Sûresi’nin 4. âyet-i kerîmesinin beyanlarından yola çıkan Ehl-i Sünnet ve’l-Cemaat mezhebi sihrin sabit olduğuna, kalplere ve bedenlere tesir edebildiğine, kişiyle eşinin arasını ayırabildiğine hatta hasta edip öldürebildiğine hükmetmişlerdir. Tabi ki bütün bunlar imtihan gereği **Allâh-u Te’âlâ**’nın izin vermesiyledir. Ancak şu da bilinmelidir ki; büyü yapmak ve yaptırmak sakınılması gereken en büyük yedi günahın biridir.” (*Müslim, İman:145, Buhârî, Vesâyâ:23*)

BÜYÜLERİ BOZAN ÂYET-İ KERİMELER VE DUÂLAR

Müslüman kimsenin büyüden korunması için âyet-i kerîme ve hadîs-i şeriflerde beyan edilen zikirlerle sarılması gerekir. Çünkü onlar sağlam kaledir. Ancak bu âyetlerin tesir etmesi için sağlam îman, **Allâh**’a tevekkül ve îtimat şarttır. Büyüden korunmak için en tesirli birkaç terkip vardır ki burada onları zikredeceğiz:

1) Bakara Sûresi’nin okunması büyüünün zararlarını ortadan kaldırır. Nitekim hadîs-i şerifte: “Bakara Sûresi’ni okuyun, onu okumak berekettir, terk etmek pişmanlıktır, sihirbazların ona gücü yetmez” buyurulmuştur. (*Müslim, Müsâfirin:252*)

2) **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in hasta olan eshâbına okuduğu şu duâ da sihri iptale vesîledir:

«اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، إِشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا.»

“Ey insanların Rabbi olan Allâh! Sıkıntıyı gider, şifa ver, şifa verecek ancak Sensin. Senin şifandan başka hiçbir şifa yoktur. Bir şifa ver ki hastalık bırakmasın.” (*Buhârî, no:5743*). Bu duayı hasta kendisine de okuyabilir, başkası da ona okuyabilir.

3) **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) büyüden rahatsızlandığı zaman **Cibrîl** (*Aleyhisselâm*)ın ona okuduğu şu rukye de çok tesirlidir:

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ.»

“Sana eziyet verecek her şeyden Allâh’ın izniyle sana ilaç yapıyorum. Her canlının ya da kıskancın nazarının şerrinden de Allâh sana şifa versin. Allâh’ın ismiyle sana ilaç yapıyorum.” (*Müslim, no:2186*). Bu duayı hasta da okuyabilir, hasta üzerine de okunabilir, ancak üç kere okunması sünnettir.

4) Sihrin yapıldığı yer tespit edilip büyü malzemeleri telef edilirse sihir bâtil olur. Nitekim “*Buhârî*”de rivayet edildiği üzere **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) kendi tüyleriyle ve tarak dişleriyle yapılan büyülerini **Hazret-i Ali Efendimizi** göndererek kuyudan çıkarttırmıştır.

Bundan dolayı insan saç ve tırnak gibi atıklarını toprağa gömmeli, büyü yapmak isteyenlere fırsat vermemelidir.

5) Acve hurması yenmelidir. Nitekim hadîs-i şerifte: **“Her kim sabah aç karnına yedi Acve hurması yerse o gün kendisine ne zehir ne de sihir zarar veremez”** buyurulmuştur.

(Buhârî, no:5769, Müslim no:2047)

Acve hurması Medine’de yetişen hurmaların en değerlilerindedir. Bazı hadîs-i şeriflerde “Acve-i âliye” kaydı bulunduğu için özellikle Kuba bölgesinde yetişen Acve hurmasının tercih edilmesi, hiç değilse Medine sınırlarında yetişen Acve’nin temin edilmesi, rivayetleri cem etmek bakımından daha ihtiyatlıdır. **Hattâbî** (Rahimehullâh)ın beyanı vech ile; “Acve hurmasının zehirden ve sihirden koruması o hurmanın kendi özelliğinden değil de, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in onun hakkında yaptığı dua bereketiyledir.” (İbn-i Hacer, Fethu’l-Bârî, 10/250)

6) Hacamat yani kan aldirmek da büyüü bozan tedavi türlerindedir. Büyü bozulması için özellikle sihir nedeniyle zarar gören belli bir bölge varsa oradan kan alınır. Ama her hâlükârda baştan aldırılması sihrin iptali için en faydalı usuldür. (Muhammed Yûnus Abdüssettâr, Şifâu’r-rûh, sh:129-134)

7) Sihirden, delilikten, ağırlardan, felçten vesair görünen görünmeyen tüm hastalıklardan şifa bulmak isteyen, cin ve insan şerrinden korunmayı dileyen herkesin Kur’ân-ı Kerîm’den bazı âyet-i kerîmeleri, peşine de İhlas ve Felak-Nas Sûrelerini en az günde bir kere yakînî itikad ile okumaya devam etmesi şarttır. Çünkü bunun faydası birçok evliyâ-ullâhın tecrübesiyle sabit olmuştur. Bunları hastanın kendisi de okuyabilir, başkası da ona okuyabilir.

Nitekim **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu âyetleri sancısı olan bir sahabîye okuduğunda o hiçbir hastalığı kalmayarak huzûr-u risâletten kalkmıştır. (Ahmed ibn-i Hanbel, no:21212, Hâkim, el-Müstedrek, no: 8269, 4/485, Heysemî, Mecme’u’z-Zevâid, no: 8467, 5/197)

Yine bir hadîs-i şerifte: **“Bir gece içinde 33 âyet okuyana ne bir yırtıcı hayvan ne de bir hırsız o gece zarar veremez ve o kişinin canına da, malına da, çoluk çocuğuna da sabaha kadar âfiyet verilir”** buyurulmuştur. (Suyûtî, Ed-Dürrü’l-mensur, 1/70-71)

Bu iki rivayette geçen âyet-i kerîmeler de: Fâtiha-i Şerîfe, Bakara Sûresi’nin başından 4 âyet-i kerîme, Bakara Sûresi’nin 163 ve 164. âyet-i kerîmeleri, Âyete’l-Kürsî ve peşindeki iki âyet-i kerîme, Bakara Sûresi’nin son 3 âyet-i kerîmesi, Âl-i ‘İmran Sûresi’nin 18. âyet-i kerîmesi, ‘Âraf Sûresi’nin 54-56. âyet-i kerîmeleri, İsrâ Sûresi’nin son 2 âyet-i kerîmesi, Mü’minûn Sûresi’nin son 3 âyet-i kerîmesi, Sâffat Sûresi’nin ilk 10 âyet-i kerîmesi, Rahmân Sûresi’nin 33-35. âyet-i kerîmeleri, Haşr Sûresi’nin son 3 âyet-i celîlesi, Cin Sûresi’nin ilk 4 âyet-i kerîmesi, İhlâs-ı şerîf ve Felak-Nas sûreleridir.

Bazı velîlerin özellikle sihri iptal hususunda faydalı buldukları Bakara Sûresinin 102. âyet-i kerîmesi, Âl-i ‘İmran Sûresi’nin 19. âyet-i kerîmesi, ‘Âraf Sûresi’nin 118-121. âyet-i kerîmeleri, Yûnus Sûresi’nin 79-82. âyet-i kerîmeleri, Tâhâ Sûresi’nin 65-69. âyet-i kerîmeleri, Rahmân Sûresi’nin 31-32. âyet-i kerîmeleri, Kalem Sûresi’nin 51-52. âyet-i kerîmeleri, Cin Sûresi’nin 5. âyet-i kerîmesi, bir de Kâfirûn Sûresi’ni de bu âyet-i kerîmeler arasına ilave ettik. (Ebû Talha Muhammed Yunus, Şifâu’r-rûh, sh: 128-139)

○ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ○

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ○ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ○ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ○ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ○ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ○ أَلَمْ ○ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ○
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ○ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ ○ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ○ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ
رَبِّهِمْ ○ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ○ وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ ○ عَلَى مُلْكٍ سُلَيْمٍ ○ وَمَا
كَفَرَ سُلَيْمٌ ○ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ ○ وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكِ
بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ ○ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ○
فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ○ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ
اللَّهِ ○ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ ○ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ○ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ
وَلَيْبَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ ○ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ○ وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ ○ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ
الرَّحِيمُ ○ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ○ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ ○ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي
فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ ○ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ ○ وَتَضْرِبُ الرِّيَاحُ ○ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ○ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ○ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ ○ وَلَا نَوْمٌ ○ لَهُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ ○ وَمَا فِي الْأَرْضِ ○ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ ○ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ ○ وَمَا

خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا
يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٥٩﴾ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ
يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَاللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ
الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٦١﴾
لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوْهُ يُحَاسِبْكُمْ
بِهِ اللَّهُ فَاصْبِرْ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبْ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٢﴾ أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا
أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ
مِّن رُّسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٦٣﴾ لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا
إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا
رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِضْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ
لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٤﴾
شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٦٥﴾ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِن بَعْدِ مَا
جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٦٦﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ
يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ
اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٦٨﴾ وَلَا تُفْسِدُوا
فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

وَ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٠﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ فغلبوا هُنَالِكَ وَ انقلبوا صَاغِرِينَ ﴿٤٢﴾ وَ ألقى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ ﴿٤٣﴾ قَالُوا
 أَمَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾ وَ قَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٤٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةُ قَالَ
 لَهُمْ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ
 سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤٧﴾ وَ يُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٨﴾
 قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ وَ لَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ
 وَ لَا تُخَافُتْ بِهَا وَ ابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿٤٩﴾ وَ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَ لَمْ يَكُنْ
 لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذَّلِيلِ وَ كَبِّرْهُ تَكْبِيرًا ﴿٥٠﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِمَّا أَنْ
 تُلْقَىٰ وَ إِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿٥١﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِجَابُهُمْ وَ عَصِيْبُهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ
 سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٥٢﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿٥٣﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ
 ﴿٥٤﴾ وَ أَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَ لَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ
 أَتَىٰ ﴿٥٥﴾ وَ الصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿٥٦﴾ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ﴿٥٧﴾ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٥٨﴾ إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٥٩﴾
 رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا وَ رَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿٦٠﴾ إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ
 الْكَوَاكِبِ ﴿٦١﴾ وَ حِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿٦٢﴾ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَىٰ وَ يُقَذَّفُونَ
 مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٦٣﴾ دُحُورًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿٦٤﴾ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ
 ثَاقِبٌ ﴿٦٥﴾ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ﴿٦٦﴾ فَتَعَالَى
 اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿٦٧﴾ وَ مَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ
 لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٦٨﴾ وَ قُلِ رَبِّ اغْفِرْ وَ ارْحَمْ وَ أَنْتَ خَيْرُ
 الرَّاحِمِينَ ﴿٦٩﴾ سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهُ الثَّقَلَانِ ﴿٧٠﴾ فَبَايَ الْأَعْرَابِ ﴿٧١﴾ تَكْذِبَانَ ﴿٧٢﴾ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ

وَالْإِنْسِ إِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ
 إِلَّا بِسُلْطَانٍ ۖ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۝ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا
 تَنْتَصِرَانِ ۖ لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدِّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ ۗ
 وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ۖ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ
 الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ۖ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ
 السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۖ هُوَ اللَّهُ
 الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۖ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ
 وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ۖ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ۖ قُلْ أَوْحَى إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ
 مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ۖ يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا
 أَحَدًا ۖ وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ۖ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا
 عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ۖ وَأَنَا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۖ قُلْ يَا أَيُّهَا
 الْكَافِرُونَ ۖ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۖ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۖ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا
 عَبَدْتُمْ ۖ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۖ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ۖ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۖ
 اللَّهُ الصَّمَدُ ۖ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۖ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ۖ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۖ
 مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۖ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۖ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۖ وَمِنْ
 شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ۖ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۖ مَلِكِ النَّاسِ ۖ إِلَهِ النَّاسِ ۖ مِنْ شَرِّ
 الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ۖ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ۖ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ۖ

يَا اللَّهُ يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ يَا مَلِكُ يَا قُدُّوسُ يَا سَلَامُ يَا مُؤْمِنُ يَا مُهَيِّمِنُ يَا عَزِيزُ
 يَا جَبَّارُ يَا مُتَكَبِّرُ يَا خَالِقُ يَا بَارِئُ يَا مُصَوِّرُ يَا غَفَّارُ يَا قَهَّارُ يَا وَهَّابُ يَا رَزَّاقُ يَا
 فَتَّاحُ يَا عَلِيمُ يَا قَابِضُ يَا بَاسِطُ يَا خَافِضُ يَا رَافِعُ يَا مُعِزُّ يَا مُذِلُّ يَا سَمِيعُ يَا بَصِيرُ
 يَا حَكَمُ يَا عَدْلُ يَا لَطِيفُ يَا خَبِيرُ يَا حَلِيمُ يَا عَظِيمُ يَا غَفُورُ يَا شَكُورُ يَا عَلِيُّ يَا
 كَبِيرُ يَا حَفِيفُ يَا مُقِيتُ يَا حَسِيبُ يَا جَلِيلُ يَا كَرِيمُ يَا رَقِيبُ يَا مُجِيبُ يَا وَاسِعُ
 يَا حَكِيمُ يَا وَدُودُ يَا مُجِيدُ يَا بَاعِثُ يَا شَهِيدُ يَا حَقُّ يَا وَكِيلُ يَا قَوِيُّ يَا مَتِينُ يَا وَلِيُّ
 يَا حَمِيدُ يَا مُحْصِيُّ يَا مُبْدِيُّ يَا مُعِيدُ يَا مُخَيِّ يَا مُمِيتُ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ يَا وَاجِدُ يَا
 مَاجِدُ يَا وَاحِدُ يَا أَحَدُ يَا فَزْدُ يَا صَمَدُ يَا قَادِرُ يَا مُقْتَدِرُ يَا مُقَدِّمُ يَا مُؤَخِّرُ يَا أَوَّلُ يَا
 آخِرُ يَا ظَاهِرُ يَا بَاطِنُ يَا وَالِيُّ يَا مُتَعَالِيُّ يَا بَرُّ يَا تَوَّابُ يَا مُنْتَقِمُ يَا عَفُوُّ يَا رَوْوْفُ
 يَا مَالِكُ الْمُلْكِ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا مُقْسِطُ يَا جَامِعُ يَا غَنِيُّ يَا مُغْنِيُّ يَا مَانِعُ
 يَا ضَارُّ يَا نَافِعُ يَا نُورُ يَا هَادِيُّ يَا بَدِيعُ يَا بَاقِيُّ يَا وَارِثُ يَا رَشِيدُ يَا صَبُورُ.

ESMÂULLÂHÎ'L-HÜSNÂ

Şeyh Mâu'l-Ayneyn eş-Şenkîti (Rahimehullâh)ın beyanı vechile; esmâ-i hüsnâyı üç yâhut beş ya da yedi kere okuduktan sonra dünya ve âhiret işlerinden her hangi biri hakkında kalbindeki muradının husulünü niyet ederek aşağıdaki duayı okursa inşâallâhü Te'âlâ hâceti yerine getirilir. (Muhammed Rikâbî er-Raşîdî, Ta'liku Şerhi Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:160-161)

«كَهَيْعَظْ، حَمَّ عَسَقَ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي مُحْكَمِ كِتَابِكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي.»

ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF «الرَّحِيمُ» İSM-İ CELÎLİ

«الرَّحِيمُ» ism-i şerîfi sığa bakımından bir önceki «الرَّحْمَنُ» ismi şerifinden daha mübalağalıdır. Zîra bu ism-i şerîfin muktezası **Allâh-u Te'âlâ**'nın kullarına imdadıdır ki bu yardım mahlûkatın icadından sonra tahakkuk etmektedir.

Ayrıca **Allâh-u Te'âlâ** Ahzab Sûresi'nin 43. âyet-i kerîmesinde:

﴿وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا﴾

“O, inananlara karşı dâima rahîm olmuştur” buyurarak bu ism-i şerîfini özellikle müminlere tahsis etmiştir. Zaten:

﴿إِنَّمَا نُمَلِّئُهُم لِيَازِدُوا إِثْمًا﴾

“Biz onlara ancak günahları artsın diye mühlet veriyoruz” (*Âli 'Imrân Sûresi:178*) kavli şerîfinin müfâdı vechile kâfirlere yapılan her türlü medet ve imdat kendileri hakkında mihnet ve ziyade azaptır. Müminlere lutfedilen genişlikler ise onlar hakkında büyük bir rahmet ve ziyade sevaptır.

İcad nimeti hakkında kâfir ve mümin eşitse de, var edildikten sonra terettüp eden sevap ve azaplar hususunda birbirlerinden çok farklıdırlar. **Allâh-u Te'âlâ**'nın rahmâniyyetinin bilinmesi ancak rahîmiyyeti ile zahir olabilir.

Zaten her varlık onun ihsanları içerisinde boğulup kalmıştır ve hiçbir mevcut iki nimetin dışında kalmamıştır ki, onlardan biri icad (var ediliş) nimetidir, ikincisi imdat (var edildikten sonra yaşayabilmesi için yardım olunma) nimetidir.

Bundan dolayı **Ebû Medyen** (*Radyallâhu Anh*): “Hakk Te'âlâ müstebid (her istediğini zorla da olsa yaptıran), halk ise müstemid (dâima yardıma muhtaç vaziyette)dir” buyurmuştur.

İmâm-ı Şebrâvî (*Rahimehullâh*)ın beyanı vechile «الرَّحْمَنُ» dünyada günahları örten, «الرَّحِيمُ» ise âhirette mağfiret edendir.

Abdullah ibni Mübârek (*Radyallâhu Anh*)a göre «الرَّحْمَنُ» istendiğinde veren, «الرَّحِيمُ» ise istenmediğinde kızandır.

Bir kavle göre «الرَّحْمَنُ» ateşten kurtaran, «الرَّحِيمُ» ise cennete girdirendir.

Diğer bir görüşe göre ise «الرَّحْمَنُ» sıkıntıları gideren «الرَّحِيمُ» ise kalpleri nurlandırandır. (*Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî 'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi 'l-hüsnâ, sh:7*)

«الرَّحِيمُ» ism-i şerîfi “İnanan kullarına muhabbetiyle ve rahmetiyle çok ince lütuflarda bulunan Zat” mânâsını taşımaktadır. **Allâh-u Te'âlâ** müminleri hususî bir velâyet ile dost kabul etmiş, bu dostluğun neticelerini izhâra Kâdir olan bir Zat olarak da rahmetinin eserlerini onlar üzerinde belirgin hale getirmiştir. Özellikle de tevekkül edenler hakkında bu rahmeti bâriz bir şekilde gerçekleştirmiştir. Nitekim:

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ﴾

“Azîz ve Rahîm olan Zat'a güven” (*Şu'arâ Sûresi: 217*) âyet-i kerîmesi bu hakîkati nâtıktır.

Bazı muhakkık âlimlerden nakledildiğine göre; **Allâh-u Te'âlâ**'nın «الرَّحْمَنُ» ism-i şerîfinden sâdır olan rahmet ile «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfinden sudûr eden rahmet arasında şöyle bir fark vardır:

«الرَّحْمَنُ» isminden sudûr eden rahmet dünyevî nimetler cinsinden oluşu için onlara ulaşma uğrunda bir takım zahmetler çekilmesi, elde edildikten sonra da yok olma tehlikesinin kederine düşülmesi kaçınılmazdır.

«الرَّحِيمُ» ism-i şerîfinden sudûr eden rahmet ise cennet nimetleri kabîlinden olması münâsebetiyle onlara hiçbir sıkıntı karışmaz. İşte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in “Dünyaya bir rahmet indirilirken, doksan dokuz rahmetin âhirete ayrıldığı” hususundaki hadîs-i şerîfi bu rahmet-i mahzaya işaret etmektedir ki buna göre bir rahmet «الرَّحْمَنُ» isminin rahmetidir, doksan dokuz rahmet ise «الرَّحِيمُ» isminin rahmetidir.

Bu ism-i şerîf ile tekarrub yani **Allâh-u Te'âlâ**'ya yaklaşabilme yolu, yoksullara yardım ederek, dara düşenlerin elinden tutarak, yakın uzak, âsî ve itaatkâr bütün kullara merhamet ederek, özellikle yanında çalışan insanlara acıyarak, insanlara akıllarının aldığı nisbette söz söyleyerek, kalp kırıcı sert vaazlar yapmayarak, Müslümanların ölümlerini ziyaretten, duadan ve istiğfardan mahrum bırakmayarak İlâhî rahmetten nasiplenmeye çalışmaktır.

Böylece insan **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisine ulaştırdığı nimetlere şükredebilmiş, bu sayede de kendisini yeni rahmet esintilerine namzet etmiş olur.

Rahmetlerin en hayırlısı insanın önce kendisine acımasıdır ki bu da kendisini daima şerîfatın ahkâmının ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ittiban gölgesinde sabit kılmasıyla gerçekleşebilir. (*İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:29-30*)

«الرَّحِيمُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSSI

1) **Allâh-u Te'âlâ**'nın Rahmân ve Rahîm isimleriyle dua eden kişi büyük bir rahmet celb etmiş olur. Âişe vâlidemizden rivâyete göre; babası Ebû Bekr (*Radıyallâhu Anh*) ona şöyle demiştir; Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bana şu duayı öğretti ve:

“**İsâ** (*Aleyhisselâm*) **onu havârilere öğretirdi**” buyurdu. Eğer üzerinde Uhud Dağı kadar borç olsa **Allâh-u Te'âlâ** bu dua bereketiyle elbette onu sana ödettirir. O dua da şudur. (*Hâkim, el-Müstedrek, 1-515*):

«اللَّهُمَّ فَارِجِ الْهَمَّ كَاشِفِ الْغَمِّ مُجِيبِ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهَا أَنْتَ تَرَحَّمْنِي فَارْحَمْنِي بِرَحْمَةٍ تُغْنِينِي بِهَا عَنْ رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ.»

م	ى	ح	ر
۱۹۹	۱۹	۳۲	۳۹
۳۳	۵۱	۲۰	۱۸۵
۱۷	۲۰۱	۳۷	۳۴

2) Her gün yüz kere «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfini zikretmeye devam eden kişiye karşı bütün kalpler yumuşar.

3) İstenmedik bir şeyle karşılaşacağından endişe eden kişi «الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ» isimlerini yüz kere zikreder veya yazıp üzerinde taşır.

4) Murâdına ermek isteyen kişi «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfini çokça zikreder.

5) «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfinin bir hâssası da yaratıklara karşı kalbin rikkat ve merhamet kazanmasıdır. Bu vesileyle her gün bu ism-i şerîfe yüz kere devam eden kişide mahlûkata karşı büyük bir şefkat ve acıma duygusu hâsıl olur.

6) «الرَّحِيمُ» ism-i celîlinin kıymetli havâssından biri de dünya ve âhirette mazharı rahmeti Mevlâ olup, insanlar arasında makamı ve mertebesi yüksek, hürmet ve muhabbeti de çok olmaktadır.

Her gün beş vakit namazı müteakiben iki yüz seksen dokuz adet «يَا رَحِيمُ» zikrine devam eden kimse, her hususta hayırlara muvaffak olur, dünya ve âhret âfetlerinden mahfuz olur (korunur), maksadlarına nâil olarak mesud olur ve rahat bir hayat geçirir.

Cenab-ı hak ona hüsnü ahlâk, rızık-ı kesîr, âfiyeti beden (güzel ahlak, bol rızık, vücut sıhhati) velhâsıl her türlü nimetleri ihsan buyurur.

7) «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfinin şu vefk-ı mubârekini; bir gümüş levha üzerine nakşettirip üzerinde taşıyan kimsenin rızıkı artar, hayatı refah ile geçer, kimse ona zarar veremez, her yerden özellikle e'âzım (yüksek mevki sahipleri) tarafından hürmet, muhabbet ve merhamet görür.

8) Beşinci maddede gösterilen vefk-i şerîfi bir gümüş levhaya nakşedip, hırçınlık gösteren, ağlayıp bağırın, uyku uyumayarak vâlidesini daima rahatsız eden çocuğun kundağına veya üstüne asarlarsa o çocuk bu hallerden kurtulur ve herkesi rahat bırakır.

Ayrıca bu ism-i şerîfi bir kâğıt üzerine iki yüz seksen dokuz defa yazıp, uykusunda korkan ve dâimâ ağlayan bir çocuğun üzerine asarlarsa biiznillâhi Te'âla bu halden kurtulur.

9) Merhamet ve şefkat celbedip, buğuz ve düşmanlığın giderilmesi için bu ism-i şerîfi misk ve safran ile yapılan bir mürekkeple temiz kâğıt üzerine iki yüz seksen dokuz defa yazıp, bir muşambaya sararak üzerinde taşımak lâzımdır.

Tam bir itikad ve hulûs-u kalp ile bunu yazıp taşıyan kimse niyet ve maksadına nâil olur. En katı kalpli kimseler tarafından bile rahmet ve şefkat görür. Kendisine karşı buğuz ve adâveti olanların düşmanlıkları zâil olur.

10) «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfinin şu vefkini yazdıktan sonra kenarına:

م	ى	ح	ر
۳۰	۷۸	۱۹۳	۱۱
۱۷۹	۲۵	۱۶	۳۸
۹	۳۷	۱۴۵	۹۵

﴿وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ﴾

âyet-i kerîmesini (İsrâ Sûresi:82'den) yazıp, suya koyarak humma ve sıtmaya mübtela olan bir hastaya içirirlerse hasta ifâkat bulur (ayılır).

11) Malum ola ki «الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ» yahut «يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ» zikr-i şerifleri dara düşenler için belaları açan bir kâşif, korkanlar için de bir emandır.

Cuma günü akşam üzeri bu iki ism-i şerîfi bir yüzük üzerine yazıp daima parmağında taşıyan ve ara sıra bu esma-i celîle (zikri) ile terdîb-i lisan eden (dilini ıslak tutan) kimse her işinde Cenâb-ı Bârî Te'âlâ'nın lütfu keremine mazhar olur.

(Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhî'l-hüsnâ, sh:11, Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:19, Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-râk alâ Râtiki'l-fetk, sh:320, Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-esrâr fi'l-havâssı ve'l-ezkâr, 1/99-100, Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/49-50)

ERBA'İN-İ İDRÎSİYYE

(İDRÎS (Aleyhisselâm)A ÖĞRETİLEN KIRK İSM-İ ŞERÎF)

Hasen (*Radıyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: “Ben **Haccac-ı Zâlim**’den saklanıyordum ve bu isimlerle **Allâh**’a dua ediyordum, **Rabbim** de onu benden engelliyordu. Altı kere yanıma girdiğinde hemen bu esmâ ile **Allâh**’a dua ettim, o da onun ve adamlarının gözlerini beni görmekten engelledi.”

Bütün günahların ve hatâların mağfireti için bu isimlerle **Allâh-u Te’âlâ**’ya dua etmek isteyen kimse üç gün oruç tuttuktan sonra gusül abdesti alıp yeni elbiseler giyinsin ve her göz sâhibi uyuduğu zaman geniş bir araziye çıksın ve bu isimlerle **Allâh-u Te’âlâ**’ya kırk kere dua etsin. Çünkü bunlar tevbe günleri adedince kırk isimden ibârettir.

Bunu yapan kişi âhiret ve dünya hakkında ne dua yapar ise **Allâh-u Te’âlâ** ona muradını ihsan eder. Ancak duasının en büyük kısmını âhiret işlerine ayırmalıdır. Her duadan önce birinci ism-i şerîf ile başlasa, sonra bütün isimleri birlikte okusa ya da kendisine münâsip olan bir ism-i şerîfi zikretse, sonunda da Vesîle-i Uzmâ (En Büyük Vesîle) olan **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e salevât okusa bunun çok büyük tesiri olur. (*Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu’l-esmâi’l-erba’în, Yazma Nüşa, Beyazıt Devlet, no:1256, verak:32-33*)

“*el-Cevâhiru’l-hams*” isimli eşsiz eserde zikredildiğine göre; bu esmâ-i ‘izâma vird yolu üzere sabahtan sonra üç kere yâhut ikindiden sonra beş kere devam edenlerin kalbine mânevî keşiflerin yolu açılır. Esmâ-i şerîfe bitirildikten sonra ihtitam ve isticâbet duaları okunur. (En azından günde bir kere okuyan da bu isimlerin ehlerinden sayılır.) (*Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:68-70*)
İnşâallâh bu ism-i şerîflerin tamamını duaları ile birlikte bir sonraki sayımızda bulabileceksiniz.

ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF’İN BÂZİ HAVÂSSİ

○ يَا اللَّهُ الْمَحْمُودُ فِي كُلِّ فِعَالِهِ يَا اللَّهُ ○

“Ey bütün işlerinde hamd olunmaya lâyık olan Allâh! Yâ Allâh!”

1) **Sühreverdî** (*Rahimehullâh*)ın beyanı vechile: her kim abdestli bir şekilde temiz elbiseler giyinmiş olarak cuma günü namazdan önce تنها bir yerde bu ism-i şerîfi iki yüz defa gizlice okursa isteği ne olursa olsun kendisi için kolayca hâsıl olur. Tabiplerin ilaç yapmaktan aciz kaldıkları hasta da bu minval üzere ism-i şerîfi tilavet etse eceli gelmediyse mutlaka iyileşir.

2) Her kim cuma günü gusül abdesti alıp temiz elbiseler giyinerek namaza gider ve namazdan sonra تنها bir yerde oturarak bu ism-i şerîfi tam bir ihlas ve düzgün niyet ile iki yüz kere okursa güneşin gökten inmesini yâhut şimşegi ve rüzgarı durdurmayı istese bile **Allâh**’ın izniyle muradı hâsıl olur. Ancak bu tasarruf için sağlam bir inanç ve kalbinde Müslümanlara karşı kin ve nefret bulunmaması gerekir. Özellikle okuma esnasında kalbini **Allâh-u Te’âlâ**’dan gayri her şeyden boş tutup bütünüyle bu ismin sahibine bağlanması gerekir, aksi takdirde abes ile iştigalden ileri geçmez.

3) Her kim kırk gün müddetince her gün bu ism-i şerîfi dört bin dört yüz kırk dört kere okuduktan sonraki cuma gününde öğlen vakti gusül abdesti alarak, buhur yakarak, cuma namazı için mescide yönelir de cumanın akabinde bu ism-i şerîfi huzûr-u kalp ile iki yüz

kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** kalbinin hastalığını sıhata tebdil eder ve o kişiye mânevî yolda **Hakk Te'âlâ** ya tam bir teveccüh hasıl olur. Bu kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın her şeye gücü yeten bir hâzır ve nâzır olduğu itikadı ile, kalbini boş düşüncelerden, kinden, hasetten, gıybetten koruyarak ve kalp aynasını gıllu gışden arındırarak bu vazifeyi yaparsa **Allâh-u Te'âlâ** olmayacağı düşünülen her şeyi kendisi için oldurur.

4) Her kim herkesin kendisini sevmesini ve övmesini murad ediyorsa, bu ismi şerîfi her gün on bin kere, her gece de on bin kere olmak suretiyle hiç ara vermeden tevâtür ve tevâlî üzere elli gün ve elli gece okumaya devam etmelidir. Dua sahibi olan kişi, bu ism-i şerifleri kitaptan okumakla kalanlar değildir, gerçek dua sahibi, duanın sırları ve esmanın acayıplikleri kalbinin levhâlarında nakşolunan kişidir ki bu makamda olan birinin duası daha duaya başlamasıyla birlikte sona ermeden kabule şâyân olur. Duası kabul olan kişi manevi yola yabancı olan ecnebilere: "Bu iş benim duam ile hasıl oldu" diye söylememelidir ki, gerçek dua ehlinde olabilsin de, dua nemmamlarından olmasın.

Çünkü insanların çoğu kendini beğenerek güya keramet fezasında koşturmuşlardır fakat niyetleri doğru olmadığı için dua sahralarında helak olmuşlar, kendileri doğru yoldan saptıkları gibi birçoklarını da saptırmışlardır.

Bu dualarla meşgul olan kişinin Allah için hâlis ve muhlis olması gerekir ki dünya âhret meramına ulaşabilsin. Dua ve zikirle devam eden kişi birçok manevi haller, acayıplikler ve ervâhın eşkâlinin zuhuru gibi garipliklerle karşılaşsa da böyle azıcık sermayelere aldanmamalıdır. Bilakis Kur'ân-ı Mecîd'de "**Gözü kaymadı ve kalbi (Allâh-u Te'âlâ'yı aramanın dışına) taşmadı**" (*NecmSûresi, 17*) kavli-i şerîfiyle methedilen Sultânü'l-enbiyâ, Burhânü'l-esfiyâ **Ahmed-i Mücteba, Muhammed Mustafa** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e uymalıdır.

5) Bu ism-i şerîfin bir hâssası da şudur ki; Bir kimsenin **Allâh** katında yâhut yaratıklardan biri nezdinde bir haceti olsa fakat bunun husûlu zora girse, kişi o işinin görülmesi için ne kadar çabalasa da bir türlü muradına eremese, bu kişi cuma günü guslederek, en güzel ve en değerli elbisesini giyinip mescide gelerek bu hacetinin görülmesi niyetiyle bu ism-i şerîfi iki bin defa okusa, o isteği hiç olmayacak bir iş de olsa **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfin bereketiyle o hacetini yerine getirir.

6) Her kim bu ism-i şerîfi kırmızı akik taşının yüzük kaşı üzerine nakşeder de o yüzüğü sağ elinin en küçük parmağına takar ve onunla hangi muradına yönelirse biiznillâhi Te'âlâ işleri kolaylıkla görülür.

7) Her kim bu ism-i şerîfi ayrı ayrı harfler halinde beyaz bir bez üzerine yazıp da onu sargı şeklinde yaparak başına dolarsa **Allâh-u Te'âlâ** onu her türlü istenmedik kötü şeyden himaye eder.

8) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişiyi **Allâh-u Te'âlâ** kutublardan yapar, kendisinden hicabı (mânevî perdeleri) kaldırır. Bu isim kutubların ve seçkin velîlerin virdi olan celâlî bir isimdir. Çünkü Zat ismidir.

9) Bir kimse doktorların çare bulamayacağı bir derde düşse, bu ism-i şerîfi yedi gün okumaya devam etse ya da suyu kendisine içirilse **Allâh-u Te'âlâ** ona hastalığından şifa verir. (*Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, Ayasofya, no:3358, verak:142, Yazma Bağışlar, no:2773, verak:2, Beyazıd Devlet, no:1256, verak:26, Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:9-10, Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:207-209, İmam zerruk şerh, sh:26*)